

**REVISIONISMIN  
VALTAANNOUSU  
NEUVOSTOLIITTOSSA**

Demopaino  
Helsinki 1974

## ESIPUHE

Tämä kirjanen sisältää Saksan Kommunistisen Työväenliiton (KAPD) teoreettisen lehden »Revolutionärer Weg» n:o:ssa 7/71 olleen tutkielman revisionismin valtaannoususta Neuvostoliitossa. Mukaan on otettu myös Kiinan kommunistisen puolueen toinen ja yhdeksäs kommentti NKP:n nk. "avoimeen kirjeeseen", laajaan kiinanvastaiseen hyökkäykseen v. 1963. Kirjasessa käsitellään luokkataistelun lainalaisuuksia sosialistisessa yhteiskunnassa, kapitalismin palautumisen vaaraa, kokemuksia sosialistisesta rakennustyöstä Neuvostoliitossa Leninin ja Stalinin aikana, sekä Hrustshevin valtaannousun myötä tapahtunutta neuvostorevisionismin syntyä, kehittymistä ja systematisoitumista.

Julkaisija

## LÄHDELUETTELOIDEN LYHENNYKSET:

ME — Karl Marx ja Friedrich Engels, Valitut teokset kolmessa osassa, Kustannusliike Edistys, Moskova 1973

LKT — V.I. Lenin, Kootut teokset, Vieraskielisen kirjallisuuden kustannusliike, Moskova. Suomennos neljännestä venäjänkielisestä painoksesta

LVT — V.I. Lenin, Valitut teokset neljässä osassa, Kustannusliike Edistys, Moskova 1967

ST — J.V. Stalin: Kootut teokset

Karjalais-suomalaisen SNT:n valtion kustannusliike, Petroskoi

Lyhenteiden jäljessä olevista numeroista ensimmäinen osoittaa osan järjestysnumeron, toinen sivunumeron.

## SISÄLLYSLUETTELO:

Esipuhe	3
Lyhennykset	4
<b>I OSA: REVISIONISMIN VALTAANNOUSU NEUVOSTOLIITTOSSA</b>	7
<b>I Byrokratian kehitys pikkuporvarillisesta kerrostumasta uudeksi porvarilliseksi luokaksi</b>	9
1. Leninin johdolla käyty taistelu byrokratiaa vastaan	
2. Stalinin johdolla käyty taistelu uusia ja vanhoja byrokraatteja vastaan	
3. Byrokraattien muuttuminen valtion palvelijoista valtion hallitsijoiksi	
<b>II Hrustshevin revisionistinen vallankaappaus ja revisionistisen ideologian kehittäminen järjestelmäksi</b>	32
1. NKP:n 20. edustajakokous ja Hrustshevin suorittama Stalinin tuomitseminen	
2. Revisionistisen teorian julkistaminen NKP:n 20. edustaja- kokouksessa ja sen kehittäminen järjestelmäksi 22. edustaja- kokoukseen mennessä	
<b>III Revisionistinen teoria "koko kansan valtiosta" ja proletariaatin diktatuurista luopuminen</b>	47
1. Sosialistisen ja kommunistisen aikakauden välinen ero	
2. Revisionistit julistavat siirtymistä kommunismin korkeampaan vaiheeseen ja puhuvat "koko kansan valtiosta"	
3. Proletariaatin diktatuurin hävittäminen ja uudeksi	

kapitalistiseksi luokaksi muodostuneen virkamiehistön  
herruuden pystyttäminen

**II OSA: KKP:n II JA IX KOMMENTTI NKP:n  
KESKUSKOMITEAN AVOIMEEN KIRJEeseen**

61

**KANSAN PÄIVÄLEHDEN JA PUNALIPUN ARTIKKELI  
STALINIA KOSKEVASTA KYSYMYKSESTÄ**

— II kommentti NKP:n keskuskomitean avoimeen kirjeeseen

63

**KANSAN PÄIVÄLEHDEN JA PUNALIPUN ARTIKKELI  
HRUSTSHEVIN VALEKOMMUNISMISTA JA SEN  
HISTORIALLISTA OPETUKSISTA MAAILMALLE**

— IX kommentti NKP:n keskuskomitean avoimeen kirjeeseen

79

Sosialistinen yhteiskunta ja proletariaatin diktatuuri  
Vihamielisiä luokkia ja luokkataistelua on olemassa  
Neuvostoliitossa

Neuvostoliittolainen etuoikeutettu kerros ja revisionistinen  
Hrustshevin ryhmäkunta

Niin sanotun "koko kansan valtion" kumoaminen

Niin sanotun "koko kansan puolueen" kumoaminen

Hrustshevin valekommunismi

Proletariaatin diktatuurin historialliset opetukset

**I OSA:**

**REVISIONISMIN  
VALTAANNOUSU  
NEUVOSTOLIITTOSSA**





## **BYROKRATIAN KEHITYS PIKKUPORVARILLISESTA KERROSTUMASTA UUDEKSI PORVARILLISEKSI LUOKAKSI**

Marxilais-leniniläiset ovat sitä mieltä; että Neuvostoliitossa on hävitetty proletariaatin diktatuuri ja maahan on palautettu kapitalismi. Tämä kapitalismi on uudentyypistä, se ei perustu yksityisomistukseen. Työväenluokan sijasta käyttää valtaa tällä hetkellä revisionistinen byrokraattien luokka, uusi porvaristo. Miten byrokraatit saattoivat tuhota proletaarisen demokratian ja kohota kapitalisteina neuvostovaltion johtoon? Seuraavassa on tarkoitus antaa vastaus tähän.

### **1. Leninin johdolla käyty taistelu byrokratiaa vastaan**

Vuoden 1917 Lokakuun vallankumous murskasi kapitalismin vallan ja pystytti proletariaatin diktatuurin. Mutta luokkataistelu ei suinkaan päättynyt siihen. Päinvastoin, se kävi yhä rajummaksi, ankarammaksi ja katkerammaksi. Luokkataistelun luonne muuttuu proletariaatin diktatuurin aikakaudella — sen muodot eroavat ennen valtiovallan valtaamista käytävästä luokkataistelusta. Toisin sanoen,

...proletariaatin diktatuuri on myös luokkataistelun kautta, luokkataistelun, joka on väistämätöntä niin kauan kunnes luokat on hävitetty ja joka muuttaa muotojaan käyden ensi aikoina pääoman kukistamisen jälkeen erikoisen ankaraksi ja erikoisen omalaatuiseksi. Vallattuaan poliittisen vallan proletariaatti ei lopeta luokkataistelua, vaan jatkaa sitä — aina luokkien hävittämiseen saakka, vaikka tietenkin toisenlaisissa olosuhteissa, toisessa muodossa, toisin keinoin. (1)

Koti- ja ulkomaiset kapitalistit sekä tilanherrat käyttivät hyväkseen kaikkia taantumuksellisia voimia saavuttaakseen kansalaissodan avulla

takaisin menetetyt valtansa. Näiden vanhojen riistäjäluokkien rinnalle syntyi uusia kansan vihollisia. He käyttivät hyväkseen vallitsevaa hajaannusta ja sekasortoa, nälänhätää ja kurjuutta, jotka kaikki olivat sodan aikaansaannosta. Heidän päämääränään oli tuhota maan talouselämä sabotaasein, keinottelulla ja petkutuksella. Lenin osoittaa kirjoituksessaan »Talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin kaudella», että pikkuporvarillinen tavarantuotanto johtaa väistämättä kapitalismiin:

Talonpoikaistalous on yhä edelleenkin pientavarantuotantoa. Siinä meillä on erittäin laaja kapitalismin perusta, jonka juuret ovat sangen syvällä ja sangen lujat. Tällä pohjalla säilyy kapitalismia ja sitä syntyy uudelleen mitä ankarimmassa taistelussa kommunismia vastaan. Tämän taistelun muotoja ovat valtion viljahankintoja (samoin kuin muiden tuotteiden hankintoja), yleensä valtion harjoittamaa tuotteiden jakoa haittaava keinottelu ja gulassaus. (2)

Niinpä vuonna 1918 myytiin puolet leipäviljasta salakaupassa kymmenen kertaa kalliimpaan hintaan kuin valtion toimittama vilja. Tällaiseen työhön ryhtyneet rappeutuneet maanviljelijät, keinottelijat ja petkuttajat olivat kapitalistien liittolaisia ja työväenluokan vihollisia. He olivat vaarallisempia kuin porvariston puolella avoimesti taistelleet.

Kaupunkien ja maaseudun suurilukuinen pikkuporvarillinen väestö, erityisesti keskiluokkaan kuuluvat ja pienviljelijät, horjuvat lakkaamatta kallistuen milloin proletariaatin, milloin porvariston puolelle.

»Pikkuporvarillista ainesta ei turhaan pidetä perusesteenä, sillä se on todella mitä suurimmassa määrin muodotonta, epäroivää ja tietämätöntä», sanoi Lenin, sillä »rauniot, puute, tilanteen vaikeus synnyttävät horjuntaa: tänään he ovat porvariston puolella, huomenna proletariaatin. Vain proletariaatin karaistunut etujoukko pystyy pitämään puolensa tätä horjuntaa vastaan ja vastustamaan sitä.»

Pikkuporvarillisiin väestönkerroksiin kuuluvat myös byrokraatit hallintoelimissä, talouselämän alalla ja erilaisissa laitoksissa. Vanha valtiokoneisto oli kylläkin murskattu Lokakuun vallankumouksessa, mutta voitokas proletariaatti ei voinut kuitenkaan noin vain hylätä valtion ja kuntien hallintoelimissä toimivia, hallintoon liittyvät asiat perinpohjin tuntevia virkamiehiä, eikä teollisuuslaitoksissa työskenteleviä porvarillisia insinöörejä ja teknikoita. Mutta Lenin korostaa, että virallinen, byrokraattinen ja automaattinen työnteko on sosialismille täysin vierasta sosialismin olemuksesta johtuen. Elävän, luovan sosialismin on oltava kansanjoukkojen oman työn tulosta. Joitakin päiviä valtiovallan valtaamisen jälkeen Lenin vaati:

**Toverjt työtätekevät! Muistakaa, että te itse hallitsette nyt valtiota! Kukaan ei auta teitä, ellette itse yhdy ja ota valtion kaikkia**

**asiolta omaan huostaanne. Teidän** neuvostonne ovat nyt valtioval-  
lan elimiä, täysivaltaisia, ratkaisevia elimiä...Saattakaa käytäntöön  
erittäin tiukka tuotteiden tuotannon ja luetteloinnin valvonta.  
Vangitkaa ja antakaa kansan vallankumouksellisen oikeuden tuo-  
mittavaksi kaikki, jotka rohkenevat vahingoittaa kansan asiaa...(3)

Lenin oli omaksunut syvällisesti Marxin ja Engelsin kokoamat Pariisin  
Kommuunin opetukset. Engels osoitti, mikä vaara piilee yhteiskuntaa  
hallitsevassa byrokraattiluokassa, ja korosti esipuheessaan Marxin teok-  
seen »Kansalaissota Ranskassa» niitä toimenpiteitä, jotka Kommuunin oli  
välttämättä suoritettava:

Estääkseen valtion ja valtioelimet muuttumasta yhteiskunnan  
palvelijoista yhteiskunnan herroiksi, mikä on kaikissa tähänasti-  
sissa valtioissa ollut kiertämätöntä, Kommuuni käytti kahta var-  
maa keinoa. Ensinnäkin se asetti kaikkiin virkoihin, hallinnolli-  
siin, oikeus- ja opetusvirkoihin yleisellä äänioikeudella valitut hen-  
kilöt, ja samat valitsijat saattoivat poistaa heidät viroistaan koska  
tahansa. Ja toiseksi, se maksoi kaikista toimista, niin ylemmistä  
kuin alemmistakin, vain sellaisen palkan kuin muutkin työläiset  
saivat. Korkein palkka minkä Kommuuni yleensä maksoi, oli 600  
frangia. Tällä tavoin luotiin virkapaikkojen tavoittelulle ja kiipei-  
lylle este, joka oli varma, vaikkei olisi ollut niitä edustuslaitosten  
jäsenille annettavia sitovia evästyksiäkään, jotka kaiken lisäksi  
otettiin käytäntöön. (4)

Ottaen huomioon nämä perustavaa laatua olevat toimenpiteet oli Kan-  
sankomissaarien Neuvosto säätänyt 1.12.1917, että korkein palkka kan-  
sankomissaareilla ja korkeammilla virkamiehillä tulisi olemaan korkein-  
taan 500 ruplaa kuukaudessa. Tämä "puoluemaksimi" oli maaseudulla  
työskentelevien virkailijoiden suhteen noin puolet pienempi. Tämä sään-  
nös oli erittäin merkittävä toimenpide puolueessa vallinneiden byrokraat-  
tisten suuntausten tukahduttamiseksi. Osoittautui pian, että valtavan  
laaja hallinnollinen työ, talouselämän ohjaaminen ja tieteellinen työ eivät  
kävisi päinsä ilman porvarillisen älymystön myötävaikutusta. Lenin teki  
asiasta johtopäätökset ja totesi, että oli käytettävä kapitalistista keinoa,  
nimittäin maksettava korkeaa palkkaa, jotta nämä porvarillisen älymys-  
tön edustajat saataisiin voitetuiksi proletariaatin puolelle ja vedetyiksi  
mukaan sosialistiseen rakennustyöhön. Tämän tilanteen saneleman ja  
välttämättömän toimenpiteen merkitys tulevalle kehitykselle oli erittäin  
suuri. Se oli kompromissi, askel taaksepäin. Lenin oli syvästi tietoinen  
tämä vaarasta. Hän ymmärsi, että tämä vaara voitiin välttää vain tekemäl-  
lä kansanjoukot avoimesti siitä tietoisiksi. Tuolla silloin niin tärkeällä ja  
välttämättömällä toimenpiteellä on kuitenkin ollut niin suuri merkitys

byrokratian kehittymiselle ja joidenkin NKP:n jäsenten etuoikeuksien syntymiselle, että meidän on tässä esitettävä Leninin seikkaperäiset perustelut asialle, vain hieman lyhennettyinä:

Ilman tiedon, tekniikan ja käytännön eri alojen specialistien johtoa ei voida siirtyä sosialismiin, sillä sosialismi vaatii tietoista, etenevää joukkoliikettä, se vaatii kohottamaan työn tuottavuuden kapitalismin saavutusten perusteella korkeammalle kuin se on kapitalismin aikana. Sosialismin tulee **omalla tavallaan**, omia menetelmiään käyttäen — sanokaamme konkreettisemmin: **neuvosto-**menetelmiä käyttäen — järjestää tuo etenevä liike. Mutta specialistit ovat suurimmalta osaltaan ehdottomasti porvarillisia spesialisteja sen yhteiskuntaelämän kaikkien olosuhteiden vuoksi, joka on tehnyt heistä spesialisteja. Jos proletariaattimme olisi vallan vallattuaan voinut ratkaista nopeasti tilinpito-, valvonta- ja organisatoriset tehtävät yleiskansallisessa mitassa (se oli mahdotonta sodan ja Venäjän takapajuisuuden takia), niin silloin me olisimme sabotaasin murrettuamme voineet alistaa yleisen tilinpidon ja valvonnan avulla porvarilliset specialistit täydellisesti valtaamme. Sen vuoksi, että olemme yleensä huomattavasti "myöhästyneet" tilinpidon ja valvonnan järjestämisessä, vaikka olemmekin onnistuneet voittamaan sabotaasin, me **emme ole vielä luoneet** oloja, jotka olisivat saattaneet porvarilliset specialistit meidän käytettävimmme; sabotoijien valtaosa "tulee palvelukseen", mutta parhaita organisaattoreja ja huomatuimpia spesialisteja valtio voi käyttää joko vanhaan porvarilliseen tapaan (so. korkeaa maksua vastaan) tahi uuteen, proletaariseen tapaan (so. järjestämällä koko kansan alhaalta käsin toteuttaman tilinpidon ja valvonnan sellaiseksi, joka kiertämättä ja itsestään alistaa ja vetää mukaan spesialisteja).

Meidän on nyt täytynyt turvautua vanhaan, porvarilliseen tapaan ja suostua maksamaan huomatuimmille porvarillisille spesialisteille korkeaa palkkaa heidän tekemistään "palveluksista". Kaikki, jotka ovat asioista perillä, tietävät tämän, mutta kaikki eivät syvenny ajattelemaan, mikä merkitys on proletaarisen valtion tällaisella toimenpiteellä. Selvää on, että tällainen toimenpide on kompromissi, perääntymistä Pariisin Kommuunin ja kaiken proletaarisen vallan periaatteista, jotka edellyttävät virkapalkkojen alentamista keskitason työläisen palkan tasolle ja vaativat, että virkakiipeilyä vastaan taisteltaisiin teoin eikä sanoin.

Eikä siinä vielä kaikki. Tietysti tämä toimenpide ei merkitse vain sitä, että keskeytetään jollakin alalla ja jossain määrin hyökkäys pääomaa vastaan, (sillä pääoma ei ole rahasumma, vaan tietty yhteiskunnallinen suhde), vaan myös **taka-askelta**, jonka sosialistinen

valtiovaltamme, neuvostovalta, on ottanut, vaikka se on alusta pitäen julistanut ja jo alkanut toteuttaa politiikkaa, jonka tarkoituksena on korkeiden virkapalkkojen alentaminen keskitason työläisen työpalkan tasolle. . .

. . . Meidän on tutkittava sosialismiin johtavan tavattoman vaikean ja uuden tien erikoisuuksia salaamatta omia virheitämme ja heikkouksiämme ja pyrittävä ajoissa tekemään valmiiksi se, mikä on jäänyt keskeneräiseksi. Jos joukoilta salattaisiin se, että porvarillisten spesialistien käyttäminen maksamalla heille tavattoman korkeita palkkoja on perääntymistä Kommuunin periaatteista, niin se merkitsisi vajoamista porvarillisten poliitikkojen tasolle ja joukkojen pettämistä. Kun avoimesti selitetään, miten ja miksi olemme ottaneet taka-askelen, ja käsitellään sitten julkisesti, mitä keinoja on olemassa tehdäksemme sen, mikä on jäänyt tekemättä, niin se merkitsee, että kasvatetaan joukkoja ja opitaan kokemuksesta, opitaan yhdessä joukkojen kanssa rakentamaan sosialismia. . .

. . . Kysymyksessä on tietysti toinenkin puoli. Korkeiden virkapalkkojen turmeleva vaikutus sekä neuvostovaltaan (varsinkin kun kumous tapahtui niin äkkiä, että tämän vallan mukaan ei voinut olla lyöttäytymättä tiettyä määrää seikkailijoita ja huijareita, jotka yhdessä kaikenkarvaisten kvyyttömien tai häikäilemättömien komissaarien kanssa halusivat hyvin mielellään päästä "tähdiksi" . . . valtion varojen kavaltamisessa) että työläisjoukkoihin on kiistaton. Mutta kaikki harkitsevat ja rehelliset työläiset ja köyhät talonpojat ovat samaa mieltä kanssamme ja tunnustavat, että me emme voi käden käänteessä vapautua kapitalismin kelvottomasta perinnöstä, että me voimme vapauttaa Neuvostotasavallan 50 tai 100 miljoonan ruplan "pakkoverosta" (jota on maksettava sen takia, että olemme jääneet jälkeen **koko kansan alhaalta käsin** toimeenpaneman tilinpidon ja valvonnan järjestämisessä) vain järjestäytymällä, parantamalla kurinalaisuutta omassa keskuudessamme, poistamalla keskuudestamme kaikki "kapitalismin perinnön säilyttäjät" ja "kapitalismin perinteiden vaalijat", so. lorvailijat, tyhjäntoimittajat, valtion varojen kavaltajat (nykyään koko maa, kaikki tehtaat, kaikki rautatiet ovat Neuvostotasavallan "varoja"). . .

. . . Mitä pikemmin me työläiset ja talonpojat omaksumme paremman työkurin ja korkean työtekniikan käyttämällä hyväksemme porvarillisten spesialistien tietoja, sitä pikemmin me vapaudumme kaikenlaisesta noille spesialisteille maksettavasta "pakkoverosta." (5)

Nämä erikoisoikeudet (korkeammat palkat, paremmat asunnot, kor-

keampi elintaso jne.) olivat Leninin aikana sallittuja ainoastaan pikkuporvarilliselle byrokrattien kerrostumalle ja porvarillisille tiedemiehille. Mutta Lenin oli silti erittäin tietoinen siitä vaarasta, jonka tällainen asiointila saattoi saada aikaan. Vallankumouksen suuri teoreetikko ja toteuttaja ymmärsi, että tehokkain keino tämän vaaran vastustamiseksi oli kansanjoukkojen aloitteellisen toiminnan luominen sekä vallankumouksellisen tietoisuuden kehittäminen. Siksi Lenin vaati:

1. että työläisillä ja köyhillä talonpojilla on oltava oikeus
  - a) valita ja erottaa virastaan heille vastuulliset johtajat;
  - b) valvoa johtavien henkilöiden toimintaa sekä
  - c) asettaa työläisiä vastuunalaisiin luottamustehtäviin;
2. että työtätekevien joukot ottavat kaiken vallan omiin käsiinsä ja oppivat käyttämään hyvin heille kuuluvaa valtaa (proletariaatin diktatuurin toteuttaminen käytännössä).

Vuonna 1918 Lenin totesi valittaen, että työläisten harjoittama valvonta oli vasta heikosti syöpynyt työtätekevien joukkojen tietoisuuteen. Siksi Lenin muistutti yhä uudestaan ja uudestaan, mikä vaara piili porvarillisessa pikkubyrokrattien kerrostumassa ja että ainoa tehokas keino sen voittamiseksi oli joukkojen oman aloitteellisuuden kehittäminen ja niiden harjoittaman valvonnan tehostaminen. Niinpä hän korostaa lakkaamatta:

On selvää, että alkuvoimainen pikkuporvarillinen sekasortoisuus (joka suuremmassa tai pienemmässä määrässä tulee **kiertämättä** ilmi **jokaisessa** proletaarisessa vallankumouksessa, ja meidän vallankumouksessamme se tulee ilmi erittäin voimakkaasti maan pikkuporvarillisen luonteen ja takapajuisuuden sekä taantumuksellisen sodan seurausten vuoksi) ei voi olla lyömättä leimaansa myös neuvostoihin. . .

On olemassa pikkuporvarillinen pyrkimys tehdä neuvoston jäsenistä "parlamentaarikkoja" tai sitten byrokraatteja. Sitä vastaan on taisteltava vetämällä neuvostojen **kaikki** jäsenet mukaan käytännölliseen hallintatyöhön. . .

Tarkoituksenamme on saada **koko köyhälistö** osallistumaan käytännölliseen hallintatyöhön, ja kaikki tätä tarkoitusta palvelevat toimenpiteet — sitä parempi, mitä moninaisimpia ne ovat — huolellisesti rekisteröitävä, niitä on tutkittava, systematisoitava, kokeiltava laajemmin käytännössä ja annettava niille lain voima. . . Neuvostojen luja yhteys "kansaan", siis työtätekeviin ja riistettyihin, tämän yhteyden joustavuus ja elastisuus turvaavat taistelun neuvosto-organisaation byrokraattisia vääritelyjä vastaan. . .

Juuri neuvostojen läheisyys työtätekevään "kansaan" luo sellaisia erikoisia muotoja kuin edustajain poiskutsuminen ja muunlainen alhaalta käsin tapahtuva valvonta, mitä nykyään on erikoisen

Lenin vaati jyrkästi, että alhaalta päin tulevan valvonnan muotojen oli oltava hyvin moninaiset ja vaihtelevat, "jotta byrokratian rikkaruohot saataisiin kitketyiksi juurineen ja lopullisesti". Huhtikuun 12. päivänä 1919 julkaistiin Leninin, Stalinin ja Kalininin allekirjoittama julistus valtiollisen valvonnan uudelleen järjestämisestä. Julistus merkitsi mitä ankaramman taistelun aloittamista kaikenlaatuista byrokratiaa vastaan. Laajojen kansanjoukkojen saaminen mukaan hallintotyöhön ja valvontaan oli edellytys "neuvostolaitosten puhdistamiseksi byrokratian loasta".

Aina kun Lenin havaitsi byrokraattisten pyrkimysten voimistumista hän kiristi taistelua niitä vastaan. Tammikuussa 1920 hän kirjoitti kirjeessään Tomskille ammattiyhdistysten byrokraatisoitumisesta:

En ole koskaan epäillytkään sitä, että komissariaateissamme, ainakin kaikissa, on vielä hyvin paljon byrokratiaa.

Mutta en odottanut, että ammattiliitoissa esiintyisi byrokratiaa **ainakin yhtä paljon**.

Se on mitä suurin häpeä. Pyydän hartaasti lukemaan kaikki oheiset asiakirjat Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Keskusneuvoston kommunistiryhmässä ja hahmottelemaan **käytännölliset** toimenpiteet byrokratian, virastokankeuden, toimetttömyyden ja saamattomuuden hävittämiseksi. (7)

Muutamia päiviä sen jälkeen Lenin kirjoitti työläis- Työläis- ja Talonpoikaiskomissioiden määräyksistä vaati, että koko työtätekevien laaja joukko olisi vedettävä mukaan Työläis- ja Talonpoikaiskomissioiden työhön. Tämä koski eritoten myös naisia. Hän vaati myös, että valvontaa tulisi laajentaa ja että puolueettomia työläisiä ja talonpoikia tulisi vetää mukaan valtiolliseen valvontaan yhä enemmän. Lakkaamatta Lenin kehoittaa työläisiä ja talonpoikia oppimaan hallintotyötä käytännössä, sillä "käytäntö on sata kertaa tärkeämpää kuin teoria".

Erityisen tuhtunut Lenin oli silloin, kun joku byrokraatti valtiokoneistossa käytti väärin valtaansa sortaen niitä, jotka kiinnittivät huomiota epäkohtiin. Sellaisissa tapauksissa Lenin menetteli säälimättömästi, kuten seuraava sähke Novgorodin piirikunnan toimeenpanevalle komitealle osoittaa:

Bulatov on varsin ilmeisesti pidätetty, koska hän on kääntynyt valituksineen minun puoleeni. Sanon siis varoittaen, että annan siksi pidättää kuvernementin toimeenpanevan komitean ja tshekan puheenjohtajat sekä toimeenpanevan komitean jäsenet ja asetun vaatimaan heidän teloittamistaan. Miksi ei kyselyyni ole vastattu välittömästi?

Kansankomissaarien Neuvoston puheenjohtaja Lenin.

Näyttää suorastaan siltä, että Lenin katsoi byrokratian vaaran kasvavan puolueessa, valtiokoneistossa ja talouselämässä ja koetti siksi erityisen voimallisin keinoin estää sen ennakolta. Mutta tällaisia välttämättömiä toimenpiteitä Lenin käytti vain erityisen räikeissä tapauksissa, varoitukseksi muille. Ratkaisevana taistelussa byrokratiata vastaan hän piti ennen kaikkea joukkojen mobilisointia ja niiden vetämistä hallinto- ja valvontatyöhön, koska pikkuporvarillinen byrokratia oli jo tunkeutunut puolueeseen ja valtion hallintoon. Vallanoton jälkeen oli nimittäin paljon pikkuporvarillisia aineksia liittynyt puolueeseen. Niinpä jo 1921 byrokratiasta tuli ongelma.

10. edustajakokouksessa (maaliskuussa 1921) Lenin viittaa alustukseensa tehtävistä taisteluun byrokratiata vastaan: "Siihen tarvitsemme satojatuhausia ihmisiä." Hän tekee selväksi, ettei byrokratiata voida yksinkertaisesti vain "lakkauttaa", vaan että sen voittaminen on pitkäaikainen prosessi ja että taistelua on käytävä väsymättä aina uusia menetelmiä kokeillen. Hän vaatii puolueeseen tunkeutuneiden byrokraattien löytämistä, paljastamista ja karkoittamista. "Byrokraatit ovat ovelia, monet sellaiset keititöt ovat suorastaan mestarihuijareita. Heistä ei saa otetta paljain käsin", Lenin kirjoitti Soholoville.

1921 suoritettiin Keskuskomitean päätöksestä puoluepuhdistus. Noina neljänä vallankumouksen jälkeisenä vuotena, jolloin voitto oli varmistunut, oli puolueeseen tunkeutunut paljon pikkuporvarillisia aineksia, erityisesti menshevikkien ja eserrien pikkuporvarillisista puolueista. Lenin vaati, että vain yksi prosentti vuoden 1918 alkupuolen jälkeen puolueeseen tulleista menshevikeistä saisi jäädä siihen. Ja tämäkin vasta sen jälkeen, kun heitä olisi ensin kokeiltu kolme tai neljä kertaa, sillä "puolue on puhdistettava veijareista, byrokraatisoituneista, epärehellisistä, horjuvista kommunisteista ja menshevikeistä, jotka ovat maalanneet 'julkisivunsa' uudelleen, mutta jääneet sielultaan menshevikeiksi." (8) Niin erotettiin puolueesta yhteensä 170 000 epävarmaa henkilöä, so. noin neljännes kaikista jäsenistä.

Mutta tämä ei riittänyt tuhoamaan byrokratiata. Monet rehelliset kommunistit eivät olleet byrokraattisten asiantuntijoiden veroisia. Lenin viittaa tähän selonteossaan Keskuskomitealle:

"Sillä usein byrokraattiset asiantuntijamme ymmärtävät asioita paremmin kuin parhaat kommunistimme, joilla on kaikki valta ja kaikki mahdollisuudet, ja jotka huolimatta oikeuksistaan ja vallastaan eivät osaa ryhtyä mihinkään. . .

On käsitettävä eikä saa sulkea silmiään siltä tosiseikalta, että 99 tapauksessa sadasta vastuunalaisessa asemassa olevat kommunistit eivät ole juuri heille sopivassa paikassa, että he eivät hallitse tehtäviään ja että heidän täytyy nyt oppia."



Lenin paljastaa nämä heikkoudet avoimesti osoittaakseen vaaran, että byrokraatit ammattitaitonsa vuoksi näyttävät tarpeellisilta ja tekevät kommunistit epävarmoiksi. Näin byrokraatit voisivat yleisesti hallita valtio- ja puoluekoneistoa. Siksi Lenin rohkaisi 1923 työläis- ja talonpoikais-tarkastajia, jotta he pitäisivät johdonmukaisia tarkastuksia eivätkä antaisi pelotella itseään tai perääntyisi:

Toivokaamme, että uusi Työläis- ja talonpoikaisinspektiomme vapautuu sellaisesta ominaisuudesta, jota ranskalaiset sanovat pruderieksi ja jota me voimme sanoa naurettavaksi keimailuksi tai naurettavaksi isotteluksi ja josta on erikoisen suurta etua koko byrokraliallemme, niin neuvosto- kuin puoluebyrokraliallekin. Sulkeissa huomautettakoon, että meillä esiintyy byrokraliaa paitsi neuvostovirastoissa myös puoluevirastoissa. (9)

Mutta Lenin ei voinut aavistaa, että noin 30 vuotta myöhemmin byrokralia, joka alunperin oli vain pikkuporvarillinen kerrostuma, ottaa valtiotavallan haltuunsa ja suorittaa uutena porvarillisena hallitsevana luokkana kapitalismin palauttamisen uudella perustalla. Luultavasti Lenin huomasi aikanaan varsin hyvin kapitalismin palauttamisen vaaran horjuvien pikkuporvarillisten aineiden taholta, erityisesti byrokraattien, ja viittasi selostuksessaan 10. edustajakokouksessa siihen, että tämä "sisäinen vaara tietyssä suhteessa on suurempi kuin se vaara, joka uhkasi meitä Denikin ja Judenitsin taholta." Ehdotuksessa päätöslauselmaksi syndikalistisesta ja anarkistisesta poikkeamasta hän varoitti puoluetta ja työväenluokkaa kapitalismin palauttamisesta. Siinä sanotaan täysin yksiselitteisesti:

Sellaisessa maassa kuin Venäjällä vallalla oleva pikkuporvarillinen miljöö, sodasta väistämättömästi johtunut köyhtyminen, kurjistuminen, kulkutaudit ja katovuodet, äärimmilleen kärjistynyt puute ja kansan kärsimykset aiheuttavat varsin jyrkkänä ilmenevää horjuntaa pikkuporvarillisten ja puoliproletaaristen joukkojen mielialoissa. Tämä horjunta käy milloin näiden joukkojen ja proletariaatin välisen liiton lujittamisen, milloin taas porvarillisen restauraation suuntaan, ja 18., 19., ja 20. vuosisadan kaikkien vallankumousten antama kokemus osoittaa eittämättömän selvästi ja vakuuttavasti, ettei tästä horjunnasta voi olla seurauksena muu kuin kapitalistien ja tilanherrojen vallan ja omistusoikeuden restauraatio (entistäminen), jos proletariaatin vallankumouksellisen etujoukon yhtenäisyys, voima ja vaikutus vähänkin heikkenevät. (10)

Otettiinko tämä Leninin varoitus todella vakavasti? Käsittikö työväenluokka, että proletariaatin diktatuuri oli vahvistettava ja lujitettava vallan säilyttämiseksi?

## 2. Stalinin johdolla käyty taistelu uusia ja vanhoja byrokraatteja vastaan

Leninin kuoleman jälkeen byrokratian vastainen taistelu sai väistämättä yhä kärjistyneempiä muotoja. Stalin valittiin jo 1922 NKP:n pääsihteeriksi. Hän jatkoi uskollisesti Leninin työtä.

Pääasiassa kehittyi kahdentyyppistä byrokratiaa. Toinen oli aikaisemmasta valtiokoneistosta peräisin oleva vanha hallintobyrokratia, aikaisempien kapitalististen laitosten talousbyrokratia ja oppilaitosten byrokraattinen sivistyneistö — lyhyesti sanottuna porvarilliset intellektuellit ja asiantuntijat. Johtavana pikkuporvarillisena kerroksena he olivat sitoutuneet kapitalistiseen järjestelmään ja sopeutuivat huonommin tai paremmin Lokakuun vallankumouksen jälkeisiin uusiin olosuhteisiin, neuvostovaltaan. Jotta heidän ammattitaitoaan olisi voitu käyttää sosialistisessa rakennustyössä, heidän saamisekseen rehelliseen yhteistyöhön, heille maksettiin suhteellisen korkeaa palkkaa (kuten olemme edellä nähneet). Lenin oli tietoinen tämän pikkuporvarillisen kerrostuman horjuvasta asemasta sekä kapitalismin palauttamisen vaarasta, jossa osa näistä aineksista avustaisi, ja asetti sitä vastaan, kuten tunnettua, joukkojen alhaalta päin tapahtuvan valvonnan.

Ideologisesti ja poliittisesti kapitalismiin sitoutuneiden menshevikkien ja sosiaalivallankumouksellisten aktiiviset voimat on myös luettava tähän pikkuporvarilliseen kerrokseen. Suuri osa näistä periaatteettomista aineksista liittyi bolshevikkipuolueeseen hajottaakseen sen. Vuonna 1921 tapahtuneessa suuressa puoluepuhdistuksessa heidät tosin karkoitettiin puolueesta. Mutta heillä oli puhdistuksen jälkeenkin läheiset yhteydet koti- ja ulkomaisiin kapitalistisiin aineksiin, erityisesti pikkuporvarillisiin intellektuelleihin. Illegaalisten järjestöjensä avulla nämä menshevikit ja sosiaalivallankumoukselliset olivat usein yhdysmiehinä hajotustyötä tekevien kapitalististen ainesten välillä.

Samanaikaisesti syntyi uusi byrokratian laji valtio-, talous- ja jopa puoluekoneistossakin. Nämä olivat byrokraatteja, joilla oli puolueen jäsenkirja taskussaan. Olemme edellä nähneet, miten yllättynyt Lenin oli havaitessaan byrokratiaa ammattiyhdistysliitoissa (jotka olivat puhtaita työläisjärjestöjä). Monille valtio- ja puoluekoneistossa toimiville kommunisteille oli valta noussut päähän. He rappeutuivat byrokraateiksi.

Byrokratia on pikkuporvarillinen ilmiö. Byrokraatti kaipaa pikkuporvarillista elämäntapaa, pikkuporvarillisessa ympäristössä hän viihtyy hyvin. Monet virkamiehet, joilla oli takanaan elämä köyhissä oloissa, sortuivat kotona, perheensä parissa pikkuporvarilliseen elämäntapaan saatuaan viran ja arvonimiä. Aivan yleisesti kehittyi siten uusia byrokraatteja vanhojen rinnalle.

”Stalin viittasi 15. edustajakokouksessa (joulukuussa -27) siihen, että

lakkaamme olemasta proletaarisia vallankumouksellisia ja että tulemme varmasti rappeutumaan, jollemme perin pohjin hylkää tätä poropovarillisuutta, tätä sukulaiskäytäntöä ratkaistessamme rakennustyön tärkeitä kysymyksiä."

Vuoden 1928 alussa paljastettiin suuri porvarillisista asiantuntijoista koostuva sabotaasijärjestö Neuvostoliiton tärkeimmällä teollisuusalueella, Shahtyn piirissä Donetsin kaivosalueella. Viiden vuoden ajan salaliittolaiset olivat läheisessä yhteistyössä entisten omistajien ja ulkomaisten kapitalistien kanssa estäneet teollista rakennustyötä sabotaasiteoilla. Shahtyn oikeudenkäynnissä heidät saatettiin edesvastuuseen.

Aikoinaan tapahtui sotilaallis-poliittinen interventio, jonka me onnistuimme likvidoimaan voitokkaan kansalaissodan avulla. Nyt meillä on taloudellisen intervention yritys, jonka likvidoimiseksi ei tarvita kansalaissotaa, mutta joka meidän on kuitenkin likvidoitava ja jonka me likvidoimme kaikin käytettävissämme olevin keinoin (11)

sanoi Stalin Keskuskomitean huhtikuun täysistunnossa. Shahtyn oikeudenkäynti osoitti toisaalta suuret heikkoudet alhaaltapäin tapahtuvassa valvonnassa, toisaalta luokkataistelun kiristymisen, mutta ei vain teollisuuden alalla.

Maaseudulla puolue aloitti hyökkäyksen kulakkeja vastaan. Sen yhteydessä alkoi kollektiivitalouksien järjestäminen. Stalin selvitti kirjoituksessaan »Vastaus tovereille kollektiivitalonpojille» maatalouden kollektivisoinnin periaatteita:

Leninismi opettaa, että talonpojat voidaan saada vakuuttuneiksi kollektiivisen talouden paremmuudesta vain siinä tapauksessa, että heille **näytetään ja todistetaan** teossa, kokemuksen perusteella, että kollektiivinen talous on parempi kuin yksilöllinen talous, että se on edullisempi kuin yksilöllinen talous, että kollektiivitalous tarjoaa talonpojalle, köyhälle ja keskivarakkaalle, pois pääsyn puutteesta ja kurjuudesta. Leninismi opettaa, että ilman näitä ehtoja kollektiivitaloudet eivät voi olla lujia. Leninismi opettaa, että jokainen yritys tyrkyttää väkisin kollektiivitaloutta, jokainen yritys perustaa kollektiivitalouksia pakkoa käyttäen voi tuottaa vain kielteisiä tuloksia ja että siten talonpoika saadaan vain vie-roksumaan kollektiivitalousliikettä. (12)

Näiden periaatteiden mukaan ei kuitenkaan aina toimittu. 1930 kollektivisointi sai muotoja, jotka antoivat Stalinille aiheen julkaista huomiota herättäneen artikkelin »Menestys panee pään pyörälle». Siinä hän osoitti, että kollektivisoinnin yhteydessä koetettiin rikkoa vapaaehtoisuuden periaatetta, jopa

. . . uhkaamalla sotavoimalla, uhkaamalla peltojen kasteluveden ja teollisuustavaroiden eväämisellä niitä talonpoikia, jotka eivät vielä halua mennä kollektiivitalouksiin. . . Kuka tarvitsee näitä vääristelyjä, tätä kollektiivitalousliikkeen virkavaltaista dekreeteillä määräämistä, näitä sopimattomia uhkailuja talonpoikia kohtaan? Ei kukaan muu kuin vihollisemme! (13)

Tästä voimme havaita, että byrokratia tunkeutui kaikille yhteiskunnallisen elämän aloille ja uhkasi tukahduttaa sosialismin peruseriaatteen.

Shahtyn oikeudenkäynnissä vanhat byrokraatit saivat tosin murskaavan iskun, mutta heidän paikalleen tuli muita hajottajia. Useat teknisen älymystön edustajat alkoivat siten olla kahden vaiheilla. He saivat tukea trotskilais-menshevistisiltä huhupuheiden levittäjiltä, jotka väittivät, että "neuvostovalta ei tulisi kestäämään" jne. 1930 paljastettiin jo uusi hajotusjärjestö ("Teollisuuspuolue"), joka koostui vanhan teknisen älymystön yläluokan vastavallankumouksellisista aineksista ja toimi yhteistyössä ulkomaisen pääoman ja Ranskan pääesikunnan kanssa. Vuoden 1930 lopulla käyty oikeudenkäynti mursi selkärangan vanhojen byrokraattien järjestyneeltä vastarinnalta. Sitä vastoin uudet byrokraatit astuivat yhä enemmän etualalle. Stalinin puhe Kommunistisen Nuorisoliiton 8 kongressissa (toukokuussa 1928) oli lälyttävä merkki. Hän sanoi mm.:

Toinen kysymys koskee byrokratisminvastaista taistelua, puutteitamme joukkoarvostelun järjestämistä, laajan valvonnan järjestämistä alhaaltakäsin.

Eräs eteenpäinmenomme pahimpia vihollisia on byrokratismi. Se asustaa kaikissa järjestöissämme — niin puoluejärjestöissä kuin nuorisoliitto-, ammattiliitto- ja talousjärjestöissäkin. Byrokraateista puhuttaessa osoitetaan sormella tavallisesti vanhoja puolueeseen kuulumattomia virkamiehiä, joita meillä kuvataan pilakuivissa tavallisesti miehinä, joilla on rillit silmillä. (Naurua.) Toverit, se ei ole ihan oikein. Jos kysymys olisi vain vanhoista byrokraateista, niin taistelu byrokratismia vastaan olisi mitä helpoin asia. Onnettomuus on siinä, ettei kysymys ole vanhoista byrokraateista. Kysymys on uusista byrokraateista, toverit, Neuvostovalle myötämiehisistä byrokraateista, kysymys on vihdoin kommunisti-byrokraateista. Kommunisti-byrokraatti on kaikkein vaarallisin byrokraatin tyyppi. Miksi? Siksi, että hän naamioi byrokratismiaan puolueen jäsenen nimellä. Ja sellaisia kommunisti-byrokraatteja meillä, ikävä kyllä, on paljonkin. (14)

Uuden byrokratian kehitys syveni puolueen sisäisten järjestelyjen yhteydessä. Painottaakseen taloudellisia vaikeuksia Lenin esitti v. 1921 "Uuden talouspolitiikan", mikä sai Trotskin ja Sinovjevin johtaman

NKP:n oppositioaineksen vastarinnan kasvamaan. Leninin kuoleman jälkeen opportunistit kärjistyivät taistelua puolueen oikeaa linjaa vastaan. Oppositio kääntyi jopa kiihdytettyä teollistamista vastaan, kuten myös maatalouden systemaattista kollektivisointia vastaan. Se ei liioin ymmärtänyt Keskuskomitean linjaa köyhiin talonpoikiin tukeutumisesta, keskitalonpoikien kanssa liittoutumisesta ja suurtilallisia vastaan taistelemisesta. Puolue kohtasi suuria vaikeuksia trotskilaisten ja muiden oppositiiossa olevien kiihotustyön johdosta. Erityisesti Buharinin/Rykovin ryhmä liittyi siihen vuonna 1928 puolueen valmistautuessa hyökkäykseen kulakkeja vastaan. Tämä opposition laajentunut ja kärvevöitynyt taistelu pakotti Keskuskomitean vahvistamaan puoluekoneistoa, mikä jälleen toi esiin erityisesti trotskilaisten vastarinnan.

Trotskilaiset ryntäsivät ennen kaikkea puoluekoneiston kimp-puun. He ymmärsivät, että puolue ei voi elää eikä työskennellä ilman lujaa puoluekoneistoa. Oppositio yritti horjuttaa tätä koneistoa, hävittää sen, nostaa puoluejäsenet puoluekoneistoa vastaan sekä nuorison puolueen vanhoja kaadereita vastaan. (15)

Suoritettaessa välttämätöntä puoluekoneiston vahvistusta lisääntyi myös byrokratian valta. Se tunkeutui kaikkiin sosialistisen yhteiskunnan elimiin, valtio-, puolue- ja talouskoneistoon, ammattiyhdistyksiin, nuorisjärjestöihin sekä sotakoneistoon. 16. edustajakokouksen poliittisessa toimintaselostuksessa Stalin osoitti byrokratian vaarallisuuden ja keinot taistelussa sitä vastaan:

Byrokratismin vaara on ennen kaikkea siinä, että byrokratismi ei päästä esiin valtavia reservejä, joita meidän järjestelmämme uumenissa piilee, eikä salli niiden käyttämistä, yrittää saattaa olemattomiin joukkojen luovan aloitteellisuuden kahlehtien sen kanslia-vitkutusella, yrittää kääntää asiaa siihen suuntaan, että puolueen jokainen uusi aloite voitaisiin muuttaa pikkumaiseksi ja tyhjänpäiväiseksi hommailuksi. Byrokratismin vaara on toiseksi siinä, että byrokratismi ei siedä **toimeenpanon tarkastusta** ja pyrkii muuttamaan johtavien laitosten perusohjeet tyhjiksi paperiohjeiksi, jotka ovat irrallaan elävästä elämästä. Vaaranä eivät ole yksistään eivätkä niinkään suuressa määrin vanhat byrokraatit, jotka ovat juuttuneet virastoihimme, kuin — erikoisesti — uudet byrokraatit, neuvostobyrokraatit, joiden joukossa "kommunisti"-byrokraateilla ei ole läheskään viimeinen sija. Tarkoitan niitä "kommunisteja", jotka kansliamääräyksillä ja "dekreeteillä", joiden voimaan he uskovat kuin fetishiin, yrittävät korvata työväenluokan ja talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen luovan aloitteellisuuden ja oma-aloitteellisen toiminnan.

Tehtävänä on byrokratismiin murskaaminen virastoissamme ja järjestöissämme, byrokraattisten "tapojen" ja "tottumusten" hävittäminen ja tien raivaaminen järjestelmämme reservien käyttämiselle, joukkojen luovan aloitteellisuuden ja oma-aloitteellisen toiminnan laajalle kehittämiselle.

Se ei ole helppo tehtävä. Sitä ei voida ratkaista "käden käänteessä". Mutta se on ratkaistava hinnalla millä hyvänsä, jos me haluamme todella uudistaa maamme sosialismin perustoilla.

Byrokratisminvastaisessa taistelussa puolueen toiminta käy neljää linjaa: **itsekritiikin kehittämisen** linjaa, **täytäntöönpanon tarkastuksen** järjestämisen linjaa, koneiston **puhdistamisen** linjaa ja vihdoin uskollisten työntekijäin työväenluokan keskuudesta koneistoon alhaalta **nostamisen** linjaa. (16)

1937—38 byrokraatia sai uhkaavampia muotoja. Tätä on tarkasteltava yhteydessä ulkopoliittisen tilanteen kärjistymiseen. Japanilaiset olivat miehittäneet Kiinan koillisosan, italialaiset valloittivat Abessinian, saksalaiset ja italialaiset fasistit sekaantuivat Espanjan sisällissotaan — sodan vaara uhkasi välittömästi Neuvostoliittoa. Tässä tilanteessa Buharinin oppositio ja muutamat byrokraatisoituneet sotilasjohtajat liittoutuivat syöstäkseen Stalinin hallituksen asevoimin vallasta, minkä vuoksi heitä vastaan ryhdyttiin oikeudenkäyntiin. Revisionistit ovat myöhemmin puhuneet paljon "vainoista" peittääkseen salaliittolaisten petoksen. Mutta meidän on tarkasteltava kysymystä luokkakannalta: mitä luokkaa tai kerrosta vainottiin ja miksi? Ei työväenluokkaa eikä talonpoikaistoa. Kyseessä olivat puolue- ja valtiokoneiston byrokraattisen aineksen vaarallisimmat osat sekä riistäjäluokan ja porvarillisen älymystön aktiivista vastavallankumouksellista työtä tekevät jäännökset.

Olemme jo aikaisemmin osoittaneet, että uudet byrokraatit pitivät ihanteenaan vanhojen byrokraattien pikkuporvarillista elämäntapaa, joka oli mahdollinen korkeiden palkkojen ja erikoisten etuoikeuksien (huviloiden, henkilöautojen jne.) johdosta. Tämä pikkuporvarillisen elämäntavan ihannointi näkyi myös joissakin kirjoissa ja elokuvissa. Mitä sitten tapahtui aikaisemmalle vallankumoukselliselle kirjallisuudelle? Se joutui yhä suuremmissa määrin väistymään pikkuporvarillisen kirjallisuuden tieltä, koska kirjailijoilla ei ollut paljoakaan yhteyksiä työläisiin ja talonpoikiin. Jopa Solohov, joka pääteoksessaan "Hiljaa virtaa Don" kuvaa enemmän valko- kuin punakaartilaisia, puhui NKP:n 20. edustajakokouksessa pikkuporvarillisista kirjailijatovereistaan seuraavasti: "Kuka kirjailija on edes kerran käynyt ystävänä tai uskottuna jossakin työläisperheessä, insinöörin tai tehtaassa toimivan puoluevirkailijan perheessä? Heidät voisi laskea sormilla. . . Kirjailijat käyvät tosin joskus vieraillemassa suurissa tehtaissa, paremmin sanottuna heille pidetään siellä juhla — ja toisinaan

— meidän kaikkien häpeäksi se on sanottava — he puhuvat ujostelematta työläisten edessä palkkion nostamisesta työläisten kassasta. . . Miksi 1200 kirjailijaa asuu Moskovassa? Miksi heitä ei voisi joskus reväistä mukavista nojatuoleistaan ajamaan traktoria? Näihin kysymyksiin on vaikea vastata. . . Odotatte uusia kirjoja, vai kuinka, toverit? Siksi tahdon kysyä teiltä: keneltä niiden pitäisi tulla? Ihmisiltä, jotka eivät tiedä mitään sen enempää kollektiivitalonpojista kuin työläisistäkään? Ihmisiltä, jotka ryömivät piiloon ja kyräilevät?” Solohov tuntee varmasti virkaveljensä. Voivatko sellaiset pikkuporvarilliset kirjailijat luoda aitoa proletaarista kirjallisuutta? Eivät! Sen lisäksi vanhojen byrokraattien mahtipontisuus löi leimansa myös uusiin. Uusilla byrokraateilla oli tavallaan kahdet kasvot: virallisesti he näyttivät avulialta, noudattivat puolueen linjaa ja ylistivät Stalinia. Ahtaassa perhepiirissä, pikkuporvarillisessa elinympäristössään he heristivät nyrkkiä Stalinille ja puolueen johdolle sekä kiroivat proletariaatin diktaturiaa.

Neuvostoliittolainen kirjailija D. Granin kuvaa romaanissaan »He etsivät» havainnollisesti uusien byrokraattien suhtautumista ja pikkuporvarillista elämäntapaa:

Kaikki meni parhain päin. Hallinnollinen johtotyö oli Viktorille mieluisaa. Hän oli hyvillään saadessaan ohjailla ihmisiä, vaatia kovistella, johtaa; hänen luonteessaan alun alkaen kytenyt kunnianhimon kipinä pakoitti hänet nyt, kun hän oli päässyt vallan makuun, ponnistamaan kaikkensa päästäkseen osastonpäälliköksi. ”Jos kerran olen valinnut hallinnollisen uran”, hän arveli, ”on yritettävä nousta mahdollisimman nopeasti, jottei juuttuisi paikalleen.” Viktor saavuttikin tavoitteensa — hänestä tuli osastonpäällikkö. Häntä keuhuttiin, häntä pidettiin hyvin kyvykkäänä johtajana. Hänet asetettiin esimerkiksi aktiivien kokouksissa, häntä mainittiin ministeriön päiväkäskyissä. Hänen artikkeleitaan julkaistiin sanomalehdissä. Hän alkoi saada henkilökohtaisesti säädettyä palkkaa. He ottivat kotiapulaisen.

Heidän kotiinsa alkoi ilmaantua uusia ystäviä. Naiivin turhamaisena Liisa kuunteli, kuinka he ylistelivät hänen miehensä järjestelykykyä. He puhalsivat posket pullollaan Viktorin kunnianhimon purjeeseen, ja Liisa harhautui pitämään sitä myötätuulena, joka kiidättää hänen perhepurttaan. Hän yhtyi vilpittömästi Viktorin käsitykseen, että hallinnollinen toiminta oli tämän oikea ala. Insinöörikokemusta hänellä oli riittämiin, tietoja myöskin, ja muu, kuten hän arveli, riippuisi johtamistaidosta. Epämääräiset huhut, että Viktor ei muka sietänyt kyvykkäitä ihmisiä osastollaan ja ympäröi itsensä liehittelijöillä, olivat vain osoituksena ohitettujen katkerasta kateudesta.

Viktor itsekin valitteli Liisalle vihamiestensä juonitteluja, kertoili tarkalleen minkälaiset suhteet hänellä oli päällystään, ja Liisa tunsikin, ettei ollut enää vieras eikä tarpeeton Viktorin maailmassa.

Viktor riensi kotiin päästäkseen piiloon loputtomilta neuvotteuilta ja ainaiselta kirjoittelulta.

He saavuttivat aineellisen hyvinvoinnin, ja monien pikkukiistojen aiheet häipyivät heti.

Viktorin yhteydet kasvoivat: "Elämehän sähkön aikakautta", selitteli hän leikkillisesti. Hänen tarvitsi vain soittaa, niin Liisa sai ilman jonoa ostaa kysyttyä laatuviillakangesta tahi hedelmiä. Teatterissa he istuivat johtajan aitiossa.

Sunnuntaisin he kiertelivät komissioliikkeissä. Tiskin alta Liisalle löydettiin halpaa kristallia. Hän oli mielissään paitsi ostoksista myös siitä, että Viktor tunsikin nauttivansa tyydyttyään hänen toivomuksiaan.

Viktorin syntymäpäivää mentiin viettämään suurella joukolla ravintolaan. Kun juhlitaan niin juhlitaan, Viktor kohotti kuohuvan samppanjamaljan ja kilisti Liisan kanssa, katsoen häntä silmiin ja puhjeten äkkiä nauramaan:

— Kas, en ole huomannutkaan, että sinun silmäteräsi ovat punertavat.

Liisa peitti poskensa käsin.

— Entä missä minulla on syntymämerkki?

Viktor kohotti huvittavasti mustia kulmiaan ja yritti muistella.

Orkesteri soitti kiehtovia säveliä ja parit pyörivät niiden mukana pehmeästi pöytien välissä. Liisa humaltui nopeasti ja hymyili aiheettomasti. Hänen oli hyvä olla, siksi että hänellä oli yllään kaunis muotipuku ja hopeaketu, ja siksi että kaikki tämä miellytti Viktoria, ja siksi että kaikki pitivät Viktorista ja hänestä...

— Kolmen vuoden päästä, Viktor Grigorjevits, sinä olet jo ylihallinnon päällikkö, jaaritteli hallinnon apulaisjohtaja Ivin humalapäissään. — Minun silmäni leikkaa kuin timantti. Minä sanon, miten maailmassa mennään eteenpäin. Uskollisten ystävien kautta. He tasoittavat hänelle tietä, ja hän laahaa heitä perässään...

Viktor kääntyi pois päin ja vaipui ajatuksiinsa laskien päänsä käsien varaan.

— Tasoittavat tietä... laahaa perässään... hän mumisi hiljaa.

Tässä on kuvattu osuvasti puolueeseen kuuluvien byrokraattien kaikkia tunnusmerkkejä:

1. Kunnianhimo ja vallantunne yhdistyneenä pyrkimykseen luoda ura.
2. Noususta korkeampaan asemaan ovat seurauksena kohonnut hyvinvointi ja pikkuporvarillinen elämäntapa.



3. Paremman aseman puolustaminen sortamalla lahjakkaita alaisia ja päämäärään pyrkiminen liehakoimalla.
4. Korkean aseman ja vaikutusvallan hyväksikäyttö itsekkäiden tarpeiden tyydyttämiseksi (lahjonnan suosiminen).
5. Tunnuslauseenaan "toinen käsi ei tiedä mitä toinen tekee" byrokraatit hankkivat itsensä tärkeimmille paikoille.

Tässä ovat byrokraattien myöhemmän väkivaltaisen vallankaappauksen juuret.

Uusien byrokraattien valtaanpääsy puolue-, valtio- ja talouskoneistossa sekä ammattiyhdistys- ja nuorisojärjestöissä muodosti pääesteen vallankumouksellisen keskuksen ja työläisten ja talonpoikien vallankumouksellisten joukkojen yhteistyölle. Stalin kävi tosin säälimätöntä taistelua ylhäältä käsin byrokraatiaa vastaan, mutta sen saman koneiston avulla, jonka kasvua vastaan hän ryhtyi taistelemaan. Sillä byrokraatia oli tunkeutunut jopa valtion turvallisuuskoneistoon.

Tänään on historialliselta näkökannalta katsoen tunnustettava, että tämä oli Stalinin eräs virhe. Toukokuussa 1928 Stalin pääsi lähelle ongelman oikeaa ratkaisua, kun hän sanoi puhuessaan Kommunistisen Nuorisoliiton VIII kongressissa:

Miten näissä kaikissa järjestöissä voidaan tehdä loppu byrokraatismista?

Siihen on olemassa vain yksi ainoa keino — valvonnan järjestäminen alhaaltakäsin, työväenluokan miljoonaisten joukkojen kritiikin järjestäminen virastojemme byrokraatismia vastaan, niiden puutteita vastaan, niiden virheitä vastaan.

Minä tiedän, että nostettaessa työtätekevien joukkojen suuttumusta järjestöjemme byrokraattisia vääristelyjä vastaan, täytyy joskus kolhaista eräitä tovereitamme, joilla on menneisyydessä ansioita, mutta jotka sairastavat nyt byrokraatimin tautia. Mutta voisiko se pysäyttää työtämme valvonnan järjestämiseksi alhaaltakäsin? Mielestäni se ei voi eikä saa pysäyttää sitä. (18)

Tiedämme tänään, että ongelman ratkaisu on proletaarinen kulttuurivallankumous, siten kuin se suoritettiin Kiinassa. Stalin ei vielä voinut päästä tähän — siksi hänen virheensä oli historiallisesti väistämätön. Vasta kielteiset esimerkit — Hrustshevin johtamien byrokraattien täydellinen rappeutuminen, marxismi-leninisin revisiointi, proletariaatin diktaattuurin hylkääminen ja kapitalismin palauttaminen — osoittivat, miten välttämätöntä proletaarisen kulttuurivallankumouksen suorittaminen on sellaisen kehityksen ehkäisemiseksi ajoissa.

On ymmärrettävää, että Suuressa isänmaallisessa sodassa puolueen ja valtiovallan oli yhdistettävä kaikki voimat fasististen maahantunkeutujien lyömiseksi. Tämä ei ollut mahdollista taipumatta kompromisseihin mää-

rättyjen väestöryhmien kanssa, esim. uskovaisten; niin tehtiin sopimuksia ortodoksisen kirkon kanssa. Kenraalit ja muut, jotka vielä olivat vankeina työleireillä, saivat takaisin entisen asemansa ja lähetettiin rintamalle entisille paikoilleen. Kansan valtasi halu uhrata kaikkensa voiton saavuttamiseksi. Se oli valppaana pettureiden ja sabotojien varalta. Myös byrokraatit tempaistiin tutuilta raiteiltaan. Elintarviketehtaiden ja asevarustelulaitosten siirto pääteollisuusalueelta Volgan länsipuolelta Uralin taakse katkaisi byrokraattien aikaisemmat yhteydet. Uusi ympäristö, uudelleen rakennetut evakuoituiden tehtaot, joissa työskentelivät uudet ihmiset, jotka sankarillisella työpanoksellaan saivat tuotannon uudelleen käyntiin erittäin lyhyessä ajassa — kaikki tämä oli esteenä byrokratian kehitykselle.

II:n maailmansodan jälkeen syntyi uudelleen myös byrokraatisoitumisen vaara, kun talous oli uudelleen rakennettu sodan koettelemille alueille ja oli totutuilla uomillaan. NKP:n Keskuskomitean silloinen sihteeri Malenkov puhui Keskuskomitean selonteossa 19. edustajakokoukselle (lokakuussa 1952) siitä, miten tärkeää ja välttämätöntä oli taistella jälleen laajentuvaa byrokratiaa vastaan:

Kysymys on siitä, että sota-ajan olosuhteet kehittivät erinäisiä erikoisuuksia puoluejohdon menetelmissä ja aiheuttivat suuria heikkouksia ja puutteita puolue-elinten ja puoluejärjestöjen työssä. Se ilmeni varsinkin siinä, että puolue-elimet heikensivät puolueen organisatoriseen ja ideologiseen työhön kohdistamaansa huomiota, minkä johdosta tämä työ lyötiin laimin. Muodostui määrätynlainen vaara, että puolue-elimet irtaantuvat joukoista ja muuttuvat itsenäisesti toimivista taistelujärjestöistä omalaatuisiksi hallinnollisiksi ja ohjeita jakaviksi laitoksiksi, jotka eivät kykenisi vastustamaan erilaisia nurkkakuntalaisia, suppean alan ja toisinaan valtion vastaisiakin pyrkimyksiä, eivät huomaisi puolueen politiikan suoranaisia vääristelyjä taloudellisen rakennustyön alalla, valtion etujen rikkomista. Jotta voitaisiin torjua tällainen vaara ja ratkaista menestyksellisesti paikallisten puolue-elinten vahvistamisen ja puoluejärjestöjen työn tehostamisen tehtävä, oli ehdottomasti likvidoitava puolueen organisatorisen ja ideologisen työn laiminlyönti ja tehtävä loppu sellaisista ilmiöistä kuin hallinnollisten johtamismenetelmien tuominen puoluejärjestöihin, koska ne johtavat puolueen työn byrokraatisoitumiseen, heikentävät puoluejoukkojen aktiivisuutta ja aloitteellisuutta. (19)

Ottaen huomioon byrokraattien käyttämät menetelmät olisi ollut ehdottoman välttämätöntä järjestää puolueen jäsenet laajaan taisteluun byrokraatisoitumista vastaan. Malenkov kuvasi näitä menetelmiä havainnollisesti selonteossa:

Puoluejärjestöissä tapahtuu vielä sen merkityksen aliarvioimista, joka kritiikillä ja itsekritiikillä on puolueen ja valtion elämässä, annetaan mahdollisuus vainoamiseen ja painostamiseen arvostelun tähden. Monasti tavataan työntekijöitä, jotka lakkaamatta huutavat uskollisuudestaan puoluetta kohtaan, mutta itseasiassa eivät siedä alhaaltapäin tulevaa arvostelua, vaimentavat sen, kustavat arvosteleville. Tiedetään useita tapauksia, jolloin byrokraattinen suhtautuminen kritiikkiin ja itsekritiikkiin on aiheuttanut suurta vahinkoa puolueelle, tappanut puoluejärjestön aloitteellisuuden, horjuttanut johdon arvovaltaa puoluejoukkojen keskuudessa ja juurruttanut eri puoluejärjestöjen elämään byrokraattien, puolueen verivihollisten puolueenvastaisia tapoja.

Puolue ei voi olla ottamatta huomioon, että siellä, missä kritiikki ja itsekritiikki tukahdutetaan, missä joukkojen harjoittama puoluejärjestöjen ja virastojen toiminnan valvonta on heikko, siellä väistämättömästi syntyy sellaisia muodottomia ilmiöitä kuin virkavaltaisuus, rämettyminen ja jopa koneistomme erillisten osien rappeutuminen. Tämänluontoiset ilmiöt eivät ole tietenkään päässeet meillä leviämään laajalle. (20)

Malenkovin viimeinen lause osoittaa byrokratian vaarallisuuden aliarvioimista, mitä ei aikaisemmin ollut tapahtunut. Sen sijaan, että olisi mobilisoitu kaikki puolueen ja ammattiyhdistysten jäsenet ja ryhdytty kiihkeään taisteluun byrokratiaa vastaan, tämä laiminlyötiin tuhoisin seurauksin. Malenkov ei puhu vain byrokratian vaarasta, vaan myös välttämättömyydestä käydä säälimätöntä taistelua sitä vastaan. Tässä muutamia otteita hänen puheestaan:

On ilmestynyt paljonkin sellaisia työntekijöitä, jotka unohtavat, että heidän hoidettavakseen ja johdettavakseen uskotut tuotantolaitokset ovat valtion omaisuutta, ja pyrkivät muuttamaan ne omaksi valtakunnakseen...

Tällaiset "johtajat" luulevat kaiken olevan heille sallittua, uskovat voivansa olla piittaamatta valtion ja puolueen järjestyksestä, rikkoa neuvostolakeja, rötöstellä, toimia mielivaltaisesti...

Käikenlaista puolueen ja valtion pettämistä, missä muodossa se ilmeneekin, jokaista pettämisyritystä totuuden peittelemisen tai vääristelemisen muodossa ei voi katsoa muuksi kuin hyvin rasakaaksi rikokseksi puoluetta kohtaan...

Puolueen ja hallituksen päätösten huolimattomaan täyttämiseen syyllistyneille johtajille, jotka sallivat laittomuuden ja mielivallan, ei voida antaa mitään anteeksi heidän asemansa perusteella...

On välttämätöntä käydä leppymätöntä taistelua sukulaisuus- ja

sisärengas-käytäntöä vastaan, tehtävä loppu byrokraattisesta suhtautumisesta kaadereiden tutkimiseen ja valintaan...

Meidän täytyy aina muistaa, että sosialistisen ideologian vaikutuksen kaikenlainen heikentäminen merkitsee porvarillisen ideologian vaikutuksen voimistumista.

Meidän neuvostoyhteiskunnassamme ei ole eikä voi olla luokkapohjaa porvarilliselle ideologialle. Meillä vallitsee sosialistinen ideologia, jonka murtumaton pohja on marxismi-leninismi. Mutta meillä on vielä säilynyt porvarillisen ideologian jätteitä, yksityisomistajamaisen psykologian ja moraalien peruja. Nämä jätteet eivät kuole pois itsestään, ne ovat hyvin elinvoimaisia, voivat kasvaa ja niitä vastaan täytyy käydä päättäväistä taistelua. (21)

On käsittämätöntä, että samalla kun tehtiin täysin oikea arvio byrokraattisen rappeutumisen ja sosialistisen ideologian heikentymisen vaarasta, kuitenkin aliarvioitiin todellista tilannetta pahasti. Tämä on sitäkin hämmästyttävämpää, kun Malenkov oli itse todennut, että

...keskuskomitean puututtua asiaan paljastettiin monilla tieteenaloilla neuvostoihmisille vierashenkisiä tapoja ja perinteitä, saatiin selville tapauksia kastimaisesta sulkeutumisesta ja sellaisesta suhtautumisesta kritiikkiin, jota emme voi suvaita, paljastettiin ja murskattiin erilaisia porvarillisen ideologian ilmenemismuotoja ja erilaisia vulgäärisiä vääristelyjä. (22)

Vuotta myöhemmin, Stalinin kuoleman jälkeen, tämä ristiriitaisuus ja epäjohtonmukaisuus alkoi sitten vaikuttaa. Hrustshevin klikki syöksi johdosta ja teki vaarattomaksi Malenkovin, joka itse oli rehellinen kommunisti, sekä Molotovin ja muut sosialismille uskollisina pysyneet toverit.

### **3. Byrokraattien muuttuminen valtion palvelijoista valtion hallitsijoiksi**

Stalinin taistelu kasvavaa byrokraatiavaastaa muistutti Herakleen taistelua kreikkalaisen taruston yhdeksänpäistä käärmettä Hydraa vastaan. Yhden katkaistun pään tilalle kasvoi kaksi uutta. Useimmat byrokraatit salasivat todelliset ajatuksensa ja pyrkimyksensä, jotkut osoittivat erityistä innokkuutta puolue- ja valtiokoneiston puhdistuksissa, heidän joukossaan myös Hrustshev, joka "puhdisti" Ukrainan puoluetta ja antoi ylistää itseään sanomalehdessä »WISTI WTs WK» 'Stalinin uskollisena oppilaana' (23.5.-38), 'J.V.Stalinin taistelukumppanina ja ystävänä' (18.11.-40) jne.

Stalinin kuolema loi edellytykset byrokraatian suhteellisen vapaalle laa-

jentumiselle. Byrokraatit käyttivät hyväkseen jokaista tilaisuutta välttääkseen joukkojen alhaaltapäin suorittamalta valvonnalta. Samanaikaisesti he pyrkivät vapautumaan myös ylhäältäpäin tapahtuvasta valvonnasta, jota suoritti puolueen ja valtion johdon periaatteellinen, proletariaatin diktatuuria puolustava osa. Byrokraatit käyttivät itsekkäiden pyrkimystensä edistämiseksi — työläisten ja talonpoikien herruuden rajoittamiseksi yhä suuremmissa määrin — demagogiaa, panettelua, salaliittoja ja juonittelua.

Kahleistaan vapautunut byrokraatia ei kuitenkaan voinut paljastaa valtapyrkimyksiään. Bykrokatian yhteiskunnallis-taloudelliset juuret ovat pikkuporvarillisuudessa. Byrokraattien valtapyrkimysten toteutuminen merkitsee pikkuporvarillisen vastavallankumouksen voittoa, josta Lenin sanoi 10. puoluekokouksessa: "Elämme aikana, jolloin meitä uhkaa mitä vakavin vaara. Pikkuporvarillinen vastavallankumous on, kuten olen jo sanonut, vaarallisempi kuin Denikin."

Koska byrokraatia luonnostaan keskittyy johtopaikoille, tapahtui ennen kaikkea niillä pikkuporvarillinen vastavallankumous. Valtion ja puolueen johdon se osa, joka oli uskollinen sosialismille ja proletariaatin diktatuurille (mm. Malenkov ja Molotov), ryhtyi vielä avoimeen vastarintaan pikkuporvarillista vastavallankumousta vastaan. Hrustshev käytti maatalouden silloista huonoa tilaa aseenaan demagogisessa hyökkäyksessä näitä tovereita vastaan. Hänen päämääränään oli saada heidät pois johtavasta asemasta ja leimata "puolueen vihollisiksi", mikä onnistuikin vuoteen 1957 mennessä.

Mutta tämä ei vielä riittänyt sosialismin perusteiden tuhoamiseen ja vallan kaappaamiseen. Se oli mahdollista vain erityiskeinoilla, jotka ovat pikkuporvarillisen vastavallankumouksen tyyppillisiä väliasemia. Nämä väliasemat ovat:

1. Suuri arvonanto, jota Stalin nautti neuvostokansan ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen keskuudessa ja joka oli entisestäänkin lujittunut Suuressa isänmaallisessa sodassa saavutetun loistavan voiton jälkeen, oli murskattava, ja bykrokatian valloilleen pääsy Stalinin valvonnasta oli esitettävä koko kansan vapautumisena "diktaattori" Stalinista. Tämä tapahtui kahdella tavalla:

— mustaamalla Stalinin maine "taistelulla henkilöpalvontaa vastaan" ja

— halventamalla Stalinia, esittämällä Stalinin taistelu puolueelle ja työläisille vihamielisiä byrokraatteja vastaan viattomien uhrien vainona ja siten rikollisena toimintana.

2. Marxismi-leninismi, sosialistisen Neuvostoliiton ja koko maailman työväenliikkeen teoreettinen perusta oli revisioitava ja korvattava revisionistisella teorialla:

- oman maan sosialistisen perustan tuhoamiseksi,
- maailman kommunistisen liikkeen hajottamiseksi ja sen revisionistisen osan alistamiseksi neuvostorevisionistien johdettavaksi.

3. Sosialismin taloudellinen perusta Neuvostoliitossa oli tuhottava ja palautettava kapitalismi saattamalla voimaan kapitalistiset lainalaisuudet, mikä oli mahdollista vain:

- kukistamalla proletariaatin diktatuuri ja
- ottamalla tuotantovälineet kaikkien byrokraattien yhteiseen omistukseen ja käyttämällä niitä heidän hyväkseen.

Tässä prosessissa byrokraatia muuttui pikkuporvarillisesta kerroksesta uudeksi porvarilliseksi luokaksi, jonka taloudellinen perusta on palautettu kapitalistinen tuotantotapa. Se ei tarkoita mitään yksinkertaista yksityiskapitalismin palauttamista, vaan byrokraattisen monopolikapitalismin perustamista. Tämän uuden kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän pääristiriita on yhteiskunnallisen tuotannon ja byrokraattis-kapitalistisen omistuksen välinen ristiriita. Yksittäinen byrokraatti ei ole yksityiskapitalisti sanan vanhassa merkityksessä, vaan byrokraattinen yhteisö on yhteiskapitalisti, uusi valtiomonopolistinen porvaristo. Uutena hallitsevana porvarillisena luokkana se harjoittaa porvarillista luokkapoliittikkaa suojellakseen byrokraattikapitalistien yhteisiä etuja. Tällaista kehitystä tapahtui yleisesti, samalla kun uusien kapitalististen ilmiöiden rinnalle jäi sosialismin saavutuksia. Niitähän ei ollut mahdollista tuhota kerralla työtätekevien joukkojen nousematta kapinaan.

Pystyäkseen menestyksekkäästi kehittämään valtion palvelijoista sen herroiksi byrokraattien oli ennenkuulumattoman demagogisesti esitettävä vastavallankumoukselliset tekonsa marxismi-leninismillä luovana kehittämisenä ja välttämättöminä toimenpiteinä sosialismin lujittamiseksi. He ottivat bolshevikkipuolueen maineikkaat perinteet välikappaleekseen sekä tahrasivat Leninin ja Stalinin toiminnan ja Suuren Lokakuun Vallankumouksen. Katsotaanpa vain Brezhnevin fraseologiaa. Hän sanoi Lokakuun Vallankumouksen 50-vuotispäivänä ”juhlapuheessaan” mm. seuraavaa:

Puolueellamme on pitkä, monivaiheinen, tapahtumarikas historia. Ja kun olemme menestyksellisesti kulkeneet pitkän ja vaikean taipaleen, kestäneet kunnialla kaikki koettelemukset, niin tämä on tapahtunut ennenkaikkea siksi, että olemme aina käyttäneet varmintaa asettamme — Marxin-Leninin oppia, noudattaneet johdonmukaisesti tuota oppia ja luovasti kehittäneet sitä. Ja kun puolueemme, neuvostomaan kommunistien koko valtaisa yksimielinen kollektiivi suoriutuu nyt menestyksellisesti kaikista eteemme nousuvista tehtävistä, kun kommunistit täyttävät kunnialla etujoukon tehtäväänsä jokaisella, sekä suurella että pienellä, työsaralla, näin

tapautuu nimenomaan siksi, että puolueemme on kasvatettu marxismi-leninismien hengessä, että se noudattaa kaikessa toiminnassaan tuon suuren opin aatteita. Leninismistä on tullut puolueellemme todellinen voittamisen taito. Ja sellaisena se tulee meille pysymään aina. (23)

Ja näin puhui eräs johtavista revisionisteista, jotka ovat luopuneet marxismi-leninismistä ja kohottaneet itsensä neuvostokansan porvarilliseksi hallitsijoiksi. Tässä näkyy pikkuporvarillisen byrokratian kaksinaisuusluonne: toisaalta byrokraattien on pakko peitellä todellista olemustaan näennäisesti vallankumouksellisella fraseologialla ja samalla syyttävä aitoja, vilpittömiä marxilais-leniniläisiä dogmaattisuudesta. Toisaalta he toimivat uutena porvarillisena luokkana ja noudattavat porvarillista elämäntapaa. Mutta marxismi-leninismien teoria tuomitsee heidät, siksi heidän on revisioitava se voidakseen toteuttaa suunnitelmansa.

## II HRUSTSHEVIN REVISIONISTINEN VALLANKAAPPAUS JA REVISIONISTISEN IDEOLOGIAN KEHITTÄMINEN JÄRJESTELMÄKSI

### 1. NKP:n 20. edustajakokous ja Hrustshevin suorittama Stalinin tuomitseminen

Helmikuussa 1956 pidetty NKP:n 20. edustajakokous on Neuvostoliiton sosialistisen rakenteen perusteellisen muutoksen lähtökohta. Hrustshevin valtaannoususta alkoi byrokraattinen herruus Neuvostoliitossa. **Virallises-**sa selostuksessaan 20. edustajakokoukselle Hrustshev ei itseasiassa esittänyt minkäänlaista kritiikkiä Stalinia vastaan. Hrustshevin johtamat byrokraatit eivät liioin uskaltaneet asettaa ennakolta Stalinin tuomitsemista edustajakokouksen viralliseen päiväjärjestykseen. Miten neuvostokansa olisikaan suhtautunut siihen?! Siksi kutsuttiin koolle salainen istunto, jossa Hrustshev esitti Stalinin oikeutetun taistelun työväenluokan ja sosialismin vihollisia ja byrokration vaarallisia ilmentymiä vastaan vainoksi, mielivallaksi, vallan väärinkäytöksi, raa'aksi sorroksi ja viattomien ihmisten murhaamiseksi, ja leimasi Stalinin viholliseksi.

Hrustshevin keinoa suhtautumistapaa osoitti myös se, että hän ei 20. edustajakokouksen jälkeenkään uskaltanut esittää salaista selontekoaan neuvostokansalle ja maailman kommunististen puolueiden jäsenille. Jonkin aikaa 20. edustajakokouksen jälkeen puhe julkaistiin »Ostproblem»-nimisessä aikakauslehdessä, jonne se oli kulkeutunut amerikkalaisen salaisen palvelun välityksellä matkalla USA:n Bonnin suurlähetystyöhön. Ei ole epäilystäkään tämän puheen aitoudesta, koska Hrustshevin monet myöhemmät lausunnot pitävät yhtä sen sisällön kanssa. Tästä herää kysymys: kuka on toimittanut Hrustshevin "salaisen puheen" amerikkalaiselle salaiselle palvelulle? vain revisionisteilla itsellään on saattanut olla kiinnostusta siihen.

Koko taistelu Stalinia vastaan käytiin "henkilöpalvonnan vastaisen taistelun" varjolla. Pikkuporvarit, jotka olivat kiinnostuneita vain omasta



itsestään, saivat Stalinin persoonallisuudesta komplekseja. Omalaatuista on, että Hrustshev, joka kävi "taistelua Stalinin henkilökulttia vastaan", ei itse voinut pysyä vallassa ilman hrustshevilaista kulttia, ja hänen lähin seurapiirinsä, joka loi tämän kultin, syöksi hänet kahdeksan vuotta myöhemmin vallasta samasta syystä. On tiettyä ironiaa siinä, että porvarilliset ulkomaat ovat paljastaneet revisionistien väitteet. Niinpä »Frankfurter Rundschau» kirjoitti revisionistisista johtajista 20.10.1964, vähän Hrustshevin vallastasyöksemisen jälkeen:

21.1.1924, jolloin Lenin kuoli, joutui Neuvostoliitto siis — oman virallisen lausuntonsa mukaan — suuruudenhullun (Stalin), halpamaisen juonittelijan (Malenkov), kurjan hajottajan (Bulganin) ja epärealistisen hurskailijan (Hrustshev) hallittavaksi. Mutta puolueen linja oli muuttumattoman puhdas. Kollektiivit toimivat kitkattomasti: ihmeellistä vain, että puolue itse valitsi johtajansa.

Eivätkö uudet neuvostojohtajat huomaa, ettei puolueen historiaa voi kirjoittaa tuolla tavalla? Jos he eivät halua joutua huonoon valoon veljespuolueidensa ja koko maailman silmissä, on heidän myönnettävä vallasta syöstyillä suuruuksilla olleen myös joitakin kykyjä ja ansioita. Sillä edes "imperialistiset sudet" eivät usko, että NKP:tä ja Neuvostoliittoa ovat hallinneet viimeisten 40 vuoden ajan vain rikolliset.

Revisionistit Brezhnev, Kosygin, Suslov ym. työnsivät 1964 kaiken vastuun viimeisten kymmenen vuoden aikana tehdyistä virheistä Hrustshevin niskoille. Mutta eivät Hrustshevin kehittämän revisionistisen politiikan tuhoamiseksi, vaan sen lujittamiseksi. Hrustshev oli tehnyt velvollisuutensa, nyt hänen revisionistiset kumppaninsa eivät enää tahtoneet olla huonossa valossa hänen kerskailunsa ja haihattelujensa vuoksi. Mutta se ei vapauta heitä vastuusta Hrustshevin johdolla tehdystä revisionistisesta petoksesta.

Palatkaamme lähtökohtaan, Hrustshevin salaiseen puheeseen. Hrustshev meni hillittömyyksiin Stalinin tuomitsemisessa. Se, mitä hän salaisessa puheessaan esitti, oli vimmattua taistelua marxismi-leninismistä vastaan, proletariaatin diktatuurin raivokasta halventamista.

Tämä oli Stalinin harjoittaman vallan väärinkäytön tulos; hän ryhtyi käyttämään joukkoterroria puolueen kaadereita vastaan...

Tähän aikaan joukkovainoja toteutettiin käyttämällä iskulauseena taistelua trotskilaisia vastaan. Olivatko trotskilaiset tähän aikaan niin suuri vaara puolueellemme ja neuvostovaltiolle? . . . monet entiset trotskilaiset olivat luopuneet aikaisemmista näkökannoistaan ja työskentelivät eri aloilla sosialismin rakennustyön hyväksi. (24)

Tämä Hrustshevin keinotekoinen naivius ei ole muuta kuin teeskentelyä, kuten vielä tulemme näkemään. Hän oli täysin selvillä siitä, että päästyään puolueeseen trotskilaiset muodostivat fraktion ja taistelivat muiden ryhmäkuntalaisten (Sinovjev, Kamenjev, Buharin ym.) kanssa leniniläistä puolueelinjaa vastaan. Ideologisen tappionsa jälkeen trotskilaisuus muuttui porvaiston vastavallankumoukselliseksi etujoukoksi. Sen vaarallisuus piili siinä, että se osasi erittäin taitavasti salata todelliset vastavallankumoukselliset aikomuksensa. 1937—38 tehdyissä puhdistuksissa nämä trotskilaisten salahankkeet paljastettiin. Tämän kaiken Hrustshev tiesi hyvin. Siitä huolimatta hän väittää salaisessa puheessaan edelleen:

Stalinin helmi-maaliskuussa 1937 pidettyyn keskuskomitean täysistuntoon laatima raportti »Puutteellisuuksia puolueen työssä ja trotskilaisten ja muiden kaksinaamaisten likvidoimiseksi käytetyissä menettelytavoissa» oli yritys luoda teoreettinen oikeutus joukkoterrorin käytölle. Hän esitti, että sitä mukaa kun marssimme lähemmäksi sosialismia luokkataistelu kärjistyy...

Oikeastaan tämä terrori ei kohdistunutkaan voitettujen riistäjäluokkien jäännöksiä vastaan, vaan puolueen ja neuvostovaltion rehellisiä työläisiä vastaan...

Kaikkialla ja kaikissa hän näki "vihollisia", "kaksinaamaisia" ja "vakoilijoita".

Koska hänellä oli rajaton valta, hän saattoi harjoittaa suurta mielivaltaisuutta ja tukahduttaa ihmisen sekä moraalisesti että fyysisesti. Syntyi tilanne, jossa ihminen ei voinut ilmaista omaa tahtoaan. (25)

Hrustshev puhuu "provokaattoreista, jotka yhdessä tunnottomien oman edun tavoittelijoiden kanssa" kaunistelivat puhdistuksia puolueen edun mukaisiksi. Sellaisia oman edun tavoittelijoita oli todellakin ollut valtio- ja puoluekoneistossa. Mutta sellainen henkilö oli myös Hrustshev. Vai oliko puheen määrä olla anteeksipyyntö hänen omien tekojensa vuoksi? 1937 Hrustshev oli Moskovan puoluekomitean I sihteeri. Tässä ominaisuudessa hän teki erään päätöksen, jonka seuraavaa kohtaa »Pravda» (31.5.37) piti niin tärkeänä, että pani sen pääkirjoitukseensa:

Moskovan puoluekokous vakuuttaa puolueen keskuskomitealle ja johtajallemme, opettajallemme ja ystäväallemme, toveri Stalinille, ettei tulla suomaan mitään armoa vakoilijoille, hajottajille ja terroristeille, jotka nostavat kätensä Neuvostoliiton työtätekevien elämää vastaan, että kukistamme vakoilijat ja hajottajat emmekä salli NL:n vihollisten elää; että NL:n viholliset joutuvat maksamaan jokaisen vuodattamansa pisaran työläisverta verivirroille.

On huomattava, että tämän kirjoitti Hrustshev, ei Stalin. Tätäkö on

Stalinin "henkilökultti"? Mutta tutkitaanpa edelleen Hrustshevin omaa toimintaa Stalinin kaudella. Vuotta myöhemmin hänet lähetettiin Ukrainaan. Mistä hänen toimeliaisuutensa johtui? Siitä kertoo sanomalehti «Vilshovik Ukraini» n:o:ssa 7/1938:

Kaikkien kansanvihollisten — trotskilaisten, buharinilaisten, porvarillisten nationalistien ja kaiken muun vakoilevan roskaväen — säälimätön raivaus vasta sen jälkeen, kun NKP(b):n keskuskomitea oli lähettänyt tulisen bolshevikin ja stalinistin, Nikita Sergejevitsh Hrustshevin Ukrainaan, jotta tämä ottaisi haltuunsa Ukrainan kommunistisen puolueen (b) keskuskomitean johdon.

Puhuessaan Ukrainan kommunistisen puolueen 14. edustajakokouksessa 5.6.1938 Hrustshev kehotti valppauteen:

Olemme vapautuneet huomattavasta määrästä vihollisia, mutta Ukrainan, ja erityisesti Kiovan maakunnan puoluevirkeilijöiden tavoin emme saa levätä, sillä vihollisemmekaan eivät tee niin; he eivät milloinkaan, missään olosuhteissa luovu tuhoisista toimistaan valtiotamme vastaan. Toverit, olemme kukistaneet muutamia vihollisia, mutta emme läheskään kaikkia. Siksi meidän on edelleen oltava valppaita. Emme saa antaa minkään myönnytyksen tai yksimielisen päätöksen tuudittaa meitä uneen. Meidän on aina muistettava toveri Stalinin sanat, että niin kauan kuin on olemassa kapitalistisia ympärysmaita, lähetetään maahamme hajottajia ja vakoilijoita. Meidän on aina kiinnitettävä tarkkaa huomiota näihin toveri Stalinin sanoihin.

«Vilshovik Ukraini» n:o 6/1938:

Meidän asiamme on pyhä; joka jää seisomaan puolitiehen, jonka kädet vapisevat ja polvet ovat heikot, ennen kuin hän on kukistanut kymmenen vihollista, hän vaarantaa vallankumouksen. Meidän on välttämättä taisteltava vihollista vastaan säälimättömästi. Tulemme lyömään maahan jokaisen, joka hyökkää työläisiä ja talonpoikia vastaan. Rehellisen työläisen jokaista veripisaraa vastaan tulemme vuodattamaan sangollisen vihollisen mustaa verta.

Mistä tuollainen ihminen ottaa rohkeuden halventaa Stalinia syyttämättä mistään itseään? Revisionistien oli arvosteltava "Stalinin henkilökulttia" peittääkseen omat itsekkäät pyrkimyksensä. He käyttivät "henkilökultin arvostelua" sumuverhona peittääkseen todelliset vastavallankumoukselliset tavoitteensa. He käyttivät sitä syrjäyttääkseen Stalinin kannattajat, jotka puolustivat proletariaatin diktatuuria. He käyttivät sitä avatakseen portit revisionismille ja kapitalismin palauttamiselle. Tämä on ydin heidän "taistelussaan Stalinin henkilökulttia" vastaan. Uudet

byrokraatit samoin kuin riistäjäluokan jäännökset ja osa porvarillista älymystöä vihasivat Stalinia, koska hän oli ollut pääeste heidän taantumuksellisten toiveidensa toteuttamiselle. Epäilemättä myös viattomia joutui vainon kohteeksi, ei vähiten siksi, että pikkuporvarillisten intellektuellien viheliäisyys ilmeni siten, että he vahingoittaakseen toisiaan toimivat ilmi-antajina, panettelivat ja antoivat vääriä "todistuksia", ja usein tekivät näin myös syyttääkseen rehellisiä ja uskollisia ihmisiä. Byrokraatit olivat saaneet voimakkaan otteen valtiokoneistosta jo 30-luvulla, ja siksi he pyrkivät suuntaamaan puhdistukset mahdollisimman suuressa määrin työväenluokkaa ja rehellisiä kommunisteja kohtaan. Kenraali Gorbatov, joka silloin myös pidätettiin ja joka Stalinin toimesta sai takaisin entisen asemansa, kuvaa kirjassaan »Ostettu armeija» (josta tehtiin elokuva NL:ssa), miten muut vangit koettivat saada hänet "tunnustamaan" jotain, mitä hän kuitenkin jyrkästi kieltäytyi tekemästä. Byrokraatit pyrkivät tietenkin asettamaan kaikki omat rikoksensa Stalinin syyksi.

Mutta revisionistit tekivät muutakin saavuttaakseen huonoon valoon Stalinin taistelun työväenluokan vihollisia vastaan. He palauttivat opportunistisesti kaikille poliittisille vangeille näiden entisen aseman suorittamatta tutkimuksia heidän menneisyydestään ja palauttivat heille äänioikeuden. He keinottelivat näiden ihmisten loukatuilla tunteilla ja toivoivat näin saavansa kannattajia revisionistiselle politiikalleen. He eivät epäröineet myöntäessään yleisen armahduksen poikkeuksetta kaikille poliittisille rikollisille ja luokkavihollisille.

Salaisella puheellaan Hrustshev luovutti imperialisteille ja kaikille taantumuksellisille asean niiden taistelussa kommunismia vastaan ja aiheutti kommunistiselle maailmanliikkeelle korvaamatonta vahinkoa. Siksi ei ole hämmästyttävää, että trotskilaiset käyttivät sitä hyväkseen Niinpä trotskilainen "IV Internationaali" väitti kehoituksessaan »Kaikille työläisille ja maailman kansoille»: "Koska Kremlin johtajat ovat itse asettuneet vastustamaan Stalinin rikoksia, ovat he... tunnustaneet trotskilaisen maailmanliikkeen väsymättömän taistelun työväenvaltion rappeutumista vastaan hiljaisesti täysin oikeaksi." Myös imperialistien propaganda sai vettä myllyynsä, kun Hrustshev tuomitsemalla Stalinin antoi heille vapaat kädet väittää, että heidän vuosikausia kestänyt kampanjansa Neuvostoliittoa ja erityisesti Stalinia kohtaan oli saanut "vahvistuksen".

Tahdomme esittää tässä myös KKP:n asiallisen suhtautumisen Stalinin virheisiin ja ansioihin v. 1963 julkaistussa 2. kommentissa NKP:n keskuskomitean ns. avoimeen kirjeeseen:

Kiinan kommunistinen puolue on johdonmukaisesti sitä mieltä, että Stalinin ansioita ja virheitä on analysoitava historiallisen materialismin menetelmää käyttäen, ottaen huomioon historiallinen tilanne, kaikki<sup>1</sup> kannoilta, objektiivisesti ja tieteellisesti — eikä

historiallisen idealismin menetelmää käyttäen, tulkiten historiaa omien mieltymystensä mukaan, revisionistisesti, subjektiivisesti ja mielivaltaisesti kieltäen Stalinin kokonaan.

Kiinan kommunistinen puolue on edelleen sitä mieltä, että Stalin on tehnyt muutamia virheitä. Näillä virheillä on ideologinen alkuperänsä, niillä on myös yhteiskunnallinen historiallinen alkuperänsä. On välttämätöntä arvioida Stalinin todella tekemiä erehdyksiä asiallisesta lähtökohdasta käsin ja asiallisilla menetelmillä. Sen sijaan on jätettävä syrjään virheet, joita perusteettomasti on pantu hänen syykseen. Me olemme alusta saakka vastustaneet Stalinia kohtaan esitettyä väärää kritiikkiä, jota on esitetty väärästä lähtökohdasta väärillä menetelmillä... Virheet ja arviot Stalinin elämässä ovat objektiivisia historiallisia tosiasioita, kuitenkin hänen ansionsa ovat suuremmat kuin hänen tekemänsä virheet. Pääasiassa Stalinin toimi oikein, virheet ovat sivuasiasia.

Kaikkien kommunistien tulisi omaksua tällainen asiallinen, tieteellinen suhtautumistapa. Mutta se ei ole ollut eikä ole revisionistien mieleen sen enempää Neuvostoliitossa kuin sen ulkopuolellakaan.

## **2. Revisionistisen teorian julkistaminen NKP:n 20. edustajakokouksessa ja sen kehittäminen järjestelmäksi 22. edustajakokoukseen mennessä**

"Stalinin henkilökultin" vastainen taistelu oli ensimmäinen askel Hrustshevin vallankaappauksessa. Toinen askel oli marxismi-leninismien keskeisten, vallankumouksellisten periaatteiden revisiointi. Tämä revisiointi on saanut aikaan vielä suurempaa vahinkoa kuin Stalinin tuomitseminen. Mutta olisiko ollut mahdollista perustaa uusien byrokraattien herruus ja palauttaa kapitalismi luopumatta marxismi-leninismistä? Ei! Se ei ollut mahdollista muuten kuin kieltämällä proletaarisen vallankumouksen ja sosialistisen rakennustyön peruslait. Revisionististen suunnitelmien läpiviemiseksi Neuvostoliitossa Hrustshevin oli hylättävä marxismien ydin, oppi proletariaatin diktatuurista. Revisionistisen ulkopoliittikan läpiviemiseksi täytyi byrokraattisten vallanpitäjien nojautua joihinkin kommunistisiin puolueisiin Neuvostoliiton ulkopuolella. Olisiko tämä ollut mahdollista, jos nämä puolueet olisivat pysyneet vallankumouksellisina ja antaneet marxilais-leniniläisen teorian johtaa toimiaan? Ei! Siksi oli revisioitava marxismi-leninismi.

20. edustajakokouksessa uudet byrokraatit vääristelivät avoimesti määrättyjä marxismi-leninismien peruskäsitteitä. Revisionismi on porvarillisen ideologian eräs alalaji. Sen yhteiskunnallis-taloudelliset juuret ovat pikkuporvarillisuudessa. Vanhan porvarillisen sivistyneistön ja kapitalis-

tiluokan jäänteet, jotka olivat tottuneet vanhaan yhteiskuntaan, sekä uuden porvarillisen sivistyneistön ja uusien byrokraattien kehitys, jotka pikkuporvarillisen elämäntavan omaksuttuaan turmeltuivat — kaikki tämä yhdessä tuhosi sosialistisen perustan. Pikkuporvarillisuus synnyttää luonnostaan kapitalismia, eikä tämä voinut olla vaikuttamatta myös vanhoihin ja uusiin porvarillisiin byrokraatteihin. Erityisesti siitä lähti, kun he saattoivat välttää joukkojen alhaalta käsin tapahtuvan valvonnan ja hallita valtiota, tuli byrokraateista uusi hallitseva porvarillinen luokka.

Kahleistaan vapautuneet byrokraatit palauttivat kapitalismin uudessa muodossa, ei yksityiskapitalismina (tosin osittain myös sellaisena), vaan byrokraattisena monopolikapitalismina, joka on sulautunut yhteen valtiokoneiston kanssa. Kapitalismin palauttaminen tapahtui aluksi huomaamattomasti askel askeleelta. Ensiksi oli välttämätöntä avata portit porvarilliselle ideologialle. "Kansainvälisen yhteisymmärryksen ja yhteistyön" saavuttamiseksi revisioitiin 20. edustajakokouksessa marxismi-leninisin peruseriaatteet kysymyksissä sodasta ja rauhasta, rauhanomaisesta rinnakkainolosta ja tiestä sosialismiin. Vertailkaamme näissä kysymyksissä marxilais-leniniläisiä ja revisionistisia käsityksiä toisiinsa.

Sotaa ja rauhaa koskevassa kysymyksessä Lenin on aina painottanut luokkaerittelyn merkitystä. Vähän I maailmansodan puhkeamisen jälkeen hän kirjoitti:

Sota ei ole sattuma eikä "synti", kuten kristilliset papit (jotka saarnaavat patriotismia, humanisuutta ja rauhaa yhtä hyvin kuin opportunistit) luulevat, vaan kapitalismin kiertämätön vaihe, joka on **kapitalistisen** elämän yhtä laillinen muoto kuin rauhakin. (26)

Sota on kapitalismin laki. Samalla tavoin kuin talouskriisit ja epätasainen taloudellinen ja poliittinen kehitys. Sota ei ole ristiriidassa yksityisomistuksen kanssa, vaan sen väistämätön seuraus. Siksi Lenin painottaa:

Kapitalismin vallitessa eivät ole mahdollisia muut keinot häiriintyneen tasapainon palauttamiseksi aika ajoittain kuin kriisit teollisuudessa ja sodat politiikassa. (27)

Sota on politiikan jatkoa toisin keinoin. Taistelu rauhan puolesta imperialistisen sodan torjumiseksi ei ole irrallaan luokkataistelusta, vaikkakin mahdollisimman suuren rauhanliikkeen aikaansaamiseksi on vedettävä mukaan taisteluun rauhan puolesta väestön muitakin kerroksia kuin työväenluokka. Vielä sodan syyttyäkään eivät sorretut luokat saa luopua luokkataistelusta, sotaa käyvässä maissa ei saa olla mitään "linnarauhaa", sillä proletariaatin täytyy käyttää hyväkseen porvaristoa ja hallitusta kohdanneita vaikeuksia valmistellakseen heidän syöksemistään vallasta. Tätä johtuen proletaarinen tunnuslause I maailmansodassa kuului: "Muut-

takaa imperialistinen sota sisällissodaksi!" Taistelu rauhan puolesta on sitä tehokkaampaa, mitä kärkevämpää luokkataistelua proletariaatti käy porvaristoa vastaan. Sillä kuten Lenin opettaa:

Rauhan puolesta käytävästä taistelusta tulee vain tunteellisesti suhtautuvan ja kansaa petkuttavan porvariston fraasi, jollei sitä yhdistetä proletariaatin vallankumoukselliseen luokkataisteluun.

Ja tässä on Leninin opille vastakkaisen revisionistisen käsityksen ydin-kohta. Revisionistit erottavat toisistaan rauhan puolesta käytävän taistelun ja proletariaatin luokkataistelun sekä sorrettujen kansojen kansallisen vapaustaistelun. He ovat omaksuneet porvarillisen pasifistisen asenteen, joka kieltää kokonaan kaikenlaisten sotien oikeutuksen. Revisionistisen "teorian" mukaan "yksikin pieni kipinä voi sytyttää maailmanpalon", ja siksi — kuten Hrustshev sanoo — "meidän aikanamme ovat 'paikalliset' sodat hyvin vaarallisia". Koska siirtomaiden kansojen kansalliset vapaus-sodat ja vallankumoukset sekä sisällissodat ovat myös 'paikallisia' sotia ja varmasti oikeutettuja, on kommunististen puolueiden nojaututtava vallankumoukseen ja aseelliseen taisteluun ja kumottava "teoria" "rauhanomaisesta siirtymisestä sosialismiin". Koska Ranskan kommunistinen puolue seurasi NKP:n revisionistista linjaa, eivät tämän puolueen algerialaiset jäsenet ottaneet osaa Algerian vapaustaisteluun. Hrustshev sanoi 19.3.1958 ranskalaisen »Figaro»-lehden kirjeenvaihtajalle: "Emme tahdo Ranskan heikentyvän, tahdomme Suuren Ranskan lujittuvan".

Revisionistit perustelevat väärää näkökantaansa edelleen sillä, että nykyisin sodat eivät enää ole väistämättömiä, ts. kapitalismin laki imperialistisista sodista ei enää pitäisi paikkaansa. Näin puhui Hrustshev NKP:n 20. edustajakokouksessa:

On tunnetusti marxilais-leniniläinen periaate, että sodat ovat väistämättömiä niin kauan kuin on imperialismia. Tämä periaate muotoiltiin aikana, jolloin 1) imperialismi oli maailmanlaajuinen järjestelmä, ja 2) yhteiskunnalliset ja poliittiset voimat, joiden etuja vastaan sota oli, olivat heikkoja, riittämättömästi järjestyneitä eivätkä siten voineet pakottaa imperialisteja luopumaan sodasta... Siihen aikaan tämä teesi oli ehdottoman oikea, tänään tilanne on kuitenkin perinpohjin muuttunut. Sosialistinen leiri on syntynyt ja tullut mahtavaksi voimaksi. Tässä leirissä rauhaarakastavilla voimilla ei ole vain moraalisia, vaan myös aineellisia keinoja aggression estämiseksi... (jälkimmäinen tarkoittanee sotilaallista voimaa - toim.)

Mutta turmiollinen sota ei ole väistämätön. Tänään on mahtavia, yhteiskunnallisia ja poliittisia voimia, jotka käyttävät merkittäviä keinoja, jotta imperialistit eivät voisi päästää sotaa valloilleen,

ja jos nämä kuitenkin yrittäisivät aloittaa sodan, valmistavat nämä voimat hyökkääjille murskaavan tappion ja saavat näiden mielikuvitukselliset suunnitelmat epäonnistumaan.

Hrustshevin suuret sanat eivät ole estäneet USA:n imperialisteja käymästä sotaa Vietnamissa ja koko Indokiinassa, Belgian monopolikapitalisteja puolustamasta verisesti sijoituksiaan Kongon kansalliselta vapautusliikkeeltä eivätkä estäneet Israelin imperialistisia voimia riistämästä itselleen suurta osaa arabien alueesta. Laki imperialististen sotien väistämättömyydestä on voimassa nyt kuten ennenkin ja tulee olemaankin aina siihen saakka, kunnes imperialismi on kukistettu. On lisäksi huomattava, että revisionistit hajottavat sosialistista leiriä ja ovat siten tavattomasti heikentäneet anti-imperialistista rintamaa. Sen lisäksi he ovat hajottaneet vallankumouksellisen työväenliikkeen ja luopuneet vallankumouksellisesta taistelusta imperialististen sotien torjumiseksi tai niiden muuttamiseksi sisällissodiksi. Viime kädessä sotien lopettaminen on mahdollista vain murskaamalla imperialistien herruus. Ja se taas voi tapahtua vain vallankumouksen avulla. Tämä ei sulje pois sitä, etteikö laaja ja aktiivinen rauhanliike joukkotoimenpiteillä voisi estää jonkun määrätyn sodan syttymisen, jonka imperialistit tahtovat aloittaa jonkin tekosyyin nojalla, ja siten väliaikaisesti auttaa rauhan säilymisessä. Mutta sellainen laaja rauhanliike ei voi muuttaa yhteiskuntajärjestelmää eikä poistaa sotien syttymisen väistämättömyyttä. Sen voi tehdä vain proletariaatti kaatamalla imperialistisen järjestelmän. Siksi Stalin oli oikeassa kirjoittaessaan »Sosialismin taloustieteellisiä ongelmia Neuvostoliitossa»:

Todennäköisintä on, että menestyksen sattuessa nykyinen liike rauhan puolesta, jota käydään liikkeenä rauhan säilyttämiseksi, johtaa kyseessäolevan sodan ehkäisemiseen, sen lykkäämiseen tilapäisesti, kyseessäolevan rauhan väliaikaiseen säilyttämiseen, sotakiikkaisen hallituksen eroamiseen ja sen vaihtamiseen toiseen hallitukseen, joka on valmis väliaikaisesti säilyttämään rauhan. Se on tietysti hyvä. Vieläpä oikein hyvä. Mutta se ei kuitenkaan vielä riitä, jotta voitaisiin hävittää yleensä sotien kiertämättömyys kapitalististen maiden välillä. Se ei ole riittävää, sillä kaikista näistä rauhanpuolustusliikkeen menestyksistä huolimatta imperialismi kuitenkin säilyy, se pysyy voimassa, — siis myöskin sotien kiertämättömyys pysyy voimassa.

Jotta tulisi poistetuksi sotien kiertämättömyys, on hävitettävä pois imperialismi. (28)

Marxilais-leniniläinen käsitys sodasta ja rauhasta voidaan siis lyhyesti esittää seuraavasti: 1) "Imperialismi merkitsee sotaa" (Lenin). Niin kauan kuin on imperialismia, ovat ns. "pienet paikalliset sodat", so. kansalliset



vapaussodat ja vallankumoukselliset kansalaissodat ainakin jossain määrin ja jossain muodossa **välttämättömiä**, 2) olisi periaatteessa kokonaan väärin kieltää myös maailmansodan **vaaran** olemassaoloa niin kauan kuin on imperialismia, ja 3) jos pyritään suursodan **mahdollisuuden** torjumiin, niin se voi tapahtua vain **tukemalla** kansallisia vapaussotia ja työväenluokan vallankumouksellista kapinointia.

Kahden yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisen valtion rauhanomaisen rinnakkainolon ongelma on yhteydessä kysymykseen sodasta ja rauhasta. 20. edustajakokouksessa Hrustshev vetosi leniniläiseen periaatteeseen rauhanomaisesta rinnakkainolosta Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden välillä ja kohotti rauhanomaisen rinnakkainolon Neuvostoliiton ulkopoliittikan päälinjaksi. Mutta Leninin käsitys rauhanomaisesta rinnakkainolosta on perin juurin erilainen kuin revisionistien. Leninin mukaan rauhanomainen rinnakkainolo kapitalistien kanssa merkitsee hengähdystaukoa sotien välillä, joka suo mahdollisuuden suhteelliseen rauhalliseen sosialistiseen rakennustyöhön ja imperialistien leirissä vallitsevien ristiriitojen täyteen hyväksikäyttöön. Puheessaan »Ulko- ja sisäpoliittinen tilanteemme ja puolueen tehtävät» 21.11.1920 Lenin selvitti:

Käytimme koko ajan hyväksemme juuri imperialistien eturistitoja. Jos kohta voitimmekin intervention, niin vain sen ansiosta, että imperialistien etupyrkimykset erottivat heitä toisistaan, mutta meitä ne liittivät yhteen ja lujittivat. Siten turvasimme itsellemme hengähdystauon ja riistimme Saksan imperialismilta mahdollisuuden täydelliseen voittoon Brestin rauhan kautena...

Otimme oikealla tavalla lukuun tämän imperialistien kärkevän kilpailun ja sanoimme itsellemme, että meidän on käytettävä järjestelmällisesti hyväksemme heidän eripuraisuuttaan ja vaikeutettava siten taistelun käymistä meitä vastaan. Englannin ja Ranskan kesken on jo olemassa poliittista erimielisyyttä. Nyt meidän täytyy jo puhua laajemmista pitempiäaikaisista mahdollisuuksista rakentaa uutta eikä yksinomaan pelkästä hengähdystauosta. (29)

Lenin piti tämän politiikan noudattamisen tärkeimpänä keinona kaupasuhteita kapitalististen maiden kanssa ja tiettyjen myönnytysten tekemistä kapitalisteille. Neuvostoliiton taloudellisia etunäkökohtia ohjasi välttämättömyys rakentaa sosialismia nopeasti. Toimittaessaan polttavan välttämättömiä tuotantovälineitä kapitalistit hyödyttivät neuvostovaltaa. Lenin sanoi peittelemättä, että

...on lahjottava kapitalismin kaksinkertaisella liikevoitolla. Se saa lisävoittoa — mitäpä siitä, lisävoitosta —, saammehan me sen, mikä on tärkeintä, minkä avulla pääsemme voimistumaan, nousemme lopullisesti jaloillemme ja voitamme kapitalismin taloudellisesti. (30)

Lenin ei elätellyt mitään illuusioita, että rauhanomainen rinnakkainolo olisi jotain muuta kuin hengähdystauko, että se merkitsisi kestäväää rauhaa. Pikemminkin alkaisi nyt sodan uusi vaihe, nimittäin taloudellinen sota, mutta se olisi maan rakennukselle edullinen. Yhä uudestaan hän varoitti luottamasta kapitalisteihin, kun heidän kanssaan solmittiin sopimuksia, sillä, kuten hän sanoo:

Olisi peräti virheellistä luulla, että rauhanomainen toimilupasopimus on kapitalistien kanssa tehty rauhansopimus. Se on sotaa tietävä sopimus, joka on meille kuitenkin vähemmän vaarallinen, se ei ole niin rasittava työläisille ja talonpojille, se ei ole niin rasittava kuin sinä hetkenä, jolloin meitä vastaan lähetettiin parhaat tankit ja tykit, ja senvuoksi meidän on käytettävä hyväksemme kaikki keinot, on päästävä siihen, että voisimme taloudellisten myönnytysten kustannuksella kehittää taloudellisia voimiamme, helpottaa taloutemme jälleenrakentamista. (31)

Ja toisaalla Lenin viittaa siihen, että kauppasopimukset ja myönnytysten tekeminen merkitsivät kapitalisteille tiettyä sidettä, joka tietyn aikaa estäisi heitä käymästä sotaa Neuvostoliittoa vastaan.

Toimilupasopimusten olemassaolo on taloudellinen ja poliittinen peruste sotaa vastaan. Nj valtiot, jotka voisivat sotia meitä vastaan, eivät voi sotia, jos ne solmivat toimilupasopimuksen, se sitoo niitä. (32)

Lenin ei sen vuoksi koskaan rajoittanut Neuvostoliiton ulkopolitiikkaa rauhanomaiseen rinnakkainoloon kapitalistien kanssa. Sitä vastoin hän asetti proletaarisen internationalismin imperialistien sotakiikkoa vastaan ja sai kaikki riistetyt ja sorretut vakuuttuneiksi Neuvostoliiton halusta tukea koko maailman työläisten luokkataistelua ja sorrettujen kansojen vapautusta. Siksi Neuvostoliiton ulkopolitiikan päälinja suuntautui proletaariseen internationalismiin eikä rauhanomaiseen rinnakkainoloon kapitalistien kanssa.

Revisionistit lähtevät siitä, että imperialismien luonne ja luokkataistelujen kulku ovat muuttuneet. Hrustshev julisti siksi 20. edustajakokouksessa ystävyyttä ja yhteistyötä kapitalististen maiden, erityisesti USA:n kanssa. Hän sanoi selostuksessaan:

**Haluamme ystävyyttä ja yhteistyötä Yhdysvaltojen kanssa** kansojen rauhan ja turvallisuuden puolesta käymän taistelun alalla (Yhdysvallat on antanut Hrustsheville imperialistisen vastauksen hyökkäämällä Vietnamiin, ja tämän kansojen pahimman vihollisen kanssa Hrustshev haluaa ystävyyttä ja yhteistyötä - toim.), kuten myös talouden ja kulttuurin aloilla. Haluamme sitä mitä parhain aikein ilman taka-ajatuksia... Takeet kestävästä (?) rauhasta

ja turvallisuudesta (?) Euroopassa ovat maallemme eduksi. Ne muodostavat luotettavan perustan ymmärtämykselle, yhteistyölle ja monipuoliselle kanssakäymiselle NL:n, Iso-Britannian ja Ranskan välillä...

Jotta kukaan ei vain luulisi, että rauhanomainen rinnakkainolo merkitsee imperialistien leirissä vallitsevien ristiriitojen hyväksikäyttöä, Hrustshev korostaa:

Sanotaan, että Neuvostoliitto olisi käyttänyt rauhanomaisen rinnakkainolon periaatetta vain taktisista syistä harkittuaan olosuhteita. On kuitenkin tunnettua, että olemme asettuneet rauhanomaisen rinnakkainolon kannalle samalla hellittämättömyydellä kuin aikaisemminkin neuvostovallan ensimmäisinä vuosina (tosin Leninin johdolla ja toisenlaisella poliittisella sisällöllä - toim.). Niin muodoin se ei ole mikään taktinen veto, vaan sosialistisen ulkopoliitiikan peruseriaate... (sosialistisen ulkopoliitiikan peruseriaatteen on oltava proletaarinen internationalismi - toim.)

Olemme sitä mieltä, että yhteiskuntajärjestelmiltään erilaiset maat eivät voi vain yksinkertaisesti olla rauhanomaisesti rinnakkain, vaan niiden on pyrittävä suhteiden parantamiseen, luottamuksen lujittamiseen (kapitalismia kohtaan? - toim.) ja molempipuoliseen yhteistyöhön. (Yhteistyö kapitalismin kanssa poistaa proletaarisen internationalismin, mikä ei merkitse sitä, ettei toisinaan voitaisi tehdä määrätynlaisia ajoittaisia sopimuksia sosialististen ja kapitalististen maiden välillä - toim.).

Luottamus ja yhteistyö, se merkitsee, että imperialisteille annetaan vapaat kädet jatkaa entisten siirtomaakansojen sortoa ja riistoa, sekä työväenluokan luopumista luokkataistelusta hallitsevan luokan kukistamiseksi ja taistelun rajoittamista korkeintaan uudistusten saamiseksi kapitalistiseen yhteiskuntajärjestelmään, ja lopuksi sitä, että saarnataan rauhanomaista tietä sosialismiin ja proletariaatin diktatuurista luopumista. Tämä on ydin revisionistien rauhanomaisessa rinnakkainolossa kapitalistien kanssa.

Sitten tulemme seuraavaan kohtaan marxismi-leninismiin revisioinnissa. Kysymys sosialismiin siirtymisestä on aina perinteellisesti ollut tärkein vedenjakaja työväenliikkeessä sosiaalidemokraattien ja kommunistien, opportunistien ja vallankumouksellisten välillä. Sosiaalidemokraatit edustivat perinteellisesti ennen vanhaan reformistista käsitystä asteittaisesta ja vähittäisestä, parlamentaarista sosialismiin siirtymisestä. Kommunistit taas olivat aina katsoneet, että 1) rauhanomainen sosialismiin siirtyminen on "perin harvoin historiassa tavattava mahdollisuus", ja että 2) rauhanomaista sosialismiin siirtymistä ei saa sekoittaa ns. parlamentaariseen siirtymiseen, koska sosialistinen vallankumous rauhanomaisim-

millaankin edellyttää väistämättä vanhan valtiokoneiston hävittämistä, eli siis ennen kaikkea porvariston aseistariisumista ja työväenluokan aseistautumista.

O.W.Kuusisen toimittamassa teoksessa »Marxismi-leninismien perusteet» kuvattiin NKP:n 20. puoluekokouksen "historiallista merkitystä" seuraavasti:

Erääksi rauhanomaisen sosialismiin siirtymisen mahdollisista muodoista voi tulla työväen suorittama vallanotto valtaamalla enemmistö parlamentissa.

Vuosikymmenien ajan kommunistit ovat sitkeästi paljastaneet parlamentaarisia harhaluuloja, joita reformistit ovat kylväneet työläisten keskuuteen. Tämä ei merkitse, että kommunistiset puolueet yleensä kieltäisivät parlamenttitaistelun. He ovat myöntäneet sen merkityksen kansan jokapäiväisten etujen ja demokraattisten oikeuksien puolustamiselle. Mutta samalla he ovat osoittaneet, että parlamenttitaistelulla ei voida saavuttaa työväenluokan perustavoitteita, ei voida temmata valtaa porvariston käsistä.

Tämä kanta oli aikanaan oikea, se oli silloisten olosuhteiden saanelema.

Nyt on tilanne muuttunut, ja vallankumouksellisten puolueiden suhtautuminen parlamenttitaisteluun on tullut toiseksi. Eriteltyään työväenluokan taistelun olosuhteet nykyaikana NKP:n 20. edustajakokous tuli johtopäätökseen, että nykyään työväenluokka voi vallan valtaamiseen käyttää parlamentaarisen demokratian koneistoa.

Vaikka Marx 1870-luvulla vallinneessa erikoistilanteessa viittasi mahdollisuuteen rauhanomaisesta tiestä sosialismiin, niin tilanne muuttui viimeistään kapitalismin kehityttyä monopolikapitalismiksi ja imperialismiksi, kun hallitsevan luokan vallan välineet olivat tulleet niin mahtaviksi, ettei rauhanomainen siirtyminen ollut mahdollinen. 1917 Lenin esitti perusehdot tilanteelle, jossa rauhanomainen siirtyminen olisi mahdollinen: 1) Kun työväenluokka on aseistautunut, ja 2) kun porvaristo ei sitä ole. Jos nämä molemmat ehdot eivät vallitse, ei rauhanomainen siirtyminen kapitalismista sosialismiin ole mahdollinen. Mutta tämä ei kiinnosta revisionisteja. Saksan kommunistisen puolueen nykyiset johtajat julistavat »Teeseissään» erityisen tien sosialismiin väliportaan kautta, "antimonopolistisen demokratian" kautta. 10. teesissä sanotaan:

Tänään käytävän luokkataistelun edellytysten perusteella DKP on sitä mieltä, että tie sosialismiin maassamme on työväenluokan ja muiden demokraattisten voimien taistelu monopolikapitalismin vallan tukahduttamiseksi ja lopulta voittamiseksi perustamalla ja

kehittämällä antimonopolistista demokratiaa. DKP pyrkii tähän muutokseen perustuslaissa julistettujen demokraattisten periaatteiden ja oikeuksien pohjalla.

Monopolipääoma on kasvanut yhteen valtiokoneiston kanssa. Sillä on käytettävänä koko valtiovalta (poliisi, armeija, rajavartijat, oikeuslaitos, hallintokoneisto, perustuslaki, vankilat jne.). Ei ole vain suunnatonta tyhmyyttä, vaan jopa avoin petos työväenluokkaa kohtaan kuvitella, että monopolikapitalistit luopuisivat kohteliaasti vallasta eivätkä käyttäisi väkivaltakoneistoaan työväenluokan tullessa tietoiseksi eduistaan ja joukkoliikkeiden alkaessa horjuttaa monopolien valtaa. Monopolikapitalistit ja heidän valtionsa tulevat säälimättä asettamaan väkivaltakoneistonsa proletariaattia vastaan.

Tämän meille opettaa historia. Saksassa verikoirana tunnettu Noske, taistelut Ruhrin varrella ja keski-Saksassa, veritoukokuu 1920, natsifasistit, Adenauerin terrori kommunisteja ja isänmaanystäviä vastaan, osoittavat kyllin selvästi, ettei ole mahdollista vain kävellä porvariston diktatuurista sosialismiin. Sellaisen revisionistisen, marxismi-leninismille vastakkaisen linjan menestymiseen eivät usko edes Saksan kommunistisen puolueen jäsenet itse. Sen lisäksi sellaisen "muutoksen" pitäisi onnistua vieläpä monopolien oman perustuslain ollessa voimassa. Tällaista voivat kuvitella vain maailmasta vieraantuneet haaveksijat. Kuten Stalin sanoi:

Jos luullaan, että tällainen vallankumous voidaan suorittaa rauhallisesti, porvarillisen demokratian puitteissa, porvariston herruuteen mukautuneena, — niin se merkitsee, että ollaan joko jouduttu pois järjiltään ja kadotettu normaalit inhimilliset käsitteet, tai että karkeasti ja avoimesti luovutaan proletaarisesta vallankumouksesta. (33)

Jos työväenliikkeellä on voimia "tukahduttaa" monopolipääoman valta vallankumouksellisilla joukkoliikkeillä, on sillä silloin myös voimia lyödä tämä valta murskaksi. Saksan kommunistisen puolueen johtajat puhuvat "valtion ja yhteiskunnan demokraattisesta uudistamisesta", "antimonopolistisesta demokratiasta". Kenen demokratiasta ja kenen valtiosta tässä on kysymys? Ei kai voi kuitenkaan olla kysymys muusta kuin porvarillisesta demokratiasta, kapitalismin eräästä ilmenemismuodosta. Kapitalistista yhteiskuntajärjestelmää ei tällaisella saada olemattomaksi. Mutta tämä merkitsee, että Saksan kommunistisen puolueen johto ei todellisuudessa halua sosialismia, vaan vain uudistuksia kapitalistisen järjestelmän puitteissa. Silloin "taistelu uudistusten puolesta voi yleisesti muuttaa voimasuhteita demokraattisten voimien hyväksi", sanotaan 11. teesissä.

Saksan kommunistisen puolueen poliittinen perusta on uudenaikaisesti marxismi-leninismillä koristeltu revisionismi. Saksan kommunistisen

puolueen johtajat ovat ottaneet itselleen 20-luvun SDP:n roolin. NKP:n 20. edustajakokous oli lähtökohta modernille revisionismille, jonka useimpien kommunististen puolueiden johtajat sitten omaksuivat.

### III REVISIONISTINEN TEORIA "KOKO KANSAN VALTIOSTA" JA PROLETARIAATIN DIKTATUURISTA LUOPUMINEN

#### 1. Sosialistisen ja kommunistisen aikakauden välinen ero

Marx ja Engels muodostivat historiallisen tilanteen pohjalta teesin proletaarisen vallankumouksen samanaikaisesta voitosta kaikissa maissa. Niinpä Engels kirjoitti 1847 »Kommunismiin peruslaeissa»:

Suurteollisuus on jo luomalla maailmanmarkkinat saattanut kaikki maailman kansat ja erityisesti sivistyneet, sellaiseen suhteeseen keskenään, että jokainen kansa on riippuvainen siitä, mitä toiselle tapahtuu. Se on edelleen tehnyt yhteiskunnallisen kehityksen kaikissa sivistyneissä maissa niin samanaikaiseksi, että kaikissa näissä maissa porvaristo ja proletariaatti ovat tulleet yhteiskunnan ratkaiseviksi luokiksi ja näiden välinen taistelu on tullut pääasialliseksi taisteluksi. Kommunismista vallankumouksesta ei siten tule vain kansallinen, se tulee olemaan samanaikaisesti kaikissa sivistyneissä maissa — so. ainakin Englannissa, Amerikassa, Ranskassa ja Saksassa — tapahtuva vallankumous.

Lähtökohtanaan silloiset olettamukset proletaarisen vallankumouksen samanaikaisesta voitosta Marx ja Engels päättelivät, että kommunismin rakentamisessa on vain yksi kausi. Sillä jos proletaarinen vallankumous tapahtuu yhtä aikaa kaikissa maissa, tulee myös seuraava kehitys kohti luokatonta yhteiskuntaa olemaan yhtäaikaainen prosessi. 1875, »Gothan ohjelman arvostelussa», Marx puhui ensimmäistä kertaa kommunismin kahdesta vaiheesta: "Mutta nämä epäkohdat ovat väistämättömiä kommunistisen yhteiskunnan ensimmäisessä vaiheessa, siis sellaisessa kommunistisessa yhteiskunnassa, joka on vastikään pitkien synnytystuskien jälkeen syntynyt kapitalistisesta yhteiskunnasta". Lenin kehitti Marxin ajatusta edelleen. Hän osoitti, että kapitalismin kehittyessä imperialis-

miksi ja kapitalististen maiden epätasaisen kehittymisen vuoksi ei proletarisen vallankumouksen samanaikainen suorittaminen enää ole mahdollista. Niin hän esitti teesin sosialismin voitosta yhdessä tai useammassa kapitalistisessa maassa. Siksi on välttämätöntä suorittaa kommunismin rakentaminen kahdessa vaiheessa. Lenin sanoo »Valtiossa ja vallankumouksessa»:

Siihen saakka, kunnes kommunismin "korkeampi" vaihe tulee, sosialistit vaativat **mitä tiukinta yhteiskunnan ja valtion taholta** toimeenpantavaa työn ja kulutuksen määrän valvontaa, mutta tämän valvonnan täytyy **alkaa** kapitalistien pakkoluovutuksesta, työläisten toteuttamasta kapitalistien valvonnasta ja sen toimeenpanijana täytyy olla **aseellisten työläisten** valtion eikä virkamiesten valtion.  
(34)

Kysymys kommunismin kehityksestä kahdessa vaiheessa on erittäin merkityksellinen ja sillä on ratkaiseva osa tehtäessä ero revisionisteihin. Neuvostoliiton revisionistiset johtajat perustelevat demagogisin keinoin proletariaatin diktatuurista luopumista luulotellussa siirtymisessä kommunismin ensimmäisestä vaiheesta toiseen. Revisionistinen johto selitti, että Neuvostoliitossa kommunismin ensimmäinen vaihe, sosialismin rakentaminen, olisi saatettu päätökseen ja nyt alkaisi toinen vaihe, kommunismin rakentaminen. Siten myös proletariaatin diktatuuri sosialismin aikakauden valtiomuotona olisi tullut tarpeettomaksi. Se oli kommunismin rakentamisen kaudella muutettava "koko kansan valtioksi". Todellisena pyrkimyksenä oli kuitenkin näin laillistaa kapitalistista tietä kulkevien byrokraattien valta, uuden porvariston herruus. Tutkiaksemme revisionistien väitteitä tässä kysymyksessä ja kumotaksemme ne, osoitamme seuraavaksi kommunismin kahden vaiheen, sosialismin ja kommunismin, väliset erot. Nämä erot ovat:

1. Sosialismissa on kahdenlaista yhteiskunnallista omistusta. Ensimmäkin valtiollinen omistus, joka on koko kansan yhteistä omistusta, ja toiseksi kollektiivinen, osuuskunnallinen omistus. Kommunismissa taas tulee olemaan vain yhdenlaista yhteiskunnallista omaisuutta. Jos Neuvostoliitto olisi edennyt sosialismista kommunismiin, pitäisi siitä olla merkinä korkealle tasolle kehittyneet maatalouskollektiivit (arttelit) ja valtiollisten kone- ja traktoriasemien (KTA) täydellistyminen, jotka tuottaisivat maatalouden tarvitsemia koneita kollektiiveille suunnitellun määrän. Kommuuni on vielä maatalouskollektiivia korkeampi muoto, joka edellyttää myös korkeampaa tekniikkaa.

Tuleva kommuuni nousee kehittyneestä ja vauraasta arttelista.  
(35)

sanoi Stalin NKP:n 17. edustajakokouksessa ja jatkoi:



Tuleva kommuuni syntyy kehittyneemmän tekniikan ja kehittyneemmän arttelin pohjalla. Prosessin, jossa artteli muuttuu tulevaksi kommuuniksi, täytyy tapahtua vähitellen, sitä mukaa kuin **kaikki** kolhoosilaisalonpojat vakuuttuvat tällaisen muuttumisen välttämättömyydestä. (36)

Tällaisen kehityksen edistämisen sijasta mm. Puolan, Unkarin ja Jugoslavian revisionistit ovat suureksi osaksi luopuneet maataloudessa kollektiivitalouksista ja palanneet yksityisiin yrityksiin. Neuvostoliitossa valtiolliset kone- ja traktoriasemat on lakkautettu ja koneet myyty kollektiiveille. Tällöin talonpoikaiston ja työväenluokan välinen ristiriita kärjistyi, sillä valtiollisena omaisuutena kone- ja traktoriasemilla on ratkaiseva asema kollektiivitalouksien kehittämisessä koko kansan omaisuudeksi.

2. Sosialismissa vallitsee vielä vastakohta kaupungin ja maaseudun välillä, samoin kuin ruumiillisen ja henkisen työn välillä, joskaan ei enää samassa muodossa kuin aikaisemmin kapitalistisessa yhteiskunnassa, jolloin kaupunki riisti maaseutua. Esim. Saksan Liittotasavallassa on viimeisten 20 vuoden aikana 3,5 miljoonan ihmisen ollut pakko lähteä maaseudulta, ja miljoona pientalonpoikaa joutuu tekemään samoin lähimpien 10 vuoden kuluessa. Maaseudun kapitalistinen riisto on johtanut sen jälkeensä jääneisyyteen, köyhyyteen, kurjuuteen ja kulttuurin kehityksen pysähtymiseen. Sosialismissa taas kulttuuripalvelusten määrä lisääntyy tuotantovoimien ja sosialistisen kulttuurin kehittyessä. Tämä poistaa vähitellen kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtan. Sosialismissa vaikuttaa myös porvarillinen oikeus. Vasta kommunismissa tulevat porvarillisen oikeuden jäänteet häviämään korkealle kehittyneen tuotannon ansiosta, samoin kuin kaupungin ja maaseudun sekä henkisen ja ruumiillisen työn väliset erot, sillä samoin kuin tuotantovoimat kehittyvät ja muuttuvat, kehittyvät ja muuttuvat myös tuotantosuhteet. Tämä johtaa etenkin maaseudun ja kaupungin sekä henkisen ja ruumiillisen työn välisten vastakohtien katoamiseen. Kansan kulttuurillis-tekninen taso kohoaa insinöörien ja teknikkojen tasolle.

3. Kommunismissa katoavat kaikki luokkaerot, eivät siis kuitenkaan vielä sosialismissa. Lenin opettaa kirjoituksessaan »Suuri aloite»:

...proletariaatin diktatuuri on **myös** luokkataistelun kautta, luokkataistelun, joka on väistämätöntä niin kauan kunnes luokat on hävitetty ja joka muuttaa muotojaan, käyden ensi aikoina pääoman kukistamisen jälkeen erikoisen ankaraksi ja erikoisen omalaatuiseksi. Vallattuaan poliittisen vallan proletariaatti ei lopeta luokkataistelua, vaan jatkaa sitä — aina luokkien hävittämiseen saakka, vaikka tietenkin toisenlaisissa olosuhteissa, toisessa muodossa, toisin keinoin. (37)

Sosialismissa on porvari- ja tilanherraluokan jäänteiden ohella vielä myös luokkaeroja työläisten ja talonpoikien sekä näiden molempien luokkien ja älymystön välillä. Nämä perustuvat vastakohtiin kaupungin ja maaseudun sekä henkisen ja ruumiillisen työn välillä. Vasta kun nämä vastakohdat poistetaan ja luodaan yhteiskunnallisen omistuksen yhtenäinen muoto, katoavat luokkaerot luokkien itsensä kuoleentuessa.

Mao Tsetung opettaa, että meidän on erotettava kahdenlaisia ristiriitoja; kansan ja sen vihollisen väliset ristiriidat sekä kansan keskuudessa esiintyvät ristiriidat. Sosialismissa esiintyy vielä näitä molempia ja niin kauan kuin maailmassa on kapitalismia, tulevat nämä myös pysymään. Siksi Lenin varoitti kirjoituksessaan »Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky» kapitalismin palauttamisesta:

Siirtyminen kapitalismista kommunismiin on kokonainen historiallinen aikakausi. Niin kauan kuin se ei ole päättynyt, riistäjien mielessä kytee pakostakin restauraation toivo, ja tämä toivo muuttuu restauraatioyrityksiksi. Ja ensimmäinen tuntuva tappio saa valasta syösty riistäjät, jotka eivät olleet odottaneet kukistuvansa eivätkä uskoneet, olettaneet sitä mahdolliseksi, ryntäämään kymmenen kertaa tarmokkaammin, vimmatun raivokkaasti ja sata kertaa voimakkaampaa vihaa uhkuen taisteluun saadakseen menettämänsä "paratiisin" takaisin, taisteluun perheensä puolesta, jonka elämä oli ollut niin suloista ja jonka "roskaväki" on nyt tuominnut taloudelliseen häviöön ja kurjuuteen (eli "tavalliseen" työhön...).

(38)

4. Sosialismi eroaa kommunismista jakoperiaatteensa puolesta: a) Sosialistinen jakoperiaate kuuluu: "Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle suorituksensa mukaan". Tämä merkitsee sekä oikeutta työhön että velvollisuutta työhön — se, joka ei tee työtä, hänen ei pidä myöskään syödä. Jokainen saa suorittamansa työn mukaan. Sosialistinen suoritusperiaate eroaa perinpohjin kapitalistisesta. Kapitalistinen suoritusperiaate perustuu työvoiman riistoon. Urakkatyö ja palkkiojärjestelmä aineellisina kiihokkeina tähtäävät samaan päämäärään kuin hiostaminen ja uhkailut erotamisella, jotta työläiset saataisiin raatamaan entistä enemmän. Sosialistinen suoritusperiaate perustuu sosialistisen tietoisuuden kehittymiseen, korkeamman teknisen taidon luomiseen sekä järjestelmän parantamiseen. "Kansamme henkiset arvot ovat yhtä tärkeitä kuin aineellisetkin", sanoi Zhdanov eräässä selonteossaan.

Sosialistinen tietoisuus edellyttää joukkojen sosialistista valistusta ja kasvatusta. Siksi joukkojen ideologisella ja kulttuurillisella kasvatuksella, ts. ihmisten kommunistisella kasvatuksella on sosialistisessa yhteiskunnassa ratkaiseva merkitys. Sosialistinen tietoisuus syntyy taistelussa van-

haa porvarillista ideologiaa vastaan, joka tavoissa ja tottumuksissa säilyy kauan kansan keskuudessa, vaikka yhteiskunnan aineellinen perusta onkin muuttunut. Niin kauan kuin joukkojen sosialistinen tietoisuus ei ole kypsynyt täydellisesti, pysyy voimassa sosialistinen suoritusperiaate: "Jokaiselle suorituksensa mukaan". Vasta sitten kun työn tärkeimpänä tavoitteena eivät ole itsekkäät motiivit eikä henkilökohtaisten aineellisten etujen tavoittelu, vaan työtä pidetään uhrautumisena kommunististen päämäärien puolesta, kunniana, luovana toimintana, uudenlaisen ihmisen tärkeimpänä tarpeena, silloin on saavutettu yhteiskunnassa kommunistisen tason henkinen perusta. Sosialistisen yhteiskunnan kehitys kommunistiseksi käy sitä nopeammin, mitä korkeampi on kommunistisen kasvatuksen ideologinen taso. Siksi Molotov korosti NKP:n 18. edustajakokouksessa, että "meille on nyt tärkeintä saavuttaa kommunistisesti tietoinen asennoituminen työhön".

b) Ihmisten henkinen muuttuminen tapahtuu sosialistisessa yhteiskunnassa samalla kun taloudellinen perusta muuttuu työn koneellistuessa ja tuotannon automatisoituessa. Tämä on aineellinen edellytys siirryttäessä sosialismista kommunismiin. Tämä muodostaa myös pohjan henkilökohtaisten tarpeiden kasvulle, vastaten yhteiskunnallisen rikkauden kasvua. Tätä tarkoittaen sanoi Stalin NKP:n 18. edustajakokouksessa:

Sosialismi voidaan rakentaa vain yhteiskunnan tuotantovoimien valtavan kasvun perustalle, tuotteiden ja tavaroiden runsauden perustalle, työtätekevien hyvinvoinnin perustalle, kulttuurin valtavan kasvun perustalle. Sillä sosialismi, marxilainen sosialismi, ei merkitse henkilökohtaisten tarpeiden rajoittamista, vaan niiden kaikinpuolista kehittämistä, ei näiden tarpeiden vapauttamisen rajoittamista tai siitä luopumista, vaan korkean sivistystason saavuttaneiden työtätekevien ihmisten kaikkien tarpeiden monipuolista ja täydellistä vapauttamista.

Kun henkiset ja aineelliset edellytykset siirtymiselle sosialismista kommunismiin ovat kypsyneet, silloin yhteiskunta siirtyy kommunistiseen jakoperiaatteeseen: "Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan." Silloin on poistettu myös porvarillisen oikeuden jäänteet sekä sosialismissa säilynyt eriarvoisuus. Marx kirjoittaa »Gothan ohjelman arvoistelussa»:

Kommunistisen yhteiskunnan korkeammassa vaiheessa, sen jälkeen, kun on tullut loppu yksilön orjuuttavasta alistamisesta työnjakoon ja samalla myös henkisen ja ruumiillisen työn vastakohtaisuudesta; kun työ ei ole enää vain toimeentulokeino, vaan siitä on tullut ensimmäinen elämäntarve; sen jälkeen kun rinnan yksilöiden kaikinpuolisen kehityksen kanssa ovat kasvaneet myös tuotan-

toivoimat ja kun yhteiskunnallisen rikkauden kaikki lähteet pulpuavat täydellä voimalla — vasta silloin voidaan astua lopullisesti ahtaan porvarillisen oikeuspiirin ulkopuolelle ja yhteiskunta voi kirjoittaa lippuunsa: Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan! (39)

Tämä on hyvin pitkä prosessi, jota jarruttavat sekä sisäiset vaikeudet että kapitalistinen ulkomaailma. Kaksi tuhoisaa sotaa aiheutti NL:lle suunnatonta hävitystä ja tuhosi suureksi osaksi sen talouden. Sosialismin rakentaminen oli NL:n kansalle jättiläismäinen tehtävä. On myös huomattava tsaarin Venäjän jo vuosisatoja jatkunut taloudellinen ja kulttuurillinen jälkeenjääneisyys. V. 1913 teollisuustuotanto oli Venäjällä henkeä kohden 1/21 USA:n ja 1/14 Englannin tuotannon määrästä. Taloudellisten vaikeuksien lisäksi tulivat vielä poliittiset vaikeudet, joita aiheuttivat kapitalistisen ulkomaailman kanssa yhteydessä olevat maan sisällä toimivat kapitalistiset ainekset. Ulkopuolelta tuleva kapitalistinen vaikutus ei tapahtunut vain sotilaallisten ja taloudellisten interventoiden ja sabotaa-sien avulla, vaan — erityisesti neuvostovaltion syntyminen jälkeen — myös ideologisena ja kulttuurillisena porvarillisen ideologian tunkeutumisena. Porvarillisen ideologian syöttäminen yli rajojen on tullut mahdolliseksi massatiedotusvälineiden avulla. Kaikki nämä vaikeudet pitkittivät sosialismin rakentamista.

Revisionistien ottaessa vallan ei ollut aineellisia eikä ideologisia edellytyksiä siirtymiselle sosialismista kommunismiin. Se merkitsee, että siirtymisen ehdot täytyy ensin täyttää, mistä Stalin sanoi NKP:n 18. edustajakokouksessa:

Vasta sitten, kun olemme saavuttaneet tärkeimmät kapitalistiset maat taloudellisesti, voimma luottaa siihen, että maamme tuottaa riittävästi kulutustavaroita ja meillä on mahdollisuus suorittaa siirtyminen kommunismin ensimmäisestä vaiheesta toiseen.

Asian laita ei ollut kuitenkaan näin silloin, eikä 22. edustajakokouksen aikaan, kun revisionistit jo kumosivat sosialismin perusteet.

## **2. Revisionistit julistavat siirtymistä kommunismin korkeimpaan vaiheeseen ja puhuvat "koko kansan valtiosta"**

NKP:n 22. edustajakokouksessa (lokakuussa 1961) saivat revisionistiset teoriat kruunauksensa, kun julistettiin teoria "koko kansan valtiosta". Hrustshev esitti NKP:n uuden (läpeensä revisionistisen) ohjelman:

Käynnissä oleva luokkarajojen häviämisen prosessi johtaa siihen, että yhteiskunta muuttuu sosiaaliselta kokoomukseltaan

yhä yhtäläisemmäksi: **Koko kansan valtio on uusi vaihe sosialistisen valtion kehityksessä, mitä tärkein merkkipylväs sosialistisen valtiolaitoksen kehittymisessä kommunistiseksi yhteiskunnalliseksi itsehallinnoksi.** (40)

«Isvestija» 17.5.64 kuvasi tätä "marxilais-leniniläisen valtioteorian edelleenkehittämiseksi ja rikastuttamiseksi" ja Hrustshevin historialliseksi saavutukseksi. Se jatkaa:

Vain todella marxilais-leniniläinen puolue saattoi selvittää sosialistisen valtion kehityksen monimutkaisen dialektiikan, kuten se vakuuttavasti osoitti, objektiivisen lainalaisuuden proletariaatin diktatuurin valtion kehittymisestä koko kansan valtioksi, joka puolestaan vähitellen kehittyi kommunistiseksi yhteiskunnalliseksi itsehallinnoksi.

NL:n revisionistijohdon "koko kansan valtio" ei ole mikään uusi keksintö. Vanhat revisionistit käyttivät jo nimitystä "koko kansan valtio". V. 1875 yhdistyivät aikanaan muodostuneet kaksi Saksan työväenpuoluetta ja julkaisivat "Gothan ohjelman". Tämän ohjelman Marx ja Engels tuomitsivat sen opportunistisen sisällön takia, mm. myös "kansanvaltio" ja "vapaa valtio" -nimitykset tuomittiin. Engels esitti kritiikkinsä Bebelille kirjoittamassaan kirjeessä:

"Kansanvaltiolla" anarkistit ovat piikitelleet meitä yllin kyllin, vaikka jo Proudhonia vastaan suunnatussa Marxin teoksessa ja sen jälkeen «Kommunistisessa manifestissa» sanotaan suoraan, että sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän tulla pystytetyksi valtio hajoaa ja katoaa itsestään. Mutta koska valtio on vain ohimenevä laitos, jota joudutaan käyttämään taistelussa, vallankumouksessa, vastustajan kukistamiseksi väkivalloin, niin sulaa järjettömyyttä on puhua vapaasta kansanvaltiosta: niin kauan kuin proletariaatti vielä tarvitsee valtiota, se ei tarvitse sitä vapauden vuoksi, vaan nujertaakseen vastustajansa, ja silloin kun käy mahdolliseksi puhua vapaudesta, silloin valtio sellaisenaan lakkaa olemasta. (41)

Tämä on kai kuitenkin yksinkertaista ja selvää. Jokainen valtio on sidottu luokkavaltaan. "Valtio on sovittamattomien luokkaristiriitojen tuote ja ilmaus." (Lenin: Valtio ja vallankumous). Se on yhden luokan toista kohtaan suorittaman sarron väline, kulloinkin hallitsevan luokan vallan väline. Se ilmenee siis aina valtion luokkaluonteessa, ei valtiomuodossa. Kapitalismi käyttää hyväkseen monia valtiomuotoja, porvarillista tasavaltaa, monarkiaa, porvarillista demokratiaa, kuten myös fasismia, parlamentarismia tai sotilasdiktatuuria. Mitä hallitusmuotoa tahansa käytetäänkin, on aina kyse hallitsevan kapitalistisen luokan sortoväli-

neestä. Työväenluokka, joka on lyönyt kapitalismin ja taistellut itselleen vallan, pystyttää oman valtion: proletariaatin diktatuurin. Tämä valtio on mitä laajinta demokratiaa ennen riistetyssä ja sorretussa asemassa olleita työläisiä kohtaan. Siksi proletariaatin diktatuuri merkitsee samaa kuin proletaarinen tai sosialistinen demokratia, ja se on "miljoona kertaa demokraattisempi kuin yksikään porvarillinen demokratia" (Lenin).

Nykyajan revisionistit ovat hylänneet sosialistisen valtion luokkasiällön ja muuttaneet sen "koko kansan valtioksi". Proletaarisesta sisällöstä luopuminen tulee esille mm. »Isvestijasta» lainatussa artikkelissa, jossa sanotaan, että valtion muuttuessa proletariaatin diktatuuriksi muuttuisi myös "proletariaatin demokratia koko kansan sosialistiseksi demokratiaksi".

Kiinan kommunistinen puolue ja lukuisat muut marxismi-leninismissä pitäytyneet kommunistiset puolueet sanoituivat irti NL:n johtavien revisionistien marxismi-leninismistä vääristelyistä. Tällöin esiintyi erityisesti Suslov esittäen vääristelyjä ja parjauksia. Surullisen kuuluisassa puheessaan NKP:n keskuskomitean täysistunnossa 14.2.64 hän esitti marxilaisvastaisen "kansanvaltio" väittämän puolustukseksi ja proletariaatin diktatuurin kumoamiseksi seuraavaa:

Kiinan johtajat toistavat itsepäisesti, että proletariaatin diktatuurin tulisi säilyä siihen saakka, kunnes siirrytään kommunistisen yhteiskunnan korkeimpaan vaiheeseen. Siinä he vetoavat eräiseen lainaukseen Marxilta, jossa sanotaan: "Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välillä on kausi, jolloin toinen muutetaan vallankumouksellisesti toiseksi. Sitä vastaavasti tulee olemaan myös poliittinen siirtymäkausi, jolloin valtio ei voi olla mitään muuta kuin proletariaatin vallankumouksellista diktaturia." (Gothan ohjelman arvostelua). Tätä lainausta, joka on erotettu alkuperäisestä asiayhteydestä, yritetään nyt käyttää teoreettisena perustana arvosteltaessa NKP:n ohjelmaa. Kiinan johtajat ottavat esiin tämän Marxin ajatuksen, mutta eivät missään puhu saman kirjoituksen kahdesta seuraavasta kohdasta, jossa Marx sanoo: "Mutta ohjelmassa ei käsitellä enempää siirroksi mainittua" (so. proletariaatin diktaturia -M.Suslov) "kuin tulevaa kommunistisen yhteiskunnan valtiolaitostakaan." Jos seurataan kiinalaisten teoreetikkojen logiikkaa, niin Marx olisi tuollaisen ajatuksen vuoksi pitänyt leimata anti-marxilaiseksi.

Tämä on huonoa demagogiaa, sillä miksi Suslov esiintyen Marxin ajatusten puolustajana jättää pois sen kohdan "Gothan ohjelman arvostelusta"; jossa Marx selvästi tuomitsee "Kansanvaltion"? Marx kirjoittaa:

Herää kysymys: mitä muutoksia tulee nykyiseen valtiolaitok-

seen kommunistisessa yhteiskunnassa? Toisin sanoen: mitkä yhteiskunnalliset funktiot, jotka ovat analogisia valtion nykyisten funktioiden kanssa, tulevat siellä säilymään? Tämän kysymykseen voidaan vastata vain tieteellisesti, eikä tuon ongelman ratkaiseminen edisty hitustakaan, vaikka tuhansia kertoja yhdisteltäisiin sanoja "kansan" ja "valtio". (42)

Täten Marx siis osoittaa, että valtiomuoto kommunismin rakentamisen aikakaudella ei ole mikään "kansanvaltio". Hän jättää kysymyksen avoimeksi ("tähän kysymykseen voi vastata vain tieteellisesti...") torjuen kuitenkin jyrkästi "kansanvaltion". Lenin viittaa kirjassaan »Valtio ja vallankumous» ylläolevaan Marxin sitaattiin ja kirjoittaa:

Saatettuaan tällä tavoin naurunalaiseksi kaikki puheet "kansanvaltiosta" Marx asettaa kysymyksen ja sanoo kuin varoittaen, että tieteellisen vastauksen antamiseksi siihen voidaan operoida vain tieteellisen varmasti todetuilla tosiasioilla. (43)

Kansa ei voi kumota luokkia "kansanvaltion" avulla, vaan sen voi tehdä vain työväenluokka edistyksellisimpänä ja yhteiskuntaa perusteellisesti muuttavana luokkana. Ja tähän se tarvitsee proletariaatin diktatuuria. Samalla on sen viimeinen tehtävä luokkana loppuunsaorittu: luokka ja valtio kuoleentuvat pois. Proletariaatin diktatuuri on siis voimassa kommunismin kummankin rakennusvaiheen aikana, vain eri tehtävissä. Proletariaatin diktatuurin päätehtävä kommunismin ensimmäisessä vaiheessa on kapitalististen aineiden tukahduttaminen, vihollisluokkien hävittäminen. Proletariaatin diktatuurin päätehtävä kommunismin toisessa vaiheessa on luokkien vähittäinen poistaminen. "Koko kansan valtio" on täysin epämarxilainen käsite, valtiolla on ja se tulee säilyttämään luokaluonteensa, myös nyky-Neuvostoliitossa, vaikka sen luokkasisältö onkin muuttunut. Julistus "koko kansan valtiosta" oli vain johtavien revisionistien hämäysyritys proletariaatin diktatuurin lakkauttamisen ja byrokrattikapitalistien, uuden porvariston, diktatuurin pystyttämisen peittelemiseksi.

### **3. Proletariaatin diktatuurin hävittäminen ja uudeksi kapitalistiseksi luokaksi muodostuneen virkamiehistön herruuden pystyttäminen**

Neuvostoliiton revisionistiset johtajat julistavat NKP:n 22. edustajakoukussa teesin "koko kansan valtiosta" ja selittivät lyhyesti ja ytimekkäästi: "Neuvostoliitto on jo ohittanut proletariaatin diktatuurin vaiheen" (Isvestija). Kuitenkin vasta luokkien kuoleentuminen tekee myös valtion luokkavälineenä tarpeettomaksi. Tämä merkitsee, että proletariaatin dik-

tatuurin tehtävä kommunismin toisessa vaiheessa on valmistella luokkien häviämistä, kunnes luokkien vähitellen kuoleentuessa tämä viimeinenkin tehtävä on suoritettu loppuun. Marx osasi vastata tähän kysymykseen vain yleisen tieteellisesti. Lenin kehitti marxismia myös tässä kysymyksessä ja julisti selvästi:

Sosialismi on luokkien hävittämistä. Proletariaatin diktatuuri on tehnyt voitavansa hävittääkseen luokat. Mutta niitä ei voida kerralla hävittää.

Ja luokkia on **jäänyt** ja **niitä jää olemaan** proletariaatin diktatuurin kaudella. Diktatuuri käy tarpeettomaksi, kun luokat ovat hävinneet. Ne eivät häviä ilman proletariaatin diktatuuria.

Luokkia on jäänyt, mutta **jokainen** niistä on muuttunut proletariaatin diktatuurin kaudella; muuttuneet ovat myös niiden keskinäiset suhteet. Luokkataistelu ei häviä proletariaatin diktatuurin vallitessa, vaan se saa vain toiset muodot. (44)

Revisionistit eivät ole siis vääristelleet vain Marxia vaan myös Leniniä. Proletariaatin diktatuuria ei voi kumota pettämättä samalla työväenluokkaa ja sosialismia. Proletariaatin diktatuurin kumoamisen tarkoituksena on kapitalismin palauttaminen. Sillä niin kauan kuin on luokkia, on myös luokkataistelua, ja niin kauan on proletariaatin diktatuuri välttämätön. Lenin kirjoittaa »Tervehdyksessä Unkarin työläisille»:

Luokkien hävittäminen vaatii pitkälistä, vaikeaa, sitkeää **luokkataistelua**, joka ei lakkaa pääoman vallan kukistamisen **jälkeen**, porvarillisen valtion murskaamisen **jälkeen**, proletariaatin diktatuurin pystyttämisen **jälkeen** (kuten vanhan sosialismin ja vanhan sosialidemokratian latteat edustajat kuvittelevat), vaan ainoastaan muuttaa muotoaan, käyden monessa suhteessa entistä ankarammaksi... Luokkien hävittämiseksi tarvitaan yhden luokan, juuri sen sorretun luokan diktatuurin kautta, joka luokka kykenee ei ainoastaan kukistamaan riistäjät ja nujertamaan armotta niiden vastarinnan, vaan myös luopumaan aatteellisesti koko porvarillis-demokraattisesta ideologiasta, kaikesta vapautta ja tasa-arvoisuutta ylimalkaan koskevasta poroporvarillisesta sanahelinästä... Vain se sorrettu luokka kykenee hävittämään diktatuurillaan luokat, jonka vuosikymmenien mittaan pääomaa vastaan käyty poliittinen ja lakkotaistelu on koulunut, yhdistänyt, kasvattanut ja karaissut, — vain luokka, joka on omaksunut kokonaan teollisen, suurkapitalistisen kaupunkilaiskulttuurin ja jolla riittää päättäväisyyttä ja kykyä puolustaa sitä, säilyttää ja kehittää edelleen kaikkia sen saavutuksia, tuoda ne koko kansan ulottuville, kaikkien työtekevien ulottuville, — vain luokka, joka jaksaa kestää kaikki räsitukset,



koettelemukset, vastoinkäymiset ja suuret uhraukset, joita historia kiertämättömästi vaatii siltä, — vain luokka, joka katkaisee siteet menneisyyteen ja raivaa rohkeasti itselleen tien uuteen tulevaisuuteen, — vain luokka, jonka parhaimmisto vihaa ja halveksii sydämensä pohjasta kaikkea poroporvarillisuutta ja tekopyhyyttä, niitä ominaisuuksia, jotka ovat niin yleisiä pikkuporvariston, pienvirkailijain, "sivistyneistön" keskuudessa, — vain luokka, joka on "käynyt läpi työn karkaisevan koulun" ja saa jokaisen työtätekevän, jokaisen rehellisen ihmisen kunnioittamaan omaa työkykyään, — vain sellainen luokka kykenee diktatuurillaan hävittämään luokat.

(45)

Kysykäämme oliko olemassa edellytyksiä siirtymiselle kommunismin ensimmäisestä vaiheesta toiseen!

1. Huomattavimpien kapitalististen maitten tuotantoa ei ollut ohitettu, ei edes saavutettu.
2. Tuotteita ei ollut liikaa, päinvastoin toisista oli huomattava pula.
3. Molemmat yhteiskunnallisen omistuksen muodot eivät olleet vielä tarpeeksi lähentyneet toisiaan, eikä maatalous ollut kehittynyt vielä kommuunien asteelle siten, että molemmat omistumuodot olisivat voineet sulautua yhteen.
4. Vastakohtaa kaupungin ja maaseudun välillä sekä ruumiillisen ja henkisen työn välillä ei ollut poistettu, päinvastoin, etuoikeutetun byrokraattisen luokan kehittyminen oli vahvistanut eroa.
5. Luokkaeroja oli yhä olemassa. Kansan keskuudessa esiintyvien ristiriitojen ohella oli vielä antagonistisia ristiriitoja maan sisällä toimivien kapitalististen aineiden ja kapitalistisen ulkomaailman kesken.
6. Ei voitu ajatellakaan vielä pitkään aikaan toteuttaa kommunistista jakoperiaatetta "jokaiselle tarpeittensa mukaan", koska siihen ei ollut aineellisia eikä henkisiä edellytyksiä.

Ei siis ollut olemassa minkäänlaisia edellytyksiä, jotka olisivat oikeutaneet siirtymisen kommunismin ensimmäisestä vaiheesta toiseen. NL:n johtavat revisionistit käyttivät "koko kansan valtiota" vain kumotakseen proletariaatin diktatuurin, kukistaakseen työväenluokan ja pystyttääkseen oman kapitalistisen valtansa.

"Neuvostoliiton vallankumouksellisten bolshevististen kommunistien ohjelmallisessa julistuksessa" kuvataan uuden byrokraattis-kapitalistisen luokan herruutta seuraavasti:

Byrokraatit hallitsevat siis koko maan elämää. Kansa ei voi erottaa heitä, mutta byrokraatit voivat erottaa minkä puolue- tai valtiokoneiston virkailijan hyvänsä, joka on liian rehellinen ja valvoo kansan etuja... Byrokraatit käyttävät yhteiskunnallista dema-

gogiaa kilpenä suojatakseen omaa hyvinvointiaan... Kun katselee nykyistä elämäämme, voiko olla enää epäilystäkään byrokraattien täydellisestä rappeutumisesta, sosialistisen elämän ja tietoisuuden kaikkien muotojen täydellisestä rapistumisesta? Joukkojen täydellinen innostuksen puute, täydellinen välinpitämättömyys työntekoa kohtaan, komediaksi muuttunut yhteiskunnallinen elämä, egoististen periaatteiden täydellinen herruus, kaiken eloisan, aktiivisen ja tuoreen tukahduttaminen — se on tulos byrokraattien herruudesta.

## VIITTEET:

1. Lenin, "Suuri aloite", LVT 4.128
2. Lenin, "Talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin kaudella", LVT 4.159
3. Lenin, "Väestölle", LVT 3.322
4. Engels, "Esipuhe Marxin teokseen 'Kansalaissota Ranskassa'", lainattu teoksessa Lenin, "Valtio ja vallankumous", LVT 3.200—201
5. Lenin, "Neuvostovallan lähimmät tehtävät", LVT 3.442—445
6. Lenin, sama, LVT 3.463—464
7. Lenin, "Kirje Tomskille", LKT 35.396
8. Lenin, LKT 27.13
9. Lenin, "Mieluummin vähemmän, mutta parempaa", LVT 4.490
10. Lenin, "VKP:n 10. edustajakokouksen päätöslauselma syndikalistisesta ja anarkistisesta poikkeamasta puolueessamme", alustava luonnos, LVT 4.384
11. Stalin, "Keskuskomitean ja kontrollikomitean huhtikuun yhdistetyn täysistunnon työstä", ST 11.61
12. Stalin, "Vastaus tovereille kollektiivitalonpojille", Leninismin kysymyksiä, s. 306
13. Stalin, "Menestys panee pään pyörälle", Leninismin kysymyksiä, s. 300—301
14. Stalin, "Puhe NLKNL:n 8. edustajakokouksessa", ST 11.79
15. NKP(b):n historia, lyhyt oppikurssi, s. 297—298
16. Stalin, "Poliittinen toimintaselostus NKP:n 16. edustajakokoukselle", ST 12.350—351
17. Daniil Granin, He etsivät, Petroskoi 1957
18. Stalin, "Puhe NLKNL:n 8. edustajakokouksessa, ST 11.81
19. Kommunisti 1953 s. 725
20. Kommunisti 1953 s. 726

21. Kommunisti 1953 s. 729—733
22. Kommunisti 1953 s. 733—734
23. 50 vuotta sosialismin suurvoittoja, APN, Helsinki 1967
24. Hrustshevin salainen puhe NKP:n 20. edustajakokouksessa, julkaistu liitteenä teoksessa Hrustshev muistelee, s. 457, 458—459
25. Sama, s. 459, 466
26. Lenin, "Sosialistisen Internationalen tila ja tehtävät", LKT 21.26
27. Lenin, "Euroopan Yhdysvaltojen tunnuksesta", LKT 21.336
28. Stalin, Sosialismin taloustieteellisiä ongelmia Neuvostoliitossa, Helsinki 1973 s. 36
29. Lenin, "Ulko- ja sisäpoliittinen tilanteemme ja puolueen tehtävät", LKT 31.401—402
30. Lenin, "Alustus toimiluvista neuvostojen 8. edustajakokouksen VKP(b):n ryhmän kokouksessa joulukuussa 21. pñä", LKT 31.467
31. Sama, LKT 31.471—472
32. Lenin, "Puhe VKP(b):n Moskovan järjestön puolueaktiivien kokouksessa joulukuun 6. pñä 1920", LKT 31.445
33. Stalin, Leninismin kysymyksiä, Petroskoi 1946, s. 112
34. Lenin, "Valtio ja vallankumous", LVT 3.215
35. Stalin, "Toimintaselostus puolueen 17. edustajakokoukselle", ST 13.378
36. Sama, ST 13.379
37. Lenin, "Suuri aloite", LVT 4.128
38. Lenin, "Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky", LVT 4.40
39. Marx, "Gothan ohjelman arvostelua", ME 2.17
40. Tie kommunismiin, Moskova 1961, s. 256—257
41. Engels, "Kirje A. Bebelille", ME 2.33
42. Marx, "Gothan ohjelman arvostelua", ME 2.24
43. Lenin, "Valtio ja vallankumous", LVT 3.207
44. Lenin, "Talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin kaudella", LVT 4.162
45. Lenin, "Tervehdys Unkarin työläisille", LKT 29.370—371

Eri aikakaus- ja sanomalehdistä lainatut katkelmat ovat käännöksiä saksan kielestä.



## **II OSA:**

### **KKP:n II JA IX KOMMENTTI NKP:n KESKUSKOMITEAN AVOIMEEN KIRJEESEEN**



## **KANSAN PÄIVÄLEHDEN JA PUNALIPUN ARTIKKELI: "STALINIA KOSKEVASTA KYSYMYKSESTÄ"**

— II kommentti NKP:n keskuskomitean avoimeen kirjeeseen

Kysymys Stalinista on merkitykseltään maailmanlaajuinen. Se on herättänyt keskustelua kaikkien luokkien keskuudessa jokaisessa maassa, siitä keskustellaan tänään paljon eri luokkien ja niiden poliittisten puolueiden ja ryhmien omaksuttua siitä eri käsityksiä. Todennäköisesti tässä kysymyksessä ei voida päästä lopulliseen ratkaisuun tämän vuosisadan aikana. Todellinen yksimielisyys vallitsee kuitenkin kansainvälisen työväenluokan ja vallankumouksellisten kansojen enemmistön keskuudessa, jotka paheksuvat Stalinin täydellistä kieltämistä ja vaalivat yhä enemmän hänen muistoaan. Tämä pitää paikkansa myös Neuvostoliiton suhteen. Väittelymme NKP:n johtajien kanssa on väittelyä yhden poliittisen ryhmän kanssa. Toivomme saavamme heidät vakuuttuneiksi vallankumouksen asian edistämiseksi. Se on tarkoituksemme kirjoittaessamme tämän artikkelin.

Kiinan kommunistinen puolue on aina ollut sitä mieltä, että toveri Hrustšev oli väärässä kieltäessään Stalinin täydellisesti "henkilökulttia vastaan käytävän taistelun" verukkeella ja että hänellä oli muita vaikuttimia tehdessään niin.

KKP:n keskuskomitea huomautti kirjeessään kesäkuun 14. päivänä, että "taistelu henkilökulttia vastaan" rikkoo täysin Leninin opetukset johtajien, puolueen, luokan ja joukkojen keskinäisistä suhteista ja horjuttaa kommunistista periaatetta demokraattisesta sentralismista.

NKP:n keskuskomitean avoimessa kirjeessä vältetään vastaamasta millään lailla meidän periaatteellisiin argumentteihimme. Siinä leimataan sen sijaan kiinalaiset kommunistit "henkilökultin puolustajiksi ja Stalinin virheellisten aatteiden kaupustelijoiksi".

Taistellessaan menshevikkejä vastaan Lenin sanoi: "Se ei ole kiistelemistä, vaan sättimistä, kun ei vastata vastustajan periaatteelliseen väitteeseen, vaan leimataan hänet yksinomaan 'intoilijaksi'." (1). NKP:n

keskuskomitean avoimessa kirjeessään omaksuma asenne on täsmälleen samanlainen kuin menshevikkien asenne.

Vaikka avoimessa kirjeessä turvaudutaankin herjaukseen väittelyn sijasta, me puolustaudumme mieluummin vastaamalla siihen periaatteellisin argumentein ja varsin monin tosiasioin.

Suuri Neuvostoliitto oli ensimmäinen maa, jossa toteutui proletariaatin diktatuuri. Puolueen ja hallituksen ensimmäinen johtaja tässä valtiossa oli Lenin ja hänen kuolemansa jälkeen Stalin.

Leninin kuoleman jälkeen Stalinista tuli ei vain Neuvostoliiton kommunistisen puolueen ja hallituksen johtaja, vaan myös kansainvälisen kommunistisen liikkeen tunnustettu johtaja.

Vasta 46 vuotta on kulunut siitä, kun ensimmäinen sosialistinen valtio syntyi Lokakuun vallankumouksen myötä. Tästä ajasta lähes 30 vuotta Stalin oli tämän valtion johtaja. Olipa sitten kysymys proletariaatin diktatuurin historiasta tai kansainvälisen kommunistisen liikkeen historiasta, niin Stalinin toiminnalla on siinä erittäin tärkeä asema.

KKP on ollut johdonmukaisesti sitä mieltä, että kysymys siitä, miten Stalinia arvioidaan ja miten häneen asennoidutaan ei ole pelkästään Stalinin arviointia koskeva kysymys. Tärkeintä on se, miten arvioidaan proletariaatin diktatuurin ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen kokemukset Leninin kuoleman jälkeen.

Toveri Hrustshev kielsi täydellisesti Stalinin NKP:n 20. edustajakokouksessa. Hän ei neuvotellut etukäteen veljespuolueiden kanssa tästä periaatteellisesta kysymyksestä, joka koskee koko kansainvälistä kommunistista liikettä ja yritti jälkeen päin pakottaa ne hyväksymään tapahtuneen tosiasian. Jokaista, joka tekee Stalinista NKP:n johdon arvionnista poikkeavan arvion syytetään "henkilökultin puolustamisesta" sekä "sekaantumisesta" NKP:n sisäisiin asioihin. Mutta kukaan ei voi kieltää proletariaatin diktatuurin historiallisten kokemusten kansainvälistä merkitystä tai sitä historiallista tosiasiaa, että Stalin oli kansainvälisen kommunistisen liikkeen johtaja. Siksi kukaan ei voi kieltää, että Stalinin arviointi on koko kansainvälistä kommunistista liikettä koskeva tärkeä periaatteellinen kysymys. Millä perusteella NKP:n johtajat sitten kieltävät muita veljespuolueita tekemästä konkreettista erittelyä ja arviointia Stalinista?

Kiinan kommunistinen puolue on koko ajan vaatinut perinpohjaisen objektiivisen ja tieteellisen erittelyn tekemistä Stalinin ansioista, hyvistä ja huonoista puolista historiallisen materialismin pohjalta. KKP on vaatinut että historiaa on kerrottava totuudenmukaisesti ja vastustanut Stalinin kieltämistä subjektiivisesti, karkeasti ja jyrkästi. Tällainen kieltäminen oli mahdollinen vain muuttelemalla ja vääristelemällä historiaa, ts. historiallisen idealismin avulla.

Kiinan kommunistinen puolue on johdonmukaisesti ollut sitä mieltä,



että Stalin todella teki virheitä, joilla oli ideologiset samoin kuin yhteiskunnalliset ja historialliset juurensa. On välttämätöntä arvostella Stalinin tosiasiallisesti tekemiä virheitä (on myös paljon sellaisia virheitä, jotka on perusteettomasti luettu hänen syykseen) ja tehdä se oikealta kannalta ja oikein menetelmin. Mutta olemme johdonmukaisesti vastustaneet vääriltä kannalta ja väärin menetelmin suoritettua Stalinin arvostelua.

Stalin taisteli tsarismia vastaan ja teki tunnetuksi marxismia Leninin elinaikana. Tultuaan Leninin johtaman bolshevikkipuolueen keskuskomitean jäseneksi hän osallistui taisteluun, joka valmisteli tietä vuoden 1917 vallankumoukselle. Lokakuun vallankumouksen jälkeen hän taisteli vallankumouksen hedelmien puolustamiseksi.

Stalin johti Leninin kuoleman jälkeen NKP:ta ja neuvostokansaa päättäväisessä taistelussa sekä kotimaisia että ulkopuolisia vihamiehiä vastaan ja puolusti ja lujitti maailman ensimmäistä sosialistista valtiota.

Stalinin johdolla NKP ja neuvostokansa lujittivat sosialistista teollisuutta ja kollektiivista maataloutta. Stalinin johdolla neuvostokansa saavutti suuria voittoja sosialistisessa rakennustyössä.

Stalinin johdolla NKP, neuvostokansa ja neuvostoarmeija saavuttivat suuren voiton vaikeassa ja katkerassa sodassa fasismia vastaan.

Stalin puolusti ja kehitti marxismi-leninismiiä taistelussa erilaisia oportunistin muotoja vastaan, trotskilaisia, zinovjevilaisia, buharinilaisia ja muita porvariston asiamiehiä vastaan.

Stalin antoi korvaamattoman panoksensa kansainvälisen kommunistisen liikkeen hyväksi lukuisin teoreettisin kirjoituksin, jotka ovat kuolematomia marxilais-leniniläisiä teoksia.

Stalinin johdolla neuvostopuolue ja -kansat noudattivat ulkopoliittikkaa, joka oli kokonaisuudessaan proletaarisen internationalismin mukaista, ja suureksi avuksi kaikkien kansojen — myös Kiinan kansan — vallankumoukselliselle taistelulle.

Stalin kulki historian kehityksen eturivissä johtaen taistelua ja oli imperialistien ja kaikkien taantumuksellisten leppymätön vihollinen.

Stalinin toiminta oli läheisesti yhteydessä suuren NKP:n ja suuren neuvostokansan taistelujen kanssa eikä sitä voi erottaa koko maailman kansojen vallankumouksellisista taisteluista.

Stalinin elämä oli suuren marxilais-leniniläisen, suuren proletaarisen vallankumouksellisen elämä.

Stalinin teot neuvostokansan ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen hyväksi ovat ansiokkaat. Mutta samalla Stalin, suuri marxilais-leniniläinen ja proletaarinen vallankumouksellinen, teki myös eräitä virheitä. Jotkut virheet olivat periaatteellisia ja jotkut käytännön työn kuluessa tehtyjä. Jotkut virheet olisi voitu välttää, toiset taas olivat tuskin vältettävissä aikana, jolloin proletariaatin diktatuurilla ei ollut mitään aikaisempia

käytännön kokemuksia ohjenuoranaan.

Ajattelutavassaan Stalin poikkesi eräissä kysymyksissä dialektisestä materialismista ja lankesi metafysiikkaan ja subjektivismiin. Tämän vuoksi hän joutui joskus erilleen todellisuudesta ja joukoista. Kun käytiin taistelua sekä puolueen sisä- että ulkopuolella Stalin ei tietyissä tapauksissa ja tietyissä kysymyksissä osannut erottaa toisistaan ristiriitojen kahta laatua, jotka ovat luonteeltaan erilaisia: ristiriidat meidän ja vihollisen välillä sekä ristiriidat kansan keskuudessa. Hän ei myöskään osannut aina erottaa erilaisia menetelmiä niiden ratkaisemiseksi. Stalinin johtamassa työssä vastavallankumouksen nujertamiseksi monia vastavallankumouksellisia rangaistiin asianmukaisesti.

Samaan aikaan tuomittiin kuitenkin väärin myös aivan viattomia ihmisiä. Kun toimintaa vastavallankumouksellisten nujertamiseksi voimistettiin vuosina 1937 ja 1938, tehtiin virheitä. Puolueen ja hallituksen organisaatiota koskevassa kysymyksessä Stalin ei soveltanut täydellisesti proletaarista demokraattista sentralismia ja rikkoi sitä jossakin määrin. Hän teki joitakin virheitä hoitaessaan suhteita veljespuolueisiin ja -maihin ja antoi joitakin huonoja neuvoja kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle. Nämä virheet aiheuttivat eräitä menetyksiä Neuvostoliitolle ja kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle.

Stalinin ansiot ja virheet ovat kysymyksiä, jotka kuuluvat historialliseen ja objektiiviseen todellisuuteen. Niiden erittely osoittaa, että hänen ansionsa olivat painavampia kuin hänen puutteensa. Hän oli pääasiassa oikeassa ja hänen virheensä olivat toissijaisia. Kun tehdään yhteenvetoa Stalinin ajattelusta ja työstä, jokainen rehellinen historiaa kunnioittava kommunisti ottaa varmasti ensin huomioon Stalinin pääasialliset puolet. Kun arvioidaan Stalinin tekemiä virheitä ja päästään oikeaan selvyyteen niiden suhteen, ei saa unohtaa, mikä Stalinin elämässä oli ensisijaista. Ensisijaista oli marxismi-leninismi, jota hän puolusti ja kehitti.

Olisi hyödyllistä pitää Stalinin tekemiä virheitä (jotka olivat vain toissijaisia) historiallisina opetuksina. Näin Neuvostoliiton ja muiden maiden kommunistit voisivat pitää niitä varoittavina esimerkkeinä ja välttyä samojen virheiden toistamiselta ja tehdä vähemmän virheitä. Sekä myönteiset että kielteiset esimerkit ovat hyödyksi kaikille kommunisteille, mikäli ne osataan ottaa varteen oikealla tavalla ja mikäli ne noudattavat historiallista totuutta eivätkä vääritele sitä.

Lenin huomautti useaan kertaan, että marxilaiset erosivat täysin II Internationaalin revisionisteista siinä tavassa, jolla he suhtautuivat Bebelin ja Rosa Luxemburgin kaltaisiin ihmisiin, jotka kaikista virheistään huolimatta olivat suuria proletaarisia vallankumouksellisia. Marxilaiset eivät pyrkineet peittelemään tällaisten ihmisten virheitä, vaan oppivat tällaisten esimerkkien kautta välttämään niitä ja vastaamaan

vallankumouksellisen marxilaisuuden tiukimpia vaatimuksia". (2) Revisionistit puolestaan nostivat valtavan metelin Bebelin ja Rosa Luxemburgin virheistä. Revisionisteja ivaten Lenin lainasi tässä yhteydessä erästä venäläistä eläinsatua. "Kotkat voivat lentää matalammalla kuin kanat, mutta kanat eivät kykene koskaan kohoamaan kotkien korkeudelle". (3.) Bebel ja Rosa Luxemburg olivat "suuria kommunisteja" ja virheistään huolimatta he pysyivät kotkina, kun taas revisionistit olivat parvi "kanoja" "työväenliikkeen takapihalla, lantatunkioitten keskellä".(4)

Bebelin ja Rosa Luxemburgin historiallinen rooli ei suinkaan ole verrattavissa Stalinin asemaan. Stalin oli proletariaatin diktatuurin ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen suuri johtaja kokonaisen historiallisen aikakauden. Siksi häntä on arvioitava huolellisemmin.

NKP:n johtajat ovat syyttäneet Kiinan kommunistista puoluetta Stalinin "puolustamisesta". Aivan, me todellakin puolustamme Stalinia. Kun Hrustshev vääristelee historiaa ja kieltää täydellisesti Stalinin, niin luonnollisesti meidän väistämättömänä velvollisuutenamme on astua esiin ja puolustaa häntä kansainvälisen kommunistisen liikkeen etujen mukaisesti.

Kun Kiinan kommunistinen puolue puolustaa Stalinia, se puolustaa hänen oikeita puoliaan. Se puolustaa Lokakuun vallankumouksen myötä syntyneen ensimmäisen sosialistisen valtion taistelun kunniakasta historiaa. Se puolustaa NKP:n taistelun kunniakasta historiaa. Se puolustaa kansainvälisen kommunistisen liikkeen arvovaltaa työtätekevän kansan keskuudessa kautta maailman. Lyhyesti sanoen se puolustaa marxismi-leninismien teoriaa ja käytäntöä. Näin eivät tee ainoastaan kiinalaiset kommunistit, vaan kaikki marxismi-leninismille omistautuneet kommunistit, kaikki järkkymättömät vallankumoukselliset ja kaikki oikeamieliset ihmiset ovat tehneet samoin.

Stalinia puolustaessamme emme puolusta hänen virheitään. Kauan sitten kiinalaiset kommunistit saivat ensikäden kokemuksia eräistä hänen virheistään. Joidenkin KKP:ssa aika ajoin ilmenneiden "vasemmisto"- ja oikeisto-opportunististen linjojen syntyyn vaikuttaneet kansainväliset tekijät juonsivat juurensa joistakin Stalinin tekemistä virheistä. Kaksikymmentäluvun lopulta 40-luvun puoliväliin saakka kiinalaiset marxilais-leniniläiset vastustivat Mao Tsetungin johdolla Stalinin virheistä johtuneita vaikutuksia. He löivät asteittain "vasemmisto"- ja oikeisto-opportunistiset virheelliset linjat ja johtivat lopulta Kiinan vallankumouksen voittoon.

Mutta koska eräät kiinalaiset toverit hyväksyivät ja sovelsivat joitakin Stalinin esittämistä virheellisistä ajatuksista, meidän kiinalaisten oli kannettava siitä vastuu. Niinpä taistelussaan "vasemmisto"- ja oikeisto-opportunismia vastaan puolueemme arvostelikin ainoastaan omia erehtynei-

tä tovereitaan. Se ei koskaan asettanut syytä Stalinin kannettavaksi. Arvostelumme tarkoituksena oli tehdä ero oikean ja väärän välillä, ottaa niistä asianmukaisesti oppia ja edistää vallankumousta. Me kehoitimme erehtyneitä tovereita oikeisemaan virheensä. Jos he eivät tehneet tätä, niin odotimme kunnes heidän oma käytännön kokemuksensa herätti heidät asteittain, paitsi silloin kun he ryhtyivät organisoimaan salaisia ryhmiä luvattomaan ja hajoittavaan toimintaan. Menetelmämme oli puolueen sisäisen kritiikin ja itsekritiikin oikea menetelmä. Lähdimme yhtenäisyyden halusta ja pääsimme uuteen yhtenäisyyteen uudella pohjalla kritiikin ja taistelun avulla ja saavutimme hyviä tuloksia. Mielestämme nämä olivat kansan keskuudessa ilmeneviä ristiriitoja eikä vihollisemme ja meidän välisiä ristiriitoja. Sen vuoksi meidän oli käytettävä edellä mainittua menetelmää.

Kuinka toveri Hrustshev ja NKP:n muut toverit ovat asennoituneet Stalinin NKP:n 20. edustajakokouksen jälkeen?

He eivät ole tehneet perusteellista historiallista ja tieteellistä arviota Stalinin elämästä ja työstä, vaan ovat kokonaan kieltäneet hänet. He eivät ole tehneet mitään eroa oikean ja väärän välillä. He eivät ole kohdelleet Stalinia toverina, vaan vihollisena.

He eivät ole soveltaneet kritiikin ja itsekritiikin menetelmää tehdäkseen kokemuksista yhteenvedon, vaan syyttäneet Stalinia kaikista virheistä tai lukeneet hänen syykseen "erehdykset", joita he ovat mielivaltaisesti keksineet.

He eivät ole esittäneet tosiseikkoja eivätkä selvittäneet asioita järkisyihin perustuen, vaan tehneet demagogisia henkilökohtaisia hyökkäyksiä Stalinia vastaan hämätäkseen ihmisiä.

Hrustshev on parjannut Stalinia "murhaajaksi", "rikolliseksi", "rosvoksi", (5) "uhkapeluriksi", "Iivana Julman kaltaiseksi hirmuvaltiaaksi", "Venäjän historian suurimmaksi diktaattoriksi", "houkaksi" (6), "idiootiksi" (7) jne. Kun meidän on pakko siteerata kaikkea tätä siivotonta, vulgääria ja pahansuopaa kieltä, meillä on täysi syy pelätä sen likaavan kynämme ja paperimme.

Hrustshev on parjannut Stalinia "Venäjän historian suurimmaksi diktaattoriksi". Eikö tämä merkitse, että neuvostokansa eli 30 pitkää vuotta "Venäjän historian suurimman diktaattorin" tyrannisoimana eikä sosialistisessa järjestelmässä? Suuri neuvostokansa ja maailman vallankumoukselliset kansat ovat täysin eri mieltä tästä parjauksesta!

Hrustshev on parjannut Stalinia "Iivana Julman kaltaiseksi hirmuvaltiaaksi". Eikö tämä siis merkitse, että suuren NKP:n ja suuren neuvostokansan maailman kansoille yli 30 vuoden ajan antama kokemus ei ole ollutkaan kokemusta proletariaatin diktatuurista, vaan kokemusta elämästä feodaalisen "hirmuvaltiaan" vallan alla? Suuri neuvostokansa,

neuvostoliittolaiset kommunistit ja koko maailman marxilais-leniniläiset ovat täysin eri mieltä tästä parjauksesta!

Hrustshev on parjannut Stalinia "rosvoksi". Eikö tämä merkitse että maailman ensimmäistä sosialistista valtiota johti pitkän aikaa "rosvo"? Suuri neuvostokansa ja maailman marxilais-leniniläiset ovat täysin eri mieltä tästä parjauksesta!

Hrustshev on parjannut Stalinia "murhaajaksi". Eikö tämä merkitse sitä, että kansainvälisellä kommunistisella liikkeellä oli vuosikymmeniä "murhaaja" opettajanaan? Koko maailman kommunistit, myös neuvostoliittolaiset kommunistit, ovat täysin eri mieltä tästä parjauksesta!

Hrustshev on parjannut Stalinia "uhkapeluriksi". Eikö tämä merkitse sitä, että vallankumouksellisilla kansoilla oli "uhkapeluri" lipunkantajanaan imperialismin ja taantumuksen vastaisissa taisteluissa? Maailman kaikki vallankumoukselliset kansat, myös neuvostokansa, ovat täysin eri mieltä tästä parjauksesta!

Se, että Hrustshev parjaa Stalinia näin, on neuvostokansan karkeata solvaamista, NKP:n neuvostoarmeijan, proletariaatin diktatuurin ja sosialistisen järjestelmän kansainvälisen kommunistisen liikkeen, koko maailman vallankumouksellisten kansojen ja marxismi-leninismien karkeata solvaamista.

Mihin asemaan Hrustshev, joka osallistui puolueen ja valtion johtoon Stalinin kaudella, asettaa itsensä herjatessaan Stalinia suureen ääneen? "Murhaajan" vai "rosvon" rikoskumppaniksi? Vaiko samanlaiseksi "houkaksi" tai "idiootiksi"?

Mitä eroa on Hrustshevin Staliniin kohdistamien herjausten ja imperialistien sekä eri maiden taantumuksellisten ja kommunismin luopioitten esittämien herjausten välillä? Miksi moinen syvä viha Stalinia kohtaan? Miksi hyökkäätte häntä vastaan kiiivaammin kuin vihollista vastaan?

Herjatessaan Stalinia Hrustshev itse asiassa tuomitsee neuvostojärjestelmän ja neuvostovaltion. Hän tekee sen vielä jyrkemmin kuin Kautskyn, Trotskin, Titon ja Djilasien kaltaiset luopiot.

Ihmisten olisi lainattava seuraavaa kohtaa NKP:n keskuskomitean avoimesta kirjeestä ja kysyttävä Hrustshevilta itseltään: "Kuinka he voivat sanoa sellaista suuren Leninin puolueesta, sosialismin emämaasta, kansasta, joka ensimmäisenä maailmassa suoritti sosialistisen vallankumouksen, puolusti suuria saavutuksiaan mitä katkerimmissa taisteluissa kansainvälistä imperialismia ja kotimaista vastavallankumousta vastaan ja suorittaa sankaruudella ja kiintymyksellä ihmetöitä kommunismin rakentamisen puolesta täyttäen rehellisesti internationalistisen velvollisuutensa maailman työtätekeviä kohtaan!"

Kirjoituksessaan "Sättimisen poliittisesta merkityksestä" Lenin sanoi: "Parjaus politiikassa peittää usein ideologisen sisällön täydellisen puuttu-

misen, avuttomuuden ja kyvyttömyyden, parhaajan kiusallisen kyvyttömyyden". Eikö asianlaita olekin juuri näin NKP:n johtajien suhteen, jotka tuntiessaan Stalinin haamun alati kummittelevan mielessään yrittävät peittää täydellisen periaatteettomuutensa, avuttomuutensa ja kiusallisen kyvyttömyytensä parhaamalla Stalinia?

Neuvostokansan suuri enemmistö paheksuu tällaista Stalinin parhaamista. He vaalivat yhä enemmän Stalinin muistoa. NKP:n johtajat ovat vakavalla tavalla eristäytyneet joukoista. He tuntevat aina olevansa Stalinin haamun uhkaamia, mikä ilmaisee laajojen joukkojen suurta tyytymättömyyttä Stalinin täydellistä kieltämistä kohtaan. Tähän mennessä Hrustshev ei ole uskaltanut näyttää neuvostokansalle eikä muille sosialistiseen leiriin kuuluville kansoille salaista, Stalinin täydellisesti kieltävää selontekoa, jonka hän esitti NKP:n 20. edustajakokoukselle. Se on selonteko, joka ei siedä päivänvaloa, ja sen paljastuminen joukoille olisi kohtalokasta revisionisteille.

Erityisen merkillepantavaa on se, että NKP:n johtajat suhtautuvat Eisenhoweriin, Kennedyyn ja heidän kaltaisiinsa "kunnioituksella ja luottamuksella". (8) He parhaavat Stalinia "Iivana Julman kaltaiseksi hirmuvalltiaaksi" ja "Venäjän historian suurimmaksi diktaattoriksi". Samalla he mairittelevat sekä Eisenhoweria että Kennedyä sanoen "Amerikan kansan ehdottoman enemmistön kannattavan" näitä. (9) He parhaavat Stalinia "idiotiksi", mutta ylistävät Eisenhoweria ja Kennedyä "järkeviksi"! Toisaalta he panettelevat ilkeämielisesti suurta marxistileninistä, suurta proletaarista vallankumouksellista ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen suurta johtajaa, ja toisaalta he ylistävät imperialismin päämiehiä. Onko mahdollista, että näiden ilmiöiden välinen yhteys on pelkästään satunnainen eikä väistämätön seuraus marxismi-leninismien pettämisestä?

Hrustshevin pitäisi muistaa, että Moskovassa tammikuussa 1937 hän itse tuomitsi joukkokokouksessa aivan oikein ne, jotka olivat hyökänneet Stalinia vastaan. Hän sanoi: "Nostaessaan kätensä toveri Stalinia vastaan he nostivat sen meitä kaikkia vastaan! Nostaessaan kätensä toveri Stalinia vastaan he nostivat sen Marxin, Engelsin ja Leninin oppeja vastaan!" Hrustshev itse ylisti toistuvasti Stalinia "suuren Leninin läheiseksi ystäväksi ja taistelutoveriksi" (10), "ihmiskunnan suurimmaksi neroksi, opettajaksi ja johtajaksi" (11) ja "suureksi alati voitolliseksi marsalkaksi" (12), "kansan vilpittömäksi ystäväksi" (13) ja "omaksi isäkseen". (14)

Kesäkuun 6. päivänä 1937, Moskovan 5. puoluekonferenssissa Hrustshev julisti:

Puolueemme on armottomasti murskaava kavaltajien ja pettureiden joukon ja tuhoava kaikki trotskilais-oikeistolaiset jäännökset... Tämän takeena on keskuskomiteamme järkkymätön johto,

johtajamme toveri Stalinin järkkymätön johto... Tulemme tuhoamaan viholliset täysin — viimeiseen mieheen — ja sirottamaan heidän tuhkinsa tuuleen.

Kesäkuun 8. päivänä 1938, Kievin maakunnan 4. puoluekonferenssissa Hrustshev julisti:

”Jakirit, Baljitskit, Lubtschenkit, Zatonskit ja muut roskajoukkoon kuuluvat halusivat tuoda puolalaisia tilanherroja Ukrainaan. He halusivat tuoda tänne saksalaisia fasisteja, tilanherroja ja kapitalisteja. Olemme tuhonneet huomattavan määrän vihollisiamme, mutta emme vielä kaikkia. Siksi on välttämätöntä olla varuillaan. Meidän on pidettävä vakasti mielessämme Stalinin sanat, että niin kauan kuin olemme kapitalistien saartamia, vakoilijoita ja sabotoijia salakuljetetaan maahamme.”

Miksi Hrustshev, joka oli puolueen ja valtion johdossa Stalinin kaudella ja joka tuki ja toteutti aktiivisesti vastavallankumouksellisten nujertamista, kieltää kaiken tuolloin tehdyn ja vierittää syyn kaikista virheistä vain Stalinin kannettavaksi pesten oman maineensa?

Kun Stalin teki virheen hän pystyi arvostelemaan itseään. Hän oli esimerkiksi antanut joitakin huonoja neuvoja, jotka koskivat Kiinan vallankumousta. Kiinan vallankumouksen voiton jälkeen hän myönsi erehtyneensä. Stalin myönsi myös tehneensä eräitä virheitä puolueen rivien puhdistustyössä. Se käy ilmi hänen selonteostaan (NKP(b):n 18. edustajakokoukselle v. 1939. Mutta entä Hrustshev? Hän ei yksinkertaisesti tiedä, mitä itsekritiikki on. Hän ei tee muuta kuin vierittää syyn muitten niskoille ja vaatii itselleen kaiken kunnian.

Ei ole ihme, että Hrustshev ryhtyi näihin toimenpiteisiin samoihin aikoihin kun nykyajan revisionismi alkoi nostaa päätään. Lenin arvosteli v. 1915 II Internationaalin revisionisteja marxismin pettämisestä: ”Meidän aikanamme unhoitettujen sanojen, kadotettujen periaatteiden, nurinmenneiden maailmankatsomusten sekä syrjään työnnettyjen päätöslauselmien ja juhlallisten lupausten aikana sitä ei kannata ihmetellä”. (15)

Tapahtumain kulku NKP:n 20. edustajakokouksen jälkeen on osoittanut että NKP:n johdon suorittamalla Stalinin täydellisellä kieltämisellä on ollut äärimmäisen vakavia seurauksia.

Se on tarjonnut imperialisteille ja kaikkien maiden taantumuksellisille ylen määrin neuvostovastaista ja kommunismin vastaista aineistoa. Pian NKP:n 20. edustajakokouksen jälkeen imperialistit käyttivät hyväkseen Hrustshevin Stalinin vastaista selontekoa nostattaen maailmanlaajuisen mielenkuohun Neuvostoliittoa ja kommunismia vastaan. Imperialistit, kaikkien maiden taantumukselliset, Titon ryhmittymä ja erilaiset opportunistit käyttivät heti tilaisuutta hyväkseen hyökätäkseen Neuvostoliittoa, sosialistista leiriä ja eri maiden kommunistisia puolueita vastaan. Siten monet veljespuolueet ja veljesmaat joutuivat vakaviin vaikeuksiin.

NKP:n johdon Stalinin vastainen kampanja antoi kauan poliittisessa umpikujassa ja eristettynä olleille trotskilaisille mahdollisuuden ryhtyä jälleen toimintaan ja vaatia Trotskin "arvon palauttamista". Marraskuussa 1961 NKP:n 22. edustajakokouksen päätyttyä niin sanotun IV Internationaalien kansainvälinen sihteeristö lähetti kirjeen NKP:n 22. edustajakokoukselle ja sen uudelle keskuskomitealle. Kirjeessä todettiin Trotskin sanoneen v. 1937, että Stalinin uhrien kunniaksi pystytettäisiin vielä muistomerkki. Kirjeessä sanottiin edelleen: "tänään tämä ennustus on toteutunut. Edustajakokouksenne edessä puolueenne ensimmäinen sihteeri on luvannut, että tämä muistomerkki pystytetään". Kirjeessä esitettiin nimenomainen vaatimus, että Trotskin nimi "kaiverrettaisiin kultakirjaimin Stalinin uhrien kunniaksi pystytettävään muistomerkkiin". Trotskilaiset eivät lainkaan salanneet riemuaan. He julistivat, että NKP:n johdon aloittama Stalinin vastainen kampanja oli "avannut oven trotskilaisuudelle" ja "on suureksi avuksi trotskilaisuuden ja sen järjestön — IV Internationaalien — etenemiselle".

Kun NKP:n johto kielsi täydellisesti Stalinin, sillä oli vaikuttimia, jotka eivät siedä päivänvaloa.

Stalin kuoli v. 1953. Kolme vuotta myöhemmin NKP:n johtajat kohdittivat kiivaan hyökkäyksen häntä vastaan 20. edustajakokouksessa ja kahdeksan vuotta hänen kuolemansa jälkeen he tekivät saman 22. edustajakokouksessa. He siirsivät hänen maalliset jäännöksensä pois Leninin mausoleumista ja polttivat ne. Toistaessaan kiivaat hyökkäyksensä Stalinia vastaan NKP:n johtajat halusivat tuhota tämän suuren proletaarisen vallankumouksellisen lähtemättömän vaikutuksen Neuvostoliiton ja koko maailman kansojen mielistä. He halusivat valmistaa tietä Stalinin puoltaman ja edelleen kehittämän marxismi-leninismien kieltämiselle ja revisionistisen linjan soveltamiselle kaikilla aloilla. He aloittivat revisionistisen linjansa juuri 20. edustajakokouksessa ja se muodostui järjestelmälliseksi 22. edustajakokouksessa. Tosiasiat ovat osoittaneet selvästi, että heidän suorittamansa imperialismia, sotaa ja rauhaa, proletaarista vallankumousta ja proletariaatin diktatuuria, vallankumousta siirtomaissa, proletaarista puoluetta jne. koskevien marxilais-leniniläisten teorioitten revisiointi liittyi erottamattomasti Stalinin täydelliseen kieltämiseen.

"Henkilökulttia vastaan käytyä taistelun" varjolla NKP:n johto yrittää kieltää Stalinin täydellisesti.

Ryhtyessään "taisteluun henkilökulttia vastaan" NKP:n johtajat eivät pyri pitämään yllä sitä, mitä he nimittävät "puolue-elämän leniniläisiksi normeiksi ja johtoperiaateiksi". Päinvastoin he loukkaavat Leninin oppeja johtajien, puolueen, luokan ja joukkojen keskinäisistä suhteista ja toimivat puolueen demokraattisen sentralismin periaatetta vastaan.

Marxilais-leniniläiset ovat sitä mieltä, että jos proletariaatin vallanku-



mouksellinen puolue on todella työväenluokan taistelun etujoukko, niin sen on hoidettava oikealla tavalla johtajien, puolueen, luokan ja joukkojen keskinäiset suhteet ja järjestäytyttävä demokraattisen sentralismin periaatteen mukaisesti. Sellaisella puolueella on oltava tiivis johtoydin, johon kuuluu pitkään koeteltuja johtajia, jotka kykenevät soveltamaan marxismi-leninismiin yleispäteviä totuuksia vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön.

Proletaarisen puolueen johtajat — olipa kysymys keskuskomitean tai paikalliskomiteoitten jäsenistä — nousevat esiin joukkojen keskuudesta luokkataistelun ja vallankumouksellisten joukkoliikkeiden edetessä. He ovat todella uskollisia joukoille, heillä on läheiset siteet niihin, ja he osaavat oikealla tavalla tiivistää joukkojen aatteet ja toteuttaa ne käytännössä. Sellaiset johtajat ovat proletariaatin todellisia edustajia ja joukkojen tunnustamia. Sellaiset johtajat ovat osoituksena proletaarisen puolueen poliittisesta kypsyydestä ja juuri siinä on proletariaatin asian voiton toivo.

Lenin oli ehdottomasti oikeassa sanoessaan, että "yksikään luokka historiassa ei ole saavuttanut herruutta nostamatta esiin omia poliittisia johtajiaan, parhaita edustajiaan, jotka kykenevät järjestämään liikkeen ja johtamaan sitä". (16) Hän sanoi myös: "Kokeneitten ja vaikutusvaltaisten puoluejohtajien kouluttaminen on pitkälinen ja vaikea tehtävä. Mutta ilman sitä proletariaatin diktatuuri, sen 'tahdon yhtenäisyys' jää fraasiksi". (17)

Kiinan kommunistinen puolue on pitänyt kiinni joukkojen ja yksilöiden osuutta historiassa koskevista marxilais-leniniläisistä opeista sekä johtajien, puolueen, luokan ja joukkojen keskinäisiä suhteita koskevista marxilais-leniniläisistä opeista ja noudattanut demokraattista sentralismia puolueessa. Meillä on aina ollut kollektiivinen johto, mutta samalla olemme vastustaneet johtajien merkityksen väheksymistä. Toisaalta olemme aina taistelleet yksilöitten epärehellistä ja liiallista ylistämistä ja heidän osuutensa ylikorostamista vastaan. Jo vuonna 1949 Kiinan kommunistisen puolueen keskuskomitea päätti toveri Mao Tsetungin ehdotuksesta kieltää puolueen johtohenkilöiden syntymäpäivien julkisen viettämisen ja kaupunkien, katujen tai yritysten nimeämisen heidän mukaansa.

Tämä johdonmukainen ja oikea suhtautumistapamme on tyystin erilainen kuin NKP:n johdon "taistelu henkilökulttia vastaan".

Vaikka NKP:n johtajat väittävät haluavansa edistää demokratiaa, harjoittaa kollektiivista johtoa ja vastustaa yksilöiden osuuden liioittelua "taistelussa henkilökulttia vastaan", käy yhä selemmäksi että tämä ei ole totta. NKP:n johtajilla on muita vaikuttimia.

Mikä on olennaista heidän "taistelussaan henkilökulttia vastaan"?

Lyhyesti seuraavat seikat:

1. "Henkilökulttia vastaan käytävän taistelun" verukkeella asettaa Stalin, puolueen johtaja sekä puoluejärjestö, proletariaatti ja kansanjoukot toisiaan vastaan.
2. "Henkilökulttia vastaan käytävän taistelun" varjolla tahrata proletarinen puolue, proletariaatin diktatuuri ja sosialistinen järjestelmä.
3. "Henkilökulttia vastaan käytävän taistelun" verukkeella vahvistaa omaa asemaansa ja hyökätä marxismi-leninismille uskollisia vallankumouksellisia vastaan jotta viimein revisionistiset vehkeilijät voivat anastaa puolueen ja valtion johdon.
4. "Henkilökulttia vastaan käytävän taistelun" verukkeella sekaantua veljespuolueiden ja veljesmaiden sisäisiin asioihin ja pyrkiä syrjäyttämään niiden johto omien tarkoituksperiensä mukaisesti.
5. "Henkilökulttia vastaan käytävän taistelun" verukkeella hyökätä marxismi-leninismiiä noudattavia veljespuolueita vastaan ja hajottaa kansainvälistä kommunistista liikettä.

Hrustshevin aloittama "taistelu henkilökulttia vastaan" on halveksittavaa poliittista juonittelua. Marxin kuvaaman henkilön lailla "joskin hän teoreettisessa suhteessa on nolla, niin juonittelijana hän on oikeassa elementissään". (18)

NKP:n keskuskomitean avoimessa kirjeessä sanottiin, että paljastaessaan "henkilökultin" ja taistellessaan sen seurauksia vastaan NKP:n johto "asettaa korkealle ne johtajat, jotka nauttivat ansaittua arvontoa". Mitä tämä tarkoittaa? Se tarkoittaa sitä, että samalla kun NKP:n johtajat polkevat Stalinin jalkoihinsa niin he kohottavat Hrustshevin taitaisiin.

He kutsuvat Hrustshevia, joka ei vielä ollut Lokakuun vallankumouksen aikana kommunisti ja kansalaissodan aikana vasta aloitteleva poliittinen työntekijä "puna-armeijan aktiiviseksi rakentajaksi". (19)

He lukevat Hrustshevin ansioksi kunniakkaan voiton Suuressa isänmaallisessa sodassa sanoen, että Stalingradin taistelussa "Hrustshevin ääni kuului varsin usein" (20) ja että hän oli "stalingradilaisten sielu". (21)

He sanovat, että ydinaseistuksen ja avaruustekniikan suuret saavutukset ovat kokonaan Hrustshevin ansiota ja nimittävät häntä "avaruuden isäksi". (22) Mutta jokainen tietää, että Neuvostoliiton menestyminen atomi- ja vetybombien valmistuksessa oli neuvostoliittolaisten tiedemiesten ja teknikoiden sekä neuvostokansan suuri saavutus Stalinin johdolla. Avaruustekniikan perusta laskettiin Stalinin aikana. Kuinka nämä merkittävät historialliset tosiasiat voidaan unohtaa? Kuinka kaikki ansio voidaan antaa Hrustsheville?

He ylistävät Hrustshevia, joka on revisioinut marxismi-leninismiin

perusajatukset ja jonka mielestä leninismi on vanhentunutta, "loistavana esikuvana, joka on luovalla tavalla kehittänyt ja rikastuttanut marxilais-leniniläistä teoriaa". (23)

NKP:n johtajat tekevät "henkilökulttia vastaan käytävän taistelun" verukkeella juuri sen, mistä Lenin sanoi: "Vanhojen johtajien tilalle, jotka katsovat tavallisia asioita yleisinhimilliseltä kannalta, nostetaan esiin... uusia johtajia, jotka puhuvat aivan mahdotonta pötyä ja sekasotkua." (24)

NKP:n keskuskomitean avoimessa kirjeessä parjataan meidän marxilais-leniniläistä kantaamme. Siinä väitetään, että me "yritämme tyrkyttää muille puolueille sitä järjestystä, sitä ideologiaa ja moraalialia, niitä johtamismuotoja ja menetelmiä, jotka kukoistivat henkilökultin aikana". Tämä huomautus osoittaa jälleen "henkilökulttia vastaan käytävän taistelun" mielettömyyden.

NKP:n johtajien mukaan Venäjällä oli "henkilökultin kausi" sen jälkeen kun Lokakuun vallankumous oli murskannut kapitalismin Venäjällä. Tuon kauden "yhteiskunnallinen järjestelmä" ja "ideologia ja moraalialia" eivät siis olleetkaan sosialistisia. Tuon kauden aikana Neuvostoliiton työtätekevä kansa kärsi "ankarasta sorrosta", Neuvostoliitossa vallitsi "pelon, epäilyn ja turvattomuuden ilmapiiri, joka myrkytti kansan elämän" (25) eikä neuvostoyhteiskunta kehittynyt.

Puheessaan neuvostoliittolais-unkarilaisen ystävyysseuran ystävyyskokoouksessa heinäkuun 19. päivänä 1963 Hrustshev käsitteli laajasti sitä, mitä hän nimitti Stalinin "terrorivallaksi". Hän sanoi, että Stalin "ylläpiti valtaansa kirveellä". Hän kuvasi Stalinin aikaista yhteiskunnallista järjestystä seuraavin sanoin: "...tuolloin ei työhön lähtevä mies useinkaan tiennyt palaisiko hän kotiin, näkisikö hän jälleen vaimonsa ja lapsensa."

"Henkilökultin aika" sellaisena kuin NKP:n johto sen kuvaa oli aikaa, jolloin yhteiskunta oli "vihattavampi ja barbaarisempi" kuin feodalismin tai kapitalismin kaudella.

NKP:n johdon mukaan proletariaatin diktatuuri ja sosialistinen yhteiskuntajärjestelmä, jotka syntyivät Lokakuun vallankumouksen tuloksena eivät poistaneet työtätekevän kansan sortoa eivätkä jouduttaneet neuvostoyhteiskunnan kehitystä useitten vuosikymmenien aikana. Vasta sen jälkeen kun NKP:n 20. edustajakokous ryhtyi "taisteluun henkilökulttia vastaan", "raskas sorto" poistettiin työtätekevien harteilta ja "neuvostoyhteiskunnan kehitys" nopeutui "yht'äkkiä". (26)

Hrustshev sanoi: "Olisipa Stalin kuollut kymmenen vuotta aikaisemmin! (27) Jokainen tietää että Stalin kuoli v. 1953. Kymmenen vuotta aikaisemmin, siis v. 1943 se olisi tapahtunut hetkellä, jolloin Neuvostoliitto aloitti vastahyökkäyksensä Suuressa isänmaallisessa sodassa. Kuka silloin halusi Stalinin kuolevan? Hitler!

Kansainvälisen kommunistisen liikkeen historiassa ei ole suinkaan uutta, että marxismi-leninismiin viholliset panettelevat proletariaatin johtajia ja yrittävät kaivaa maata tyväestön asian alta käyttämällä tunnuk- sia kuten "taistelu henkilökulttia vastaan". Se on likainen temppu, jonka tarkoituksen ihmiset oivalsivat jo kauan sitten.

Ensimmäisen Internationaalin aikana vehkeilijä Bakunin käytti samanlaista kieltä hyökäten Marxin kimppuun. Voittaakseen mielistelemällä Marxin luottamuksen hän ensin kirjoitti tälle: "Olen oppilaanne ja ylpeä siitä." (28) Myöhemmin, kun hänen juonensa I Internationaalin johdon kaappaamiseksi oli epäonnistunut hän parjasi Marxia: "Saksalaisena ja juutalaisena hän on kiireestä kantapäähän autoritaarisen poliitiikan kannattaja (29) ja 'diktaattori' ". (30)

Toisen Internationaalin aikana luopio Kautsky käytti samanlaista kieltä hyökätessään Leniniä vastaan. Hän paneteli Leniniä verraten häntä "monistien jumalaan" (31), joka oli "saattanut marxismin ei vain valtionuskonnon, vaan keskiaikaisen itämaisen uskonnon asemaan". (32)

Kolmannen Internationaalin aikana luopio Trotski käytti samanlaista kieltä hyökätessään Stalinia vastaan. Hän sanoi, että Stalin oli "hirmuvalti" (33) ja että "byrokraatti Stalin levitti ala-arvoista johtajakulttia yhdistämällä pyhyiden johtajaan". (34)

Revisionistinen Titon ryhmittymä käytti samanlaista kieltä hyökätessään Stalinia vastaan. He sanoivat, että Stalin oli "diktaattori" "ehdotto- man yksinvallan järjestelmässä". (35)

On selvää, että NKP:n johdon "taistelu henkilökulttia vastaan" on pe- räisin Bakuninilta, Kautskylta, Trotskilta ja Titolta, jotka käyttivät sitä hyökätäkseen proletariaatin johtajia vastaan ja horjuttaakseen proletari- aatin vallankumouksellista liikettä.

Mutta koskaan kansainvälisen kommunistisen liikkeen historiassa eivät opportunistit ole kyenneet panettelullaan kieltämään Marxia, Engelsiä tai Leniniä, eikä Hrustshevkaan kykene panettelullaan kieltämään Stali- nia.

Kuten Lenin huomautti: "Etuoikeutettu asema ei voi taata sitä, että panettelu onnistuu."

Hrustshev onnistui käyttämään hyväkseen etuoikeutettua asemaansa ja poistamaan Stalinin ruumiin Leninin mausoleumista, mutta hän ei milloinkaan onnistu poistamaan Stalinin kuvaa neuvostokansan ja koko maailman kansojen mielistä.

Hrustshev voi käyttää hyväkseen etuoikeutettua asemaansa revisioi- dakseen marxismi-leninismiä tavalla tai toisella, mutta hän ei milloinkaan onnistu kumoamaan marxismi-leninismiä, jota Stalin puolusti ja jota koko maailman marxilais-leniniläiset puolustavat.

Haluaisimme vilpittömästi neuvoa toveri Hrustshevia: toivomme teidän

oivaltavan virheenne ja palaavan väärältä tieltänne marxismi-leninismin tielle.

Eläköön Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin suuret vallankumoukselliset opit!

## VIITTEET:

1. Lenin, "Muutamia huomautuksia P. Maslovin 'vastaukseen' johdosta", LKT 15.248
2. Lenin "Esipuhe Voinovin (A. Lunatsharskin) kirjaseen 'Puolueen suhteesta ammattiliittoihin'", LKT 13.152
3. Lenin, "Publisistin kirjoituksia" Valitut teokset, englanninkielinen laitos, International Publishers, New York 1943, osa 10, s. 312
4. Sama, s. 313
5. N. S. Hrustshev, Keskustelu Kiinan kommunistisen puolueen delegaation kanssa 22.10.1961
6. N. S. Hrustshev, Puhe Neuvostoliiton hallituksen toukokuun 1. päivän vastaanotolla 1962
7. N.S. Hrustshev, Keskustelu KKP:n delegaation kanssa 22.10.1961
8. N.S. Hrustshev, Vastaus J.F. Kennedyn kirjeeseen 28.10.1962
9. N. S. Hrustshev, Vastauksia Pravdan ja Izvestijan päätoimittajien kysymyksiin, Pravda 15.6.1963
10. N. S. Hrustshev, "Stalin ja Neuvostokansojen suuri ystävyys", Pravda 21.12.1939
11. N. S. Hrustshev, Puhe NKP(b):n 18. edustajakokouksessa, Pravda 15.3.1939
12. N. S. Hrustshev ja muita, Kirje kaikille Neuvostoliiton Puna-armeijan upseereille ja sotilaille, Pravda 13.5.1945
13. N.S. Hrustshev, "Stalin ja neuvostokansojen suuri ystävyys", Pravda 21.12.1939
14. N. S. Hrustshev, "Stalinilainen ystävyys kansojen välillä — maamme voittamattomuuden taek", Pravda 21.12.1949
15. Lenin, "Esipuhe N. Buharinin kirjaseen 'Maailmantalous ja imperiaalisismi'", LKT 22. 94
16. Lenin, "Liikkeemme päivänpolttavat tehtävät", LVT 1.268
17. Lenin, "Kirje Saksan kommunisteille", LKT 32.518
18. "Karl Marx F. Boltelle 23.11.1871", ME 2.385
19. "Elämä kansan hyväksi", Zarija Vostoka 17.12.1961
20. "Puolueen luoma ja kasvattama", Agitator no 2, 1963
21. V. I. Tshuikov, Puhe Suuren Isänmaallisen Sodan 20. vuosipäivän pa-

raatissa, Pravda 22.6.1961

22. G. S. Titov, Puhe NKP:n 22. edustajakokouksessa 26.10.1961

23. A. N. Kosygin, Puhe NKP:n 22. edustajakokouksessa 21.10.1961

24. Lenin, "Vasemmistolaisuus' lastentautina kommunismissa", LVT 4.205

25. Neuvostoliiton kommunistisen puolueen keskuskomitean avoin kirje kaikille puoluejärjestöille, kaikille Neuvostoliiton kommunisteille 14.7.1963

26. Sama

27. N. S. Hrustshev, Puhe neuvostoliittolais-unkarilaisessa ystävyysparaatissa Moskovassa 19.7.1963

28. M. A. Bakuninin kirje Karl Marxille 22.12.1868, Die Neue Zeit no 1, 1900

29. Franz Mehring, "Karl Marxin elämäkerta", englanninkielinen laitos, Covici Friede Publishers, New York 1935, s. 429

30. "Engels A. Bebelille 20.6.1873", ME 2.393

31. K. Kautsky, "Sosialidemokratia vastaan kommunismi", englanninkielinen laitos, Rand School Press, New York 1946, s. 54

32. Sama, s. 29

33. L. Trotski, "Stalin, arvio miehestä ja hänen vaikutusvallastaan", englanninkielinen laitos, Harper&Brothers, New York and London 1941, s. 420

34. L. Trotski, "Stalinilainen byrokraatia ja Kirovin murha", Kirovin murhasta, englanninkielinen laitos, Pioneer Publishers, New York 1956, s. 17

35. Edvard Kardelj, "Viisi vuotta myöhemmin", Borba 28.6.1953

**KANSAN PÄIVALEHDEN JA PUNALIPUN ARTIKKELI  
HRUSTSHEVIN VALEKOMMUNISMISTA JA SEN  
HISTORIALLISTA OPETUKSISTA MAAILMALLE**  
— IX kommentti NKP:n keskuskomitean avolmeen kirjeeseen

Proletaarisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin teorit ovat marxismi-leninismien olennainen osa. Kysymykset siitä, olisiko vallankumousta kannatettava vai vastustettava ja olisiko proletariaatin diktatuuria kannatettava vai vastustettava ovat aina olleet marxismi-leninismien ja revisionismien kaikkien lajien välisen taistelun polttopisteenä ja ovat nyt koko maailman marxilais-leniniläisten ja revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan välisen taistelun polttopisteenä.

NKP:n 22. edustajakokouksessa Hrustshevin ryhmäkunta kehitti revisionisminsa kokonaiseksi järjestelmäksi ei ainoastaan kehittelemällä valmiiksi "rauhanomaisen rinnakkainolon", "rauhanomaisen kilpailun" ja "rauhanomaisen siirtymisen" vastavallankumoukselliset teoriansa, vaan myös julistamalla, ettei proletariaatin diktatuuri enää ole tarpeen Neuvostoliitossa ja esittämällä mielettömät teoriansa "koko kansan valtiosta" ja "koko kansan puolueesta".

Hrustshevin ryhmäkunnan NKP:n 22. edustajakokouksessa esittämä ohjelma on valekommunismien ohjelma, revisionistinen ohjelma proletariaatin vallankumousta vastaan ja proletariaatin diktatuurin ja proletaarisen puolueen lakkauttamiseksi.

Revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta lakkauttaa proletariaatin diktatuurin "koko kansan valtion" naamion takana, muuttaa Neuvostoliiton kommunistisen puolueen proletaarisen luonteen "koko kansan puolueen" naamion takana ja valmistaa tietä kapitalismin palauttamiselle "täysimittaisen kommunistisen rakennustyön" naamion takana.

Kansainvälisen kommunistisen liikkeen päälinjaa koskevassa ehdotuksessaan kesäkuun 14. päivältä 1963 Kiinan kommunistisen puolueen keskuskomitea huomautti, että on erittäin mielettöntä teoriassa ja äärimmäisen vahingollista käytännössä asettaa "koko kansan valtio" proleta-

riaatin diktatuurin valtion sijaan ja "koko kansan puolue" proletariaatin etujoukkopuolueen sijaan. Tämä vaihtaminen on suurta historiallista taantumista, joka tekee siirtymisen kommunismiin mahdottomaksi ja auttaa vain palauttamaan kapitalismia.

NKP:n keskuskomitean avoin kirje ja Neuvostoliiton lehdistö turvautuvat itsepuolustuksessa viisasteluun ja syyttävät, että "koko kansan valtiota" ja "koko kansan puoluetta" koskevat arvostelumme ovat "kovin kaukana marxismista" olevia väitteitä, ilmaisevat "eristyneisyyttä neuvostokansan elämästä" ja merkitsevät vaatimusta sen "paluusta menneisyyteen".

No niin, todetkaamme nyt, kuka on tosiasiallisesti kovin kaukana marxismi-leninismistä, millaista neuvostoelämä tosiasiallisesti on ja kuka tosiasiallisesti haluaa Neuvostoliiton palaavan menneisyyteen.

### **Sosialistinen yhteiskunta ja proletariaatin diktatuuri**

Mikä on oikea käsitys sosialistisesta yhteiskunnasta? Onko luokkia ja luokkataistelua olemassa koko sosialismin vaiheen ajan? Olisiko proletariaatin diktatuuri pidettävä voimassa ja sosialistinen vallankumous vietävä loppuun saakka? Vai olisiko proletariaatin diktatuuri lakkautettava tien valmistelemiseksi kapitalismin palauttamiselle? Näihin kysymyksiin on vastattava oikein marxismi-leninismillä perusteorian ja proletariaatin diktatuurin historiallisen kokemuksen mukaan.

Kapitalistisen yhteiskunnan korvaaminen sosialistisella yhteiskunnalla on suuri harppaus ihmisyyteen historiallisessa kehityksessä. Sosialistinen yhteiskunta käsittää tärkeän historiallisen siirtymäkauden luokkayhteiskunnasta luokkattomaan yhteiskuntaan. Sosialistisesta yhteiskunnasta ihmiskunta on astuva kommunistiseen yhteiskuntaan.

Sosialistinen järjestelmä on kapitalistista järjestelmää verrattomasti parempi. Sosialistisessa yhteiskunnassa proletariaatin diktatuuri korvaa porvarillisen diktatuurin ja tuotantovälineiden yhteisomistus korvaa yksityisomistuksen. Proletariaatti muuttuu sorretusta ja riistetyistä luokasta hallitsevaksi luokaksi, ja työtätekevän kansan yhteiskunnallisessa asemassa tapahtuu perusteellinen muutos. Harjoittaen diktatuuria vain muutamiin riistäjiin nähden proletariaatin diktatuurin valtio harjoittaa mitä laajinta demokratiaa työtätekevän kansan joukkojen keskuudessa, demokratiaa, joka on kapitalistisessa yhteiskunnassa mahdotonta. Teollisuuden kansallistaminen ja maatalouden kollektivisoiminen avaavat laajoja näköaloja yhteiskunnan tuotantovoimien voimakkaalle kehitykselle varmistuen kasvuvauhdin, joka on verrattomasti suurempi kuin missään vanhemmassa yhteiskunnassa.



On kuitenkin nähtävä, että sosialistinen yhteiskunta on kapitalistisesta yhteiskunnasta syntynyt yhteiskunta ja vasta **kommunistisen yhteiskunnan ensimmäinen vaihe**. Taloudellisella ym. aloilla se ei ole vielä **täysin kypsä** kommunistinen yhteiskunta. Kapitalistisen yhteiskunnan syntymämerkit ovat jättäneet siihen väistämättömästi leimansa. Sosialistista yhteiskuntaa määriteltessään Marx sanoi:

Emme käsittele tässä kommunistista yhteiskuntaa sellaisena, jollainen se on jo omalla perustallaan kehittyneenä, vaan päinvastoin sellaisena, jollaisena se vasta muodostuu kapitalistisesta yhteiskunnasta ja jota siis joka suhteessa, niin taloudellisessa, siveellisessä kuin henkisessäkin suhteessa, rasittavat vielä syntymämerkeinä sen vanhan yhteiskunnan viat, jonka kohdusta se on syntynyt. (1)

Myös Lenin huomautti, että sosialistisessa yhteiskunnassa, joka on kommunismin ensimmäinen vaihe, "kommunismi ei voi olla vielä taloudellisesti täysin kypsä, täysin vapaa kapitalismin perinteistä ja jäljistä". (2)

Sosialistisessa yhteiskunnassa erot työläisten ja talonpoikien, kaupungin ja maaseudun sekä ruumiillisen ja henkisen työn tekijäin välillä ovat yhä olemassa, porvarillisia oikeuksia ei olla vielä kokonaan lakkautettu, ja sosialistinen yhteiskunta "ei kykene hävittämään heti sitä edelleen jatkuvaa epäoikeudenmukaisuutta, mikä ilmenee kulutustarvikkeiden jakamisena "työn mukaan" (eikä tarpeiden mukaan) (3) ja sen vuoksi eroja varallisuudessa on yhä olemassa. Näiden erojen, ilmiöiden ja porvarillisten oikeuksien katoaminen voi olla vain asteittaista ja pitkällistä. Kuten Marx sanoi, vasta sitten kun nämä erot ovat hävinneet ja porvarilliset oikeudet ovat kokonaan kadonneet, on oleva mahdollista toteuttaa täydellinen kommunismi periaatteella "jokaiselta kykynsä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan".

Marxismi-leninismi sekä Neuvostoliiton, Kiinan ja muiden sosialististen maitten käytäntö opettavat kaikki meille, että sosialistinen yhteiskunta käsittää sängen, sängen pitkän historiallisen vaiheen. Koko tämän vaiheen ajan luokkataistelu porvariston ja proletariaatin välillä jatkuu, ja kysymys siitä, "kuka on voittava" kapitalismin ja sosialismin teitten välillä on yhä olemassa, kuten kapitalismin palautumisen vaarakin.

Kansainvälisen kommunistisen liikkeen päälinjaa koskevassa ehdotuksessaan kesäkuun 14. päivältä 1963 Kiinan kommunistisen puolueen keskuskomitea lausuu:

Varsin pitkän historiallisen kauden ajan sen jälkeen kun proletariaatti ottaa vallan, luokkataistelu jatkuu ihmisen tahdosta riippumattomana objektiivisena lakina, ollen ainoastaan **muodoltaan** erilainen kuin se oli ennen vallan ottamista.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen Lenin huomautti moniaita kertoja, että:

a) kumotut riistäjät yrittävät aina tuhannella ja yhdellä tavalla saada takaisin "paratiisin", joka heiltä on viety;

b) kapitalismin uusia aineksia kehittyä alituisesti ja spontaanisti pikkuporvarillisessa ilmapiirissä;

c) poliittisesti rappeutuneita yksilöitä ja uusia porvarillisia aineksia saattaa ilmestyä työväenluokan riveissä ja valtion toimihenkilöiden keskuudessa porvarillisen vaikutuksen ja pikkuporvariston leviävän, turmelvan ilmapiirin tuloksena;

d) ulkoiset edellytykset luokkataistelun jatkumiselle sosialistisessa maassa ovat kansainvälisen kapitalismin toimeenpanema saarto, imperialistien aseellisen intervention uhka ja heidän myyräntyönsä rauhanomaisen hajottamisen suorittamiseksi.

Elämä on vahvistanut nämä Leninin johtopäätökset.

Kumottu porvaristo ja muut taantumukselliset luokat pysyvät voimakkaina sosialistisessa yhteiskunnassa varsin pitkän ajan, ja erinäisissä suhteissa ne ovat todella varsin mahtavia. Niillä on tuhat ja yksi yhdyssidettä kansainväliseen porvaristoon. Ne eivät tyydy tappioonsa ja jatkavat itsepintaisesti voimankoitoksiin ryhtymistä proletariaatin kanssa. Ne käyvät avoimia ja salattuja taisteluja proletariaattia vastaan joka alalla. Käyttäen naamiona esim. tukea sosialismille, neuvostojärjestelmälle, kommunistiselle puolueelle ja marxismi-leninismille ne työskentelevät sosialismin horjuttamiseksi ja kapitalismin palauttamiseksi. Poliittisesti ne pysyvät itsepintaisesti pitkän ajan proletariaatille vihamielisenä voimana ja yrittävät alituisesti kumota proletariaatin diktatuurin. Ne pyrkivät hallituseliimiin, yleisiin järjestöihin, taloudellisen hallinnon aloille sekä kulttuuri- ja opetuslaitoksiin vastustaakseen proletariaatin johtoa tai anastaakseen sen. Taloudellisesti ne käyttävät kaikkia mahdollisia keinoja vahingoittaakseen koko kansan sosialistista omistusta ja sosialistista kollektiiviomistusta sekä kehittääkseen kapitalismin voimia. Ideologian, kulttuurin ja opetustoimen aloilla ne asettavat porvarillisen maailmankatsomuksen proletaarisen maailmankatsomuksen vastapainoksi ja yrittävät turmella proletariaatin ja muut työtätekevät porvarillisella ideologialla.

Maatalouden kollektivisointi muuttaa yksityiset kollektiivisiksi maanviljelijöiksi ja tarjoaa suotuisat edellytykset talonpoikien perusteelliselle uudelleen muovautumiselle. Mutta siksi kunnes kollektiivinen omistus kehittyä koko kansan omistukseksi ja kunnes yksityistalouden jäännökset katoavat kokonaan, talonpojissa säilyä väistämättömästi eräitä pientuotajille ominaisia piirteitä. Näissä olosuhteissa spontaanit kapitalistiset tendenssit ovat väistämättömiä, maaperä uusien rikkaitten talonpoikien kasvu on yhä olemassa ja polarisaatiota talonpoikien keskuudessa saat-

taa yhä ilmetä.

Yllä kuvattu porvariston toiminta, sen turmelevat vaikutukset poliittisella, taloudellisella, ideologisella sekä kulttuurin ja opetustoimen aloilla, spontaanisten kapitalististen suuntausten olemassaolo kaupunkien ja maaseudun pientuottajien keskuudessa sekä jäljellä olevien porvarillisten oikeuksien ja vanhan yhteiskunnan tottumuksen voiman vaikutus synnyttävät kaikki alituisesti poliittisesti rappeutuneita yksilöitä työväenluokan sekä puolueen ja valtion laitosten riveissä, uusia porvarillisia aineksia ja kavaltajia ja lahjusten ottajia koko kansan omistamissa valtion yrityksissä sekä uusia porvarillisia sivistyneistön edustajia kulttuuri- ja opetuslaitoksissa ja sivistyneistön piireissä. Nämä uudet porvarilliset ainekset ja nämä poliittisesti rappeutuneet yksilöt hyökkäävät sosialismia vastaan yhteistuumiin niiden vanhojen porvarillisten ainesten ja muiden riistävien luokkien ainesten kanssa, jotka on kumottu, mutta ei perin juurin hävitetty. Johtoelimiin pureutuneet poliittisesti rappeutuneet yksilöt ovat erityisen vaarallisia, sillä he tukevat ja suojelevat alempien portaitten elimissä olevia porvarillisia aineksia.

Niin kauan kuin imperialismia on olemassa, sosialististen maitten proletariaatin on taisteltava sekä porvaristoa vastaan kotimaassa että kansainvälistä imperialismia vastaan. Imperialismi käyttää jokaista tilaisuutta hyväkseen ja yrittää ryhtyä aseelliseen interventioon sosialistisia maita vastaan tai saada aikaan niiden rauhanomaisen hajoamisen. Se tekee kaikkensa tuhotakseen sosialistiset maat tai saadakseen ne rappeutumaan kapitalistisiksi maiksi. Kansainvälinen luokkataistelu heijastuu väistämättömästi sosialististen maitten piirissä.

Lenin sanoi:

**Siirtyminen kapitalismista kommunismiin on kokonainen historiallinen aikakausi. Niin kauan kuin se ei ole päättynyt, riistäjien mielessä kyttee pakostakin restauraation toivo, ja tämä toivo muuttuu restauraatioyritykseksi. (4)**

Hän huomautti myös:

**Luokkien hävittäminen vaatii pitkälistä, vaikeaa, sitkeää luokkataistelua, joka ei lakkaa pääoman vallan kukistamisen jälkeen, porvarillisen valtion murskaamisen jälkeen, proletariaatin diktatuurin pystyttämisen jälkeen (kuten vanhan sosialismin ja vanhan sosialidemokratian latteälyiset edustajat kuvittelevat), vaan ainoastaan muuttaa muotoaan, käyden monessa suhteessa entistään ankarammaksi. (5)**

Socialismin vaiheen aikana proletariaatin ja porvariston välistä luokkataistelua poliittisella, taloudellisella, ideologisella sekä kulttuurin ja opetustoimen alalla ei voida lopettaa. Se on pitkälistä, toistuvaa, mutkit-

televaa ja monimutkaista taistelua. Meren aaltojen tavoin se joskus nousee korkealle ja joskus alenee, on toisinaan melko tyyntä ja toisinaan sangen myrskyisää. Se on taistelua, joka ratkaisee sosialistisen yhteiskunnan kohtalon. Eteneekö sosialistinen yhteiskunta kommunismiin vai kääntyykö se takaisin kapitalismiin, riippuu tämän pitkällisen taistelun tuloksesta.

Luokkataistelu sosialistisessa yhteiskunnassa heijastuu väistämättömästi kommunistisessa puolueessa. Porvaristo ja kansainvälinen imperiaalisuus ymmärtävät, että sosialistisen maan saamiseksi rappeutumaan kapitalistiseksi maaksi on ensin välttämätöntä saada kommunistinen puolue rappeutumaan revisionistiseksi puolueeksi. Vanhat ja uudet porvarilliset ainekset, vanhat ja uudet rikkaat talonpojat ja kaikenlaiset rappeutuneet ainekset muodostavat revisionismin yhteiskunnallisen pohjan, ja he käyttävät kaikkia mahdollisia keinoja löytääkseen asiamiehiä kommunistisen puolueen piiristä. Porvarillisen vaikutuksen olemassaolo on revisionismin sisäinen alkulähde ja antautuminen imperialistiseen painostukseen sen ulkoinen alkulähde. Koko sosialismin vaiheen ajan sosialististen maitten kommunistisissa puolueissa on väistämätöntä taistelua marxismi-leninismiin ja opportunistisiin eri lajiin — pääasiassa revisionismin — välillä. Tämän revisionismin luonteenomainen piirre on se, että luokkien ja luokkataistelun olemassaolon kiistäen se asettuu porvariston rinnalle hyökkäyksessä proletariaattia vastaan ja muuttaa proletariaatin diktatuurin porvariston diktatuuriksi.

Kansainvälisen työväenliikkeen kokemuksen valossa ja luokkataistelun objektiivisen lain mukaisesti marxismin perustajat huomauttivat, että siirtymisen kapitalismista kommunismiin, luokkayhteiskunnasta luokattomaan yhteiskuntaan, tulee nojautua proletariaatin diktatuuriin ja ettei muuta tietä ole.

Marx sanoi, että "luokkataistelu johtaa ehdottomasti proletariaatin diktatuuriin". (6) Hän sanoi myös:

Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välillä on siirtymäkausi, jolloin edellinen muutetaan vallankumouksen kautta jälkimmäiseksi. Vastaavasti tulee myös olemaan poliittinen siirtymäkausi, jolloin valtio ei voi olla mitään muuta kuin proletariaatin vallankumouksellista diktatuuria. (7)

Sosialistisen yhteiskunnan kehitys on keskeytymättömän vallankumouksen prosessi. Selittäessään vallankumouksellista sosialismia Marx sanoi:

Tämä sosialismi on vallankumouksen julistamista jatkuvaksi, se on proletariaatin luokkadiktatuuria, joka on välttämätön siirtymävaihe luokkaeroavuuksien hävittämiseksi yleensä, kaikkien niiden

tuotantosuhteitten hävittämiseksi, joihin luokkaeroavuudet perustuvat, näitä tuotantosuhteita vastaavien yhteiskunnallisten suhteiden hävittämiseksi, näistä yhteiskunnallisista suhteista johtuvien aatteiden kumoamiseksi. (8)

Taistelussaan II Internationaalin opportunistia vastaan Lenin selvitti ja kehitti luovalla tavalla Marxin teoriaa proletariaatin diktatuurista. Hän huomautti:

Proletariaatin diktatuuri ei merkitse luokkataistelun päättymistä, vaan sen jatkumista uusissa muodoissa. Proletariaatin diktatuuri on voittaneen ja poliittisen vallan käsiinsä ottaneen proletariaatin luokkataistelua voitettua, mutta ei tuhottua, ei kadonnutta eikä vastarinnasta luopunutta, vaan vastarintaansa voimistanutta porvaristoa vastaan. (9)

Hän sanoi myös:

Proletariaatin diktatuuri on sitkeää, veristä ja veretöntä, väkivaltaista ja rauhallista, aseellista ja taloudellista, kasvatuksellista ja hallinnollista taistelua vanhan yhteiskunnan voimia ja perinteitä vastaan. (10)

Tunnetussa teoksessaan Kansan keskuudessa vallitsevien ristiriitojen oikeasta käsittelystä ym. teoksissaan toveri Mao Tsetung, pohjautuen marxismi-leninismien perusperiaatteisiin ja proletariaatin diktatuurin historialliseen kokemukseen, esittää laajasisältöisen ja järjestelmällisen analyysin luokista ja luokkataistelusta sosialistisessa yhteiskunnassa ja kehittää luovalla tavalla marxilais-leniniläistä teoriaa proletariaatin diktatuurista.

Toveri Mao Tsetung tarkastelee sosialistisen yhteiskunnan objektiivisia lakeja materialistisen dialektiikan kannalta katsoen. Hän huomauttaa, että niin luonnossa kuin ihmis-yhteiskunnassakin toimiva vastakohtien ykseyden ja taistelun yleispätevä laki on sovellettavissa myös sosialistiseen yhteiskuntaan. Sosialistisessa yhteiskunnassa on yhä olemassa luokkaristiriitoja eikä luokkataistelu sammunut tuotantovälineitten omistuksen muututtua sosialistiseksi. Taistelua sosialistisen ja kapitalistisen tien välillä jatkuu läpi koko sosialismin vaiheen. Sosialistisen rakennustyön menestyksen varmistamiseksi ja kapitalismin palautumisen ehkäisemiseksi on välttämätöntä viedä sosialistinen vallankumous loppuun saakka poliittisella, taloudellisella, ideologisella ja sivistyksellisellä rintamalla. Sosialismin täydellistä voittoa ei voida saada aikaan yhden tai kahden sukupolven aikana; tämän kysymyksen perusteellinen ratkaiseminen vaatii viisi tai kymmenen sukupolvea tai kauemminkin.

Toveri Mao Tsetung korostaa sitä, että sosialistisessa yhteiskunnassa on

olemassa kahdenlaisia yhteiskunnallisia ristiriitoja, nimittäin ristiriitoja kansan keskuudessa ja ristiriitoja meidän ja vihollisen välillä, ja että edellisiä on varsin lukuisasti. Ainoastaan tekemällä eron ristiriitojen kahden lajin välillä, jotka ovat luonteeltaan erilaisia, ja ryhtymällä erilaisiin toimenpiteisiin niiden käsittelemiseksi oikealla tavalla on mahdollista yhdistää kansa, joka käsittää yli 90 prosenttia väestöstä, voittaa sen viholliset, jotka käsittävät vain muutaman prosentin, sekä lujittaa proletariaatin diktatuuri.

Proletariaatin diktatuuri on perustae sosialismin lujittumiselle ja kehittymiselle, proletariaatin voitolle porvaristosta ja sosialismin voitolle taistelussa kahden tien välillä.

Vain vapauttamalla koko ihmiskunnan voi proletariaatti lopullisesti vapauttaa itsensä. Proletariaatin diktatuurin historiallisella tehtävällä on kaksi puolta, sisäinen ja kansainvälinen. Sisäinen tehtävä käsittää pääasiallisesti kaikkien riistävien luokkien täydellisen lakkauttamisen, sosialistisen talouden kehittämisen korkeimpaan asteeseen, joukkojen kommunistisen tietoisuuden kohottamisen, erojen poistamisen koko kansan omistuksen ja kollektiivisen omistuksen välillä, työläisten ja talonpoikien välillä, kaupungin ja maaseudun välillä sekä henkisen ja ruumiillisen työn tekijöiden välillä, luokkien uudelleen ilmaantumisen ja kapitalismin palautumisen kaikkien mahdollisuuksien eliminoimisen sekä edellytysten luomisen kommunistisen yhteiskunnan toteuttamiselle periaatteella "jokaiselta kykynsä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan". Kansainvälinen tehtävä käsittää pääasiallisesti kansainvälisen imperialismin hyökkäysten (myös aseellisen intervention ja hajotuksen rauhanomaisin keinoin) estämisen ja tuen antamisen maailmanvallankumoukselle siksi kunnes kaikkien maitten kansat lopulta lakkauttavat imperialismin, kapitalismin ja riistojärjestelmän. Ennen molempien tehtävien täyttämistä ja ennen täysin kommunistisen yhteiskunnan tuloa proletariaatin diktatuuri on ehdottomasti välttämätön.

Tämän päivän tosiasiallisesta tilanteesta päätellen proletariaatin diktatuurin tehtäviä ei vielä suinkaan ole suoritettu loppuun missään sosialistisessa maassa. Poikkeuksetta kaikissa sosialistisissa maissa on luokkia ja luokkataistelua, taistelua sosialistisen ja kapitalistisen tien välillä, kysymys sosialistisen vallankumouksen viemisestä loppuun saakka ja kysymys kapitalismin palautumisen ehkäisemisestä. Kaikilla sosialistisilla mailla on vielä kuljettavanaan varsin pitkä tie ennen kuin erot koko kansan omistuksen ja kollektiivisen omistuksen välillä, työläisten ja talonpoikien välillä, kaupungin ja maaseudun välillä sekä henkisen ja ruumiillisen työn tekijän välillä on poistettu, ennen kuin kaikki luokat ja luokkaerot on lakkautettu ja kommunistinen yhteiskunta periaatteella "jokaiselta kykynsä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan" on toteutettu. Sen

vuoksi kaikkien sosialististen maitten on välttämätöntä pitää voimassa proletariaatin diktatuuri.

Näiden olosuhteiden vallitessa proletariaatin diktatuurin lakkauttaminen revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan toimesta ei ole muuta kuin sosialismin ja kommunismin pettämistä.

### **Vihamielisiä luokkia ja luokkataistelua on olemassa Neuvostoliitossa**

Ilmoittaessaan proletariaatin diktatuurin lakaneen Neuvostoliitossa revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta pohjautuu pääasiassa siihen argumenttiin, että vihamieliset luokat on eliminoitu ja ettei luokkataistelua enää ole olemassa.

Mutta mikä on tosiasiallinen tilanne Neuvostoliitossa? Eikö siellä todellakaan ole vihamielisiä luokkia eikä luokkataistelua?

Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen voiton jälkeen proletariaatin diktatuuri perustettiin Neuvostoliitossa, kapitalistinen yksityisomistus hävitettiin ja koko kansan sosialistinen omistus ja sosialistinen kollektiiviomistus perustettiin teollisuuden kansallistamisen ja maatalouden kollektivisoimisen kautta, ja sosialistisessa rakennustyössä päästiin suuriin saavutuksiin useiden vuosikymmenien aikana. Kaikki tämä muodosti häviämättömän, historialliselta merkitykseltään valtavan voiton, jonka Neuvostoliiton kommunistinen puolue ja neuvostokansa saavuttivat Leninin ja Stalinin johdolla.

Mutta vanhaa porvaristoa ja muita riistäviä luokkia, jotka Neuvostoliitossa oli kumottu, ei hävitetty perin juurin ja ne jäivät elämään sen jälkeen kun teollisuus oli kansallistettu ja maatalous kollektivisoitu. Porvariston poliittinen ja ideologinen vaikutus jäi olemaan. Spontaanisia kapitalistisia tendenssejä oli jatkuvasti olemassa sekä kaupungissa että maaseudulla. Uusia porvarillisia aineksia ja kulakkeja kehittyi yhä lakkaamatta. Koko pitkän välikauden ajan luokkataistelu proletariaatin ja porvariston välillä ja taistelu sosialistisen ja kapitalistisen tien välillä ovat jatkuneet poliittisella, taloudellisella ja ideologisella alalla.

Koska Neuvostoliitto oli ensimmäinen ja aikanaan ainoa sosialismia rakentava maa eikä sillä ollut lainkaan ulkomaisia kokemuksia noudatettavanaan ja koska Stalin poikkesi marxilais-leniniläisestä dialektiikasta käsityksessään luokkataistelun laeista sosialistisessa yhteiskunnassa, hän julisti ennenaikaisesti sen jälkeen kun maatalous oli pääosiltaan kollektivisoitu, että Neuvostoliitossa "ei enää ollut vihamielisiä luokkia" (11) ja että se oli "vapaa luokkaristiriidoista" (12), korosti yksipuolisesti sosialistisen yhteiskunnan sisäistä yhtäläisyyttä ja jätti huomioonottamatta sen ristiriidat, ei nojautunut työväenluokkaan ja joukkoihin taistelussa kapitalismin voimia vastaan ja katsoi kapitalismin palautumisen mahdoli-

suuden liittyvän vain kansainvälisen imperialismin toimesta suoritettavaan aseelliseen hyökkäykseen. Tämä oli väärin sekä teoriassa että käytännössä. Siitä huolimatta Stalin pysyi edelleen suurena marxilais-leniniläisenä. Niin kauan kuin hän johti neuvostopuoluetta ja -valtiota, hän piti lujasti kiinni proletariaatin diktatuurista ja sosialistisesta suunnasta, noudatti marxilais-leniniläistä linjaa ja varmisti Neuvostoliiton voitollisen etenemisen sosialismin tiellä.

Aina siitä lähtien kun Hrustshev valtasi neuvostopuolueen ja -valtion johdon, hän on ajanut päätökseen kokonaisen sarjan revisionistisia menettelytapoja, jotka ovat suuresti jouduttaneet kapitalismin voimien kasvua ja jälleen kärjistäneet luokkataistelua proletariaatin ja porvariston välillä sekä taistelua sosialismin ja kapitalismin teitten välillä Neuvostoliitossa.

Tarkasteltaessa neuvostoliittolaisissa sanomalehdissä muutamien viime vuosien aikana olleita selostuksia löytää lukuisia esimerkkejä jotka osoittavat ei vain monien vanhojen riistävien luokkien ainesten olemassaoloa neuvostoyhteiskunnassa, vaan myös uusien porvarillisten ainesten kehittymistä laajassa mitassa sekä luokkapolarisaation kiihtymistä.

Katsokaamme ensiksi eri porvarillisten ainesten toimintaa koko kansan omistamissa neuvostoliittolaisissa yrityksissä.

Eräiden valtion omistamien tehtaiden johtavat toimihenkilöt ja heidän joukkionsa käyttävät väärin asemaansa ja keräävät suuria omaisuuksia käyttämällä tehtaiden laitteita ja materiaaleja "maanalaisten työpajojen" perustamiseksi yksityistuotantoa varten, myymällä laittomasti tuotteita ja jakamalla saaliit. Tässä joitakin esimerkkejä.

Eräässä sotatarvikkeita tuottavassa leningradilaisessa tehtaassa johtavat toimihenkilöt sijoittivat omia miehiään "kaikkiin avainasemiin" ja "muuttivat valtiollisen yrityksen yksityisyrietykseksi". He ryhtyivät laittomasti ei-sotilaallisten tavaroiden tuotantoon ja anastivat yksin täytekyntien myynnissä 1200000 vanhaa ruplaa kolmessa vuodessa. Näiden ihmisten joukossa oli eräs mies, joka "oli Nep-mies... 1920-luvulla" ja oli ollut elinkautinen varas". (13)

Eräässä silkkikutomossa Uzbekistanissa johtaja lyöttäytyi yhteen pääinsinöörin, pääkirjanpitäjän, hankinta- ja markkinointiosaston päällikön, työosastojen esimiesten ym. kanssa ja heistä kaikista tuli "vastasyntyneitä yrittäjiä". He ostivat yli kymmenen tonnia teko- ja luonnonsilkkiä erilaisien laittomien kanavien kautta valmistakseen tavaroita, jotka "eivät kulkeneet kirjanpidon kautta". He ottivat palvelukseen työläisiä noudattamatta asianmukaisia menettelytapoja sekä saattoivat voimaan "12-tuntisen työpäivän". (14)

Erään huonekalutehtaan johtaja Harkovissa perusti "laittoman neuletuotevalmistamon" ja harjoitti salaista toimintaa tehtaan piirissä. Tällä



miehellä "oli useita vaimoja, useita autoja, useita taloja, 176 solmiota, satakunta paitaa ja tusinoittain pukuja". Hän oli myös suuri uhkapeluri hevoskilpailuissa. (15)

Tällaiset ihmiset eivät toimi aivan yksinään. He työskentelevät säännöllisesti yksissä tuumin hankinnoista vastaavien valtion virastojen ja kaupallisten ym. virastojen toimihenkilöiden kanssa. Heillä on poliisi- ja oikeuslaitoksissa omat miehensä, jotka suojelevat heitä ja toimivat heidän asiamiehinään. Jopa korkea-arvoiset viranomaiset valtion elimissä tukevat ja suojelevat heitä. Tässä muutamia esimerkkejä.

Moskovalaisen psykoneurologisen hoitolaitoksen yhteydessä toimivien työosastojen johtaja ja hänen joukkionsa perustivat "maanalaisen yrityksen" ja lahjusten avulla "hankkivat 58 kutomakonetta" ja suuren määrän raaka-ainetta. He ryhtyivät liikesuhteisiin "52 tehtaan, käsityöosuuskunnan ja kollektiivitilan kanssa" ja ansaitsivat kolme miljoonaa ruplaa muutamassa vuodessa. He lahjoivat sosialistiseen omaisuuteen kohdistuvia varkauksia ja keinottelua vastaan taistelevan viraston toimihenkilöitä, valvojia, tarkastajia, neuvoja ym. (16)

Erään konetehtaan johtaja Venäjän federatiivisessa neuvostotasavallassa varasti yhdessä erään toisen konetehtaan varajohtajan ja muiden toimihenkilöiden, kaikkiaan 43 henkilön, kanssa yli 900 kangaspuuta ja möi ne Keski-Aasiassa, Kazakstanissa, Kaukasuksessa ym. sijaitseviin tehtaisiin, joiden johtavat toimihenkilöt käyttivät niitä laittomaan tuotantoon. (17)

Kirgiisien sosialistisessa neuvostotasavallassa yli 40 kavaltajan ja lahjusten käyttäjän joukkio, saatuaan valvontaansa kaksi tehdasta, organisoivat maanalaisen tuotannon ja ryösti valtion omaisuutta yli 30 miljoonan ruplan arvosta. Tässä joukkiossa oli mukana tasavallan suunnittelukomission puheenjohtaja, varakauppaministeri, tasavallan ministerineuvoston, kansantalousneuvoston ja valtion valvontakomission seitsemän virastopäällikköä ja osastopäällikköä sekä muuan "suurkulakki, joka oli paennut karokituspaikastaan". (18)

Nämä esimerkit osoittavat, että tällaisten rappeutuneiden yksilöiden kynsiin joutuneet tehtaat ovat sosialistisia yrityksiä vain nimeltään, että itse asiassa niistä on tullut kapitalistisia yrityksiä, joiden avulla nämä henkilöt rikastuttavat itseään. Tällaisten henkilöiden suhde työläisiin on muuttunut riistäjien ja riistettyjen väliseksi, sortajien ja sorrettujen väliseksi suhteeksi. Eivätkö tällaiset rappeutuneet yksilöt, jotka omistavat ja käyttävät hyväksi tuotantovälineitä toisten työn riistämiseksi, ole läpeensä porvarillisia aineksia? Eivätkö heidän valtion laitoksissa olevat avustajansa, jotka työskentelevät yksissä tuumin heidän kanssaan osallistuvat monenlaiseen riistoon, harjoittavat kavallusta, ottavat vastaan lahjuksia ja jakavat saaliit, ole myös läpeensä porvarillisia aineksia?

Aivan ilmeisesti kaikki nämä ihmiset kuuluvat luokkaan, joka on proletariaatille vihamielinen — he kuuluvat porvaristoon. Heidän toimintansa sosialismia vastaan on selvästi luokkataistelua, jossa porvaristohyökkää proletariaattia vastaan.

Katsokaamme nyt erilaisten kulakkiainesten toimintaa kollektiivitoilla.

Eräät johtavat kollektiivitojen toimihenkilöt ja heidän joukkionsa varastavat ja keinottelevat mielensä mukaan, tuhlaavat vapaasti yleisiä varoja ja nylkevät kollektiivimaanviljelijöitä. Tässä eräitä esimerkkejä.

Erään kollektiivitalan puheenjohtaja Uzbekistanissa "piti koko kylää terrorin vallassa". Kaikki tärkeät toimet tällä tilalla "olivat hänen vaimonsa sukulaisten ja hänen muitten sukulaistensa ja ystäviensä hallussa". Hän kulutti "yli 132 000 ruplaa kollektiivitalan varoja henkilökohtaisiin 'tarpeisiinsa'". Hänellä oli auto, kaksi moottoripyötä, ja kolme vaimoa, kullakin näistä "oma talonsa". (19)

Erään kollektiivitalan puheenjohtaja Kurskin alueella piti tilaa omana "perintötilanaan". Hän oli salaliitossa sen kirjanpitäjän, kassanhoitajan, päävarastonhoitajan, agronomin, kauppaliikkeen johtajan ja muiden kanssa. Toisiaan suojellen he "nylkivät kollektiivimaanviljelijöitä" ja pistivät omiin taskuihinsa yli 100 000 ruplaa muutamassa vuodessa. (20)

Erään kollektiivitalan puheenjohtaja Ukrainassa ansaitsi sen kustannuksella yli 50 000 ruplaa väärentämällä ostotodisteita ja maksumääräyksiä yksissä tuumin sen naiskirjanpitäjän kanssa, jota oli kiitetty "mallikelpoisten tilien" pitämisestä ja jonka töitä oli ollut näytteillä kansantalouden saavustusten näyttelyssä Moskovassa. (21)

Alma Atan alueella olevan kollektiivitalan puheenjohtaja erikoistui kauppakeinotteluun. Hän osti "hedelmämehua Ukrainassa tai Uzbekistanissa ja sokeria ja alkoholia Ljambulista", jalosti ne ja möi sitten viinin varsin korkeaan hintaan monilla paikkakunnilla. Tällä tilalla luotiin vuosikapasiteetiltaan yli miljoonan litran viinitehdas, sen keinotteleva kaupallinen verkko levisi yli koko Kazakstanin sosialistisen neuvostotasavallan ja kauppakeinottelusta tuli eräs maatilan tulojen päälähteistä. (22)

Erään kollektiivitalan puheenjohtaja Valko-Venäjällä piti itseään "feodaaliruhtinaana tilalla" ja toimi "henkilökohtaisesti" kaikissa asioissa. Hän ei asunut tilalla, vaan kaupungissa tai omassa upeassa huvilassaan ja puuhasi aina "erilaisissa kaupallisissa vehkeilyissä" ja "laittomissa kauppoissa". Hän osti karjaa ulkopuolelta, esitti ne kollektiivitalansa tuotteina ja väärensä tuotantonumeroita. Ja kuitenkin hänesti oli julkaistu "varsin monia kiittäviä lehtiselostuksia" ja häntä oli nimetty "esikuvalliseksi johtajaksi". (23)

Nämä esimerkit osoittavat, että tällaisten toimihenkilöiden valvonnassa olevat kollektiivitalat muuttuvat tosiasiallisesti heidän yksityisomaisuus-

dekseen. Tällaiset ihmiset muuttavat sosialistiset kollektiivitaloudelliset yritykset uusien kulakkien taloudellisiksi yrityksiksi. Heitä ylempänä olevissa laitoksissa on usein ihmisiä, jotka suojelevat heitä. Heidän suhteensa kollektiivimaanviljelijöihin on samoin muuttunut sortajien suhteeksi sorrettuihin, riistäjien suhteeksi riistettyihin. Eivätkö tällaiset uusriistäjät, jotka ratsastavat kollektiivimaanviljelijäin harteilla, ole sataprosenttisia uskulakkja?

Aivan ilmeisesti he kaikki kuuluvat luokkaan, joka on vihamielinen proletariaatille ja työtätekeville maanviljelijöille, kuuluvat kulakkien tai maalaisporvariston luokkaan. Heidän antisosialistinen toimintansa on juuri luokkataistelua, jossa porvaristo hyökkää proletariaattia ja työtätekeviä maanviljelijöitä vastaan.

Valtion yrityksissä ja kollektiivituloilla olevien porvarillisten aineiden lisäksi niitä on paljon sekä kaupungeissa että maaseudulla Neuvostoliitossa.

Eräät heistä perustavat yksityisyhtiöitä yksityistuotantoa ja myyntiä varten; toiset organisoivat urakkaryhmiä ja ottavat avoimesti suorittaakseen rakennustehtäviä valtiollisille tai osuustoiminnallisille yrityksille; toiset taas avaavat yksityishotelleja. Muuan "neuvostoliittolainen naiskapitalisti" Leningradissa palkkasi työläisiä valmistamaan nailonpuse-roita myyntiin ja hänen "päivittäiset tulonsa nousivat 700 uuteen ruplaan". (24) Työhuoneen omistaja Kurskin alueella valmisti huopasaappaita myyntiin keinotteluhinnoilla. Hänen hallussaan oli 540 paria huopasaappaita, 8 kiloa kultakolikoita, 3000 metriä korkealaatuisia tekstiilejä, 20 mattoa, 1 200 kiloa villaa ja monia muita arvoesineitä. (25) Muuan yksityisyritystä Gomelin alueella "palkkasi työläisiä ja käsityöläisiä" ja onnistui kahden vuoden kuluessa hankkimaan urakkasopimukset polttouunien rakentamisesta ja kunnossapidosta 12 tehtaassa korkeaan hintaan. (26) Orenburgin alueella on "satoja yksityishotelleja ja uudelleenlastauspaikkoja" ja "kollektiivitulojen ja valtion rahaa virtaa jatkuvasti majatalonomistajien taskuihin". (27)

Eräät harjoittavat kaupallista keinottelua saaden suunnattomia voittoja ostmalla halvasti ja myymällä kalliisti tai tuomalla tavaroita pitkien matkojen takaa. Moskovassa on varsin monia keinottelijoita, jotka harjoittavat maataloustuotteiden jälleenmyyntiä. He "tuovat Moskovaan tonneittain citrushedelmiä, omenoita ja vihanneksia ja myyvät ne edelleen keinotteluhintoihin". "Näillä voitonkahnijoilla on käytössään kaikki edut markkinamajataloineen, varastohuoneineen ym. palvelumuotoineen." (28) Krasnodarin alueella muuan keinottelija perusti oman toimistonsa ja "otti palvelukseensa 12 myyntimiestä ja kaksi lastaajaa". Tämä naishenkilö kuljetutti "tuhansia sikoja, satoja sentnereitä viljaa ja satoja tonneja hedelmiä" maaseudulta Donin altaalle ja siirsi "suuret

määrät varastettuja kuonatiiliä, kokonaisia vaunullisia lasia" ym. rakennusaineita kaupungista kyliin. Hän korjasi valtavia voittoja tällaisesta jälleenmyynnistä. (29)

Toiset erikoistuvat meklareiksi ja välittäjiksi. Heillä on laajat yhteydet ja niiden kautta he voivat saada mitä tahansa lahjuksia vastaan. Leningradissa oli eräs meklari, joka "vaikkei hän olekaan kauppaministeri, valvoo kaikkia varastoja" ja "vaikkei hänellä olekaan virkaa rautateillä, käyntelee vapaasti vaunuja". Hän kykeni hankkimaan "tavaroita, joiden varastot ovat tiukasti valvottuja, varastojen ulkopuolelta". "Kaikki varastohuoneet Leningradissa ovat hänen käytettävissään". Tavaroiden toimitamisesta hän sai valtavia "bonuksia" — 700 000 ruplaa yhdeltä puutavarayhtymältä yksin v. 1960. Leningradissa on "kokonainen ryhmä" tällaisia meklareita. (30)

Nämä yksityisyrittäjät ja keinottelijat harjoittavat mitä peittelemättömintä kapitalistista riistoa. Eikö olekin selvää, että he kuuluvat porvaristoon, proletariaatille vihamieliseen luokkaan?

Tosiasiaa neuvostolehdistö itse nimittää näitä ihmisiä "neuvostokapitalisteiksi", "vastasyntyneiksi yrittäjiksi", "yksityisyrittäjiksi", "uudelleen ilmestyneiksi kulakeiksi", "keinottelijoiksi", "riistäjiksi" jne. Eikö revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta puhu ristiin väittäessään, ettei Neuvostoliitossa ole olemassa vihamielisiä luokkia?

Yllä esitetyt tosiasiat ovat vain osa neuvostolehdistössä julkaistuista. Nekin jo riittävät tyrmistyttämään ihmisiä, mutta on vielä monia, joita ei ole julkaistu, monia suurempia ja vakavampia tapauksia, joita peitellään ja suojellaan. Olemme esittäneet ylläolevat tiedot vastataksemme kysymykseen, onko Neuvostoliitossa vihamielisiä luokkia ja luokkataistelua. Nämä tiedot ovat helposti saatavissa eikä revisionistinen Hrustshevin ryhmäkuntakaan kykene niitä kiistämään.

Nämä tiedot riittävät osoittamaan, että porvariston hillitön toiminta proletariaattia vastaan on levinnyt laajalle Neuvostoliitossa, sekä kaupungeissa että maaseudulla, sekä teollisuudessa että maataloudessa, sekä tuotannon piirissä että jakelun piirissä, taloushallinnon haaroilta aina puolueen ja valtion laitoksiin saakka ja aivan alhaalta korkeampiin johtolimiin asti. Ellei tämä antisosialistinen toiminta ole porvariston kiivasta luokkataistelua proletariaattia vastaan, sitten sitä ei ole mikään.

Ei ole outoa, että hyökkäyksiä sosialismin kimppuun tehdään sosialismissa maassa vanhojen ja uusien porvarillisten aineiden toimesta. Tässä ei ole mitään kauhistuttavaa, mikäli puolueen ja valtion johto pysyy marxilais-leniniläisenä. Mutta tämän päivän Neuvostoliitossa tilanteen vakavuus on siinä, että revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on anastanut neuvostopuolueen ja -valtion johdon ja että etuoikeutettu porvarillinen kerros on noussut esiin neuvostoyhteiskunnassa.

Käsitlemme tätä ongelmaa seuraavassa osassa.

## **Neuvostoliittolainen etuoikeutettu kerros ja revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta**

Etuoikeutettu kerros aikamme neuvostoyhteiskunnassa koostuu rappeutuneista aineksista puolueen ja valtion laitosten, yritysten ja maatalojen johtokaadereitten keskuudessa sekä porvarillisesta sivistyneistöstä; se on oppositiossa Neuvostoliiton työläisiin, talonpoikiin sekä sivistyneistön ja kaadereitten valtaenemmistöön nähden.

Lenin huomautti pian Lokakuun vallankumouksen jälkeen, että porvarilliset ja pikkuporvarilliset ideologiat ja tavan voima saartoivat proletariaattia ja vaikuttivat siihen kaikilta tahoilta ja turmelivat eräitä sen osia. Tämä seikka johti sekä joukoista vieraantuneitten byrokraattien että uusien porvarillisten ainesten esiinnousuun neuvostoviranomaisten ja toimihenkilöitten keskuudessa. Lenin huomautti myös, että vaikkakin neuvostohallituksen palvelukseen jääneille porvarillisille teknillisille asiantuntijoille maksetut korkeat palkat olivat välttämättömiä, niillä oli siihen turmeleva vaikutus.

Sen vuoksi Lenin pani suurta painoa järkähtämättömien taistelujen käymiseen porvarillisten ja pikkuporvarillisten ideologioitten vaikutusta vastaan, laajojen joukkojen herättämiseen osallistumaan hallituksen työhön, byrokraattien ja uusien porvarillisten ainesten lakkaamattomaan paljastamiseen ja puhdistamiseen neuvostoelimissä sekä sellaisten olosuhteitten luomiseen, jotka estäisivät porvariston olemassaolon ja uusiutumisen. Lenin huomautti terävästi, että "ellemme ponnistele järjestelmällisesti ja sitkeästi koneiston parantamiseksi, tuhoudumme ennen kuin olemme luoneet sosialismin perustan". (31)

Samalla hän pani suuren painon siihen, että palkkopolitiikassa pidetään kiinni Pariisin kommuunin periaatteesta, ts. kaikille valtion virkailijoille oli maksettava työläisten palkkoja vastaavat palkat ja vain porvarillisille asiantuntijoille oli maksettava korkeita palkkoja. Lokakuun vallankumouksesta aina neuvostotalouden ennalleensaattamiskauteen asti Leninin ohjeita noudatettiin suurimmalta osalta; puolueen ja valtion laitosten ja yritysten johtohenkilöt sekä puolueen jäsenet asiantuntijoiden keskuudessa saivat suurin piirtein työläisten palkkoja vastaavat palkat.

Siihen aikaan Neuvostoliiton kommunistinen puolue ja hallitus suorittivat politiikan ja ideologian alalla sekä jakelujärjestelmässä joukon toimenpiteitä estääkseen minkään osaston johtavia kaadereita käyttämästä väärin valtuuksiaan tai rappeutumasta moraalisesti tai poliittisesti.

Stalinin johtama Neuvostoliiton kommunistinen puolue piti kiinni proletariaatin diktatuurista ja sosialismin tiestä ja kävi järkkymätöntä taistelua kapitalismin voimia vastaan. Stalinin taistelut trotskilaisia, zinovjevilaisia ja buharinilaisia vastaan olivat itse asiassa puolueen piirissä

ilmennyt heijastuma proletariaatin ja porvariston välisestä luokkataistelusta sekä sosialismin ja kapitalismin kahden tien välisestä taistelusta. Voitto näissä taisteluissa murskasi porvariston suunnitelman kapitalismin palauttamisesta Neuvostoliittoon.

Ei voida kiistää sitä, että ennen Stalinin kuolemaa korkeita palkkoja maksettiin jo erinäisille ryhmille ja että jotkut kaaderit olivat jo rappeutuneet ja muuttuneet porvarillisiksi aineksiksi. NKP:n keskuskomitea huomautti selonteossaan puolueen 19. edustajakokoukselle lokakuussa 1952, että rappeutumista ja korruptiota oli ilmennyt erinäisissä puoluejärjestöissä. Näiden järjestöjen johtajat olivat muuttaneet ne pieniksi yhteisöiksi, jotka koostuivat yksinomaan heidän omista ihmisistään, "asettaen ryhmäetunsa korkeammalle kuin puolueen ja valtion edut". Teollisuusyritysten eräät toimeenpanevat henkilöt "unohtavat, että heidän hoitoonsa uskotut yritykset ovat valtion yrityksiä, ja koettavat muuttaa ne omaksi yksityisomaisuudekseen". "Kollektiivitilojen yhteisen taloudenhoidon suojelemisen asemasta" eräät puolue- ja neuvostotoimihenkilöt ja eräät kaaderit maataloudellisilla aloilla "harjoittavat kollektiivitilan omaisuuden näpistelyä". Myös kulttuurin, taiteen ja tieteen aloilla oli ilmestynyt sosialistista järjestelmää vastaan hyökkäviä ja sitä tahraavia teoksia ja tiedemiesten keskuudessa oli noussut esiin monopolistinen "Arakshjevin hallinto".

Sen jälkeen kun Hrustshev anasti neuvostopuolueen ja -valtion johdon, luokkataistelun tilassa Neuvostoliitossa on tapahtunut perusteellinen muutos.

Hrustshev on toteuttanut sarjan revisionistisia menettelytapoja, jotka palvelevat porvariston etuja ja paisuttavat nopeasti kapitalismin voimia Neuvostoliitossa.

"Yksilökulttia vastaan käytävän taistelun" verukkeella Hrustshev on häväissyt proletariaatin diktaturiaa ja sosialistista järjestelmää ja siten itse asiassa valmistellut tietä kapitalismin palauttamiselle Neuvostoliitossa. Kieltäessään kokonaan Stalinin hän on itse asiassa kieltänyt marxismi-leninismistä, jota Stalin piti voimassa, sekä avannut portit revisionismille.

Hrustshev on korvannut "aineellisilla kiihokkeilla" sosialistisen periaatteen "jokaiselta kykynsä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan". Hän on laajentanut eikä supistanut kuilua pienen vähemmistön tulojen ja työläisten, talonpoikien ja tavallisen sivistyneistön tulojen välillä. Hän on tukenut johtavissa asemissa olevia rappeutuneita yksilöitä rohkaisten heitä muuttumaan entistäkin häikäilemättömäksi valtuuksiensa väärinkäytössä ja anastamaan itselleen neuvostokansan työn hedelmät. Siten hän on kiihdyttänyt luokkien polarisaatiota neuvostoyhteiskunnassa.

Hrustshev sabotoi sosialistista suunnitelmataloutta, soveltaa kapita-

listista voiton periaatetta, kehittää kapitalistista vapaata kilpailua ja horjuttaa koko kansan sosialistista omistusta.

Hrustshev hyökkää sosialistisen maataloussuunnittelun järjestelmää vastaan sanoen sitä "byrokraattiseksi" ja "tarpeettomaksi". Innokkaana ottamaan oppia amerikkalaisten maatilojen suuromistajilta hän rohkaisee kapitalistista johtotapaa, suosii kulakkitaloutta ja horjuttaa sosialistista kollektiivitaloutta.

Hrustshev kaupittelee porvarillista ideologiaa, porvarillista vapautta, tasa-arvoisuutta, veljeyttä ja humanisuutta, juurruttaa neuvostokansan keskuuteen porvarillista idealismia ja metafysiikkaa ja porvarillisen individualismin, humanismin ja pasifismin taantumuksellisia aatteita ja turmelee sosialistista moraalaa. Lännen rappeutunut porvarillinen kulttuuri on nyt muodissa Neuvostoliitossa ja sosialistinen kulttuuri on pannaanjulistusten ja hyökkäysten kohteena.

"Rauhanomaisen rinnakkainolon" nimikilven alla Hrustshev on lyötäytynyt yhteen amerikkalaisen imperialismin kanssa, hävittänyt sosialistista leiriä ja kansainvälistä kommunistista liikettä, vastustanut sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisia taisteluja, harjoittanut suurvalta-chauvinismia ja kansallista itsekkyyttä ja pettänyt proletaarisen internationalismin. Kaikki tämä tehdään vain muutamille ihmisille annettujen etujen suojelemiseksi, hänen asettaessaan ne Neuvostoliiton, sosialistisen leirin ja koko maailman kansojen perusetujen yläpuolelle.

Hrustshevin noudattama linja on läpikotaisin revisionistinen linja. Tämän linjan ohjaamina eivät ainoastaan vanhat porvarilliset ainekset ole villiytyneet, vaan myös uusia porvarillisia aineksia on ilmestynyt suurin joukoin neuvostopuolueen ja -hallituksen johtavien kaadereitten, valtion yritysten ja kollektiivitalojen johtajien ja korkeamman sivistyneistön keskuudessa kulttuurin, taiteen, tieteen ja teknologian aloilla.

Paitsi että tämän hetken Neuvostoliitossa uudet porvarilliset ainekset ovat lisääntyneet lukumäärältään enemmän kuin koskaan, myös niiden yhteiskunnallinen asema on perusteellisesti muuttunut. Ennen kuin Hrustshev tuli valtaan, niillä ei ollut hallitsevaa asemaa neuvostoyhteiskunnassa. Niiden toimintaa rajoitettiin monin tavoin ja ne olivat hyökkäyksen kohteina. Mutta sen jälkeen kun Hrustshev otti vallan haltuunsa anastaen askel askeleelta puolueen ja valtion johdon, uudet porvarilliset ainekset ovat vähitellen nousseet hallitsevaan asemaan puolueessa ja hallituksessa ja taloudellisella, sivistyksellisellä ym. hallinnonaloilla sekä muodostaneet etuoikeutetun kerroksen neuvostoyhteiskunnassa.

Tämä etuoikeutettu kerros on porvariston pääosa tämän päivän Neuvostoliitossa ja revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan pääasiallinen yhteiskunnallinen perusta. Revisionistinen Hrustshevin ryhmäkuunta on neuvostoporvariston ja varsinkin sen etuoikeutetun kerroksen poliittinen edustaja.

Revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on suorittanut puhdistuksen toisensa jälkeen ja korvannut yhden kaaderiryhmän toisensa jälkeen kautta maan, keskuselimistä paikalliseliimiin, johtavista puolueen ja valtion laitoksista talouden, kulttuurin ja opetustoimen aloille, erottaen ne, joihin he eivät luota, ja sijoittaen suojaattejaan johtoasemiin.

Ottakaamme esimerkiksi NKP:n keskuskomitea. Tilastot osoittavat, että lähes 70 prosenttia NKP:n keskuskomitean jäsenistä, jotka valittiin sen 19. edustajakokouksessa v. 1952 puhdistettiin v. 1956 ja 1961 pidettyjen 20. ja 22. edustajakokousten kuluessa. Ja lähes 50 prosenttia keskuskomitean jäsenistä, jotka valittiin 20. edustajakokouksessa puhdistettiin 22. edustajakokouksen aikana.

Tai ottakaamme esim. paikallisjärjestöt. 22. edustajakokouksen aattona, "kaadereitten uusimisen" verukkeella, revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta siirsi viroista epätäydellisten tilastojen mukaan 40—50 prosenttia liittotasavaltojen puolueen keskuskomiteoitien ja alueitten ja piirien puoluekomiteoitien jäsenistä sekä 40 prosenttia kaupunkikuntien ja alueitten puoluekomiteoitien jäsenistä. Vuonna 1967, käyttäen verukkeena puolueen jakamista "teollisiin" ja "maaloudellisiin" puoluekomiteoihin, he korvasivat edelleen yli puolet liittotasavaltojen keskuskomiteoitien ja alueellisten puoluekomiteoitien jäsenistä.

Tämän muutossarjan kautta neuvostoliittolainen etuoikeutettu kerros on saanut valvontaansa puolueen, hallituksen ja muut tärkeät järjestöt.

Tämän etuoikeutetun kerroksen jäsenet ovat muuttaneet joukkojen palvelemisen tehtävän niiden hallitsemisen etuoikeudeksi. He väärinkäyttävät valtuuksiaan tuotanto- ja toimeentulovälineisiin nähden pienen ryhmäkuntansa yksityiseksi hyödyksi.

Tämän etuoikeutetun kerroksen jäsenet anastavat itsellensä neuvostokansan työn hedelmät ja pistävät taskuihinsa tuloja, jotka ovat kymmeniä tai jopa sata kertaa suuremmat kuin keskitason neuvostotyöläisen ja -talonpojan tulot. He varmistivat korkeat tulot ei ainoastaan korkeitten palkkojen, korkeitten palkkioitten, korkeitten osuuksien ja varsin monenlaisten henkilökohtaisten apurahojen muodossa, vaan käyttävät myös etuoikeutettua asemaansa anastaakseen itselleen yhteistä omaisuutta lahjuksia antamalla ja ottamalla. Täydellisesti Neuvostoliiton työtätekevistä kansasta eronneena he elävät porvariston loismaista ja turmeltunutta elämää.

Tämän etuoikeutetun kerroksen jäsenet ovat tyystin rappeutuneet ideologisesti, poikenneet täydellisesti bolshevikkipuolueen vallankumouksellisista perinteistä ja hylänneet neuvostoliittolaisen työväenluokan jalot ihanteet.

He vastustavat marxismi-leninismiiä ja sosialismia. He pettävät vallankumouksen ja kieltävät muita tekemästä vallankumousta. Heidän ainoa-



na huolenaan on oman taloudellisen asemansa ja poliittisen valtansa lujittaminen. Kaikki heidän toimintansa pyöri heidän oman etuoikeutetun kerroksensa yksityisetujen ympärillä.

Anastettuaan neuvostopuolueen ja -valtion johdon Hrustshevin ryhmäkunta on muuttamassa Neuvostoliiton marxilais-leniniläisen kommunistien puolueen kunniakkaine vallankumoushistorioineen revisionistiseksi puolueeksi; se on muuttamassa proletariaatin diktatuurin alaisen neuvostovaltion revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan diktatuurin alaiseksi valtioksi; ja askel askeleelta se on muuttamassa koko kansan sosialistisen omistuksen ja sosialististen kollektiivomistuksen etuoikeutetun kerroksen omistukseksi.

Ihmiset ovat nähneet, miten Jugoslaviassa, vaikka Titon ryhmäkunta yhä pitääkin esillä "sosialismin" lippua, Jugoslavian kansaa vastustava byrokraattinen porvaristo on vähitellen syntynyt sen jälkeen kun Titon ryhmäkunta astui revisionismin tielle muuttaen Jugoslavian valtion proletariaatin diktatuurista byrokraattisen porvariston diktatuurin alaiseksi valtioksi ja sen sosialistisen yhteistalouden valtiokapitalismiksi. Nyt ihmiset näkevät Hrustshevin ryhmäkunnan astuvan Titon ryhmäkunnan jo kulkemalle tielle. Hrustshev pitää Belgradia Mekkanaan sanoen kerran toisensa jälkeen, että hän on ottava oppia Titon ryhmäkunnan kokemuksista ja tehden tiettäväksi, että hän ja Titon ryhmäkunta "kuuluvat yhteen ja samaan aatteeseen ja pitävät samaa teoriaa oppaanaan". (32) Tämä ei ole lainkaan yllättävää.

Hrustshevin revisionismin tuloksena maailman ensimmäisellä sosialistisella maalla, jonka suuri neuvostokansa on verellään ja hiellään rakentanut, on nyt edessään ennennäkemätön kapitalismin palautumisen vaara.

Hrustshevin ryhmäkunta levittää tarua, jonka mukaan "Neuvostoliitossa ei enää ole vihamielisiä luokkia ja luokkataistelua" peittääkseen oman säälimättömän luokkataistelunsa neuvostokansaa vastaan.

Hrustshevin ryhmäkunnan edustama neuvostoliittolainen etuoikeutettu kerros muodostaa vain muutaman prosentin neuvostoväestöstä. Neuvostokaadereiden jouskossa sen lukumäärä on on myös pieni. Se on jyrkästi vastakkainen neuvostokansalle, joka muodostaa 90 % koko väestöstä, sekä neuvostokaadereitten ja kommunistien valtaenemmistölle. Neuvostokansan ja tämän etuoikeutetun kerroksen välinen ristiriita on nyt pääristiriita Neuvostoliitossa ja se on sovittamaton ja antagonistinen luokkaristiriita.

Kunniakas Neuvostoliiton kommunistinen puolue, jonka Lenin rakensi, ja suuri neuvostokansa osoittivat käännteentekevää vallankumouksellista aloitteellisuutta Lokakuun sosialistisessa vallankumouksessa; ne osoittivat sankaruutensa ja kestävyytensä valkokaartin ja yli tusinan imperialistisen maan suorittaman aseellisen väliintulon voittamisessa; ne veivät tililleen

ennennäkemättömän loistavia saavutuksia kamppailussa teollistamisen ja maatalouden kollektivisoimisen puolesta ja ne saavuttivat valtaisan voiton isänmaallisessa sodassa saksalaisia fasisteja vastaan ja pelastivat koko ihmiskunnan. Hrustshevin ryhmäkunnan hallitessakin NKP:n jäsenjoukko ja neuvostokansa vievät eteenpäin Leninin ja Stalinin kasvattamia kunniakkaita vallankumouksellisia perinteitä ja pitävät yhä voimassa sosialismia pyrkien kommunismiin.

Neuvostoliittolaisten työläisten, kollektiivimaanviljelijöiden ja sivistyneistön laajat joukot kuohuvat tyytymättömyyttä etuoikeutetun kerroksen harjoittaman sorron ja riiston johdosta. Ne alkavat nähdä yhä selvemmin sosialismia pettävän ja kapitalismia palauttavan Hrustshevin ryhmäkunnan revisionistiset piirteet. Neuvostokaadereitten riveissä on monia, jotka pitävät yhä järkähtämättä kiinni proletariaatin vallankumouksellisesta kannasta, pitäytyvät sosialismin tiellä ja vastustavat lujasti Hrustshevin revisionismia. Neuvostokansan, kommunistien ja kaadereitten laajat joukot käyttävät erilaisia keinoja tehden vastarintaa ja vastustaen Hrustshevin ryhmäkunnan revisionistista linjaa, joten Hrustshevin ryhmäkunta ei voi niinkään helposti saada aikaan kapitalismin palauttamista. Suuri neuvostokansa taistelee puolustaakseen Lokakuun suuren vallankumouksen kunniakkaita perinteitä, säilyttääkseen sosialismin suuret saavutukset ja murskataakseen kapitalismin palauttamista koskevan juonen.

### **Niin sanotun "koko kansan valtion" kumoaminen**

NKP:n 22. edustajakokouksessa Hrustshev kohotti avoimesti proletariaatin diktatuurin vastustamisen lipun ilmoittaen proletariaatin diktatuurin valtion tulevan korvatuksi "koko kansan valtiolla". NKP:n ohjelmaan on kirjoitettu, että proletariaatin diktatuuri "on lakannut olemasta välttämätön SNTL:ssa" ja että "valtio, joka syntyi proletariaatin diktatuurin valtiona on uudessa, meidän aikamme vaiheessa, muuttunut koko kansan valtioksi".

Jokainen vähänkin marxismi-leninismia tunteva tietää, että valtion käsite on luokkakäsite. Lenin huomautti, että "valtion tunnusmerkkinä on se, että on olemassa erikoinen henkilöluokka, jonka käsiin keskittyy valta". (33) Valtio on luokkataistelun ase, koneisto, jonka avulla yksi luokka hillitsee toista. Jokainen valtio on määrätyn luokan diktatuuri. Niin kauan kuin valtio on olemassa, se ei mitenkään voi olla luokan yläpuolella tai kuulua koko kansalle.

Proletariaatti ja sen poliittinen puolue eivät ole koskaan salanneet käsitksäänsä; ne sanovat selvin sanoin, että proletaarisen sosialistisen vallankumouksen päämääränä on juuri porvarillisen vallan kumoaminen ja

proletariaatin diktatuurin perustaminen. Sosialistisen vallankumouksen voiton jälkeen proletariaatin ja sen puolueen on peräänantamattomasti pyrittävä täyttämään proletariaatin diktatuurin historialliset tehtävät ja eliminoimaan luokat ja luokkaerot, jotta valtio on kuoleva pois. Vain porvaristo ja sen puolueet, yrittäessään pimittää joukkoja, koettavat kaikki keinoin peitellä valtiovallan luokkaluonnetta ja sanoa valvonnassaan olevaa valtiokoneistoa "koko kansan omaksi" tai "luokan yläpuolella" olevaksi.

Se, että Hrustshev on ilmoittanut proletariaatin diktatuurin lakanneen Neuvostoliitossa ja esittänyt teesin "koko kansan valtiosta" on osoitukseksi siitä, että hän on korvannut marxilais-leniniläiset opit valtiosta porvarillisilla valheilla.

Kun marxilais-leniniläiset arvostelivat revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan nurinkurisia väitteitä, se puolustautui kiireesti ja ryhtyi keksimään teoreettisia perusteluja "koko kansan valtiolle". Nyt se väittää, että Marxin ja Leninin mainitsema proletariaatin diktatuurin historiallinen ajanjakso tarkoittaa vain siirtymistä kapitalismista kommunismin ensimmäiseen vaiheeseen eikä sen korkeampaa vaihetta. Se väittää edelleen, että "proletariaatin diktatuuri lakkaa olemasta välttämätön ennen kuin valtio kuolee pois"(34) ja että proletariaatin diktatuurin päättymisen jälkeen on vielä yksi vaihe, "koko kansan valtio".

Nämä ovat silkkaa viisastelua.

Gothan ohjelman arvostelussaan Marx esitti tunnetun väitteensä, jonka mukaan proletariaatin diktatuuri on kapitalismista kommunismin siirtymisen kauden valtio. Lenin esitti selvän selityksen tästä marxilaisesta teoriasta.

Hän sanoi:

Marx kirjoitti arvostellessaan Gothan ohjelmaa: "Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välillä on kausi, jolloin edellinen muutetaan vallankumouksellisesti jälkimmäiseksi. Sitä vastaavasti tulee olemaan myös poliittinen siirtymäkausi, jolloin valtio ei voi olla mitään muuta kuin proletariaatin vallankumouksellista diktatuuria." Tähän saakka tämä on ollut sosialisteista kiistaton totuus ja siihen sisältyy tunnustus, että valtio säilyy niin kauan, kunnes voittanut sosialismi on kehittynyt täydelliseksi kommunismiksi. (35)

Lenin sanoi edelleen:

Marxin valtio-opin olemuksen on ymmärtänyt vain se, joka käsittää, että yhden luokan diktatuuri on tarpeellinen ei ainoastaan jokaiselle luokkayhteiskunnalle yleensä, eikä ainoastaan proletariaatille, joka on kukistanut porvariston, vaan myös kokonaisuudelle

historian kaudelle, joka erottaa kapitalismia "luokattomasta yhteiskunnasta", kommunismista. (36)

On täysin selvää, että Marxin ja Leninin mukaan se historiallinen kausi, jonka aikana kokonaisuudessaan proletariaatin diktatuurin valtio on olemassa, ei ole pelkästään siirtymiskausi kapitalismista kommunismin ensimmäiseen vaiheeseen, kuten NKP:n johtajat väittävät, vaan koko siirtymiskausi kapitalismista "täydelliseen kommunismiin", aikaan, jolloin kaikki luokkaerot on eliminoitu ja "luokaton yhteiskunta" toteutettu, toisin sanoen, kommunismin korkeampaan vaiheeseen.

Samaten on selvää, että Marxin ja Leninin tarkoittama valtio siirtymiskaudella on proletariaatin diktatuurin valtio eikä mikään muu. Proletariaatin diktatuuri on valtiomuotona koko siirtymiskautena kapitalismista kommunismin korkeampaan vaiheeseen ja myös viimeinen valtiomuoto ihmiskunnan historiassa. Proletariaatin diktatuurin poiskuoleminen on merkitsevä valtion poiskuolemista. Lenin sanoi:

Marx teki sosialismin ja poliittisen taistelun koko historiasta sen johtopäätöksen, että valtion täytyy kadota, että sen katoamisen yllämenomuotona (siirtymismuotona valtiosta ei-valtioon) tulee olemaan "hallitsevaksi luokaksi järjestynyt proletariaatti". (37)

Historiallisesti proletariaatin diktatuuri saattaa saada erilaisia muotoja eri maissa ja eri kausina, mutta sisimmältä olemukseltaan se on pysyvä samana. Lenin sanoi:

Siirtyminen kapitalismista kommunismiin ei tietenkään voi olla tuomatta esiin tavattoman paljon ja tavattoman moninaisia valtiomuotoja, mutta niiden olemus on oleva väistämättömästi sama: proletariaatin diktatuuri. (38)

Täten voidaan nähdä, ettei se ole missään tapauksessa Marxin ja Leninin käsitys, vaan revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan keksintöä, että proletariaatin diktatuurin päättyminen edeltää valtion poiskuolemista ja että sitä seuraa vielä eräs vaihe, "koko kansan valtio".

Puhuessaan epämarxilais-leniniläisten käsitystensä puolesta Hrustshevin ryhmäkunta on nähnyt suurta vaivaa löytääkseen lauseen Marxilta ja vääristellyt sitä esittämällä sen asiayhteydestä erillään. He ovat mielivaltaisesti sanoneet Marxin Gothan ohjelman arvostelussaan tarkoittamaa kommunistisen yhteiskunnan tulevaa valtioluonnetta (Staatswesen saksan kielellä) "kommunistisen yhteiskunnan valtioksi", joka ei enää ole proletariaatin diktatuuria". (39) He ilmoittivat riemuissaan, että tätä kiinalaiset eivät uskaltaisi lainata Marxilta. Nähtävästi revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta arveli tämän olevan itselleen suureksikin hyödyksi.

Mutta Lenin näyttää aavistaneen, että revisionistit käyttäisivät tätä lau-

setta vääristelläkseen marxismia. Kirjoituksessaan »Marxin oppi valtiosta» Lenin antoi siitä erinomaisen selityksen. Hän sanoi: "...proletariaatin diktatuuri on 'poliittinen siirtymiskausi' ... mutta Marx jatkaa puhuen 'kommunistisen yhteiskunnan valtion tulevasta luonteesta' (gosudarstvennosty venäjäksi, Staatswesen saksaksi)!! Siten jopa 'kommunistisessa yhteiskunnassa on oleva valtio!! Eikö tässä ole ristiriitaisuutta?" Lenin vastasi: "Ei." Sitten hän luetteli kolme vaihetta kehitysprosessissa porvarillista valtiosta valtion poiskuolemiseen:

Ensimmäinen vaihe — kapitalistisessa yhteiskunnassa, valtiota tarvitsee porvaristo — porvarillinen valtio.

Toinen vaihe — siirtymiskaudella kapitalismista kommunismin — valtiota tarvitsee proletariaatti — proletariaatin diktatuurin valtio.

Kolmas vaihe — kommunistisessa yhteiskunnassa valtio ei ole tarpeen, se kuolee pois.

Hän sanoi lopuksi: "Täysin johdonmukaista ja selkeätä!!"

Leninin luettelossa on löydettävissä vain porvarillinen valtio, proletariaatin diktatuurin valtio ja valtion poiskuoleminen. Mutta juuri tässä luetteloinnissa Lenin tekee selväksi, että kun kommunismi saavutetaan, valtio kuolee pois ja käy olemattomaksi.

Ironista kyllä revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta lainasi myös juuri tätä kohtaa Leninin kirjoituksesta »Marxin oppi valtiosta» virheensä puolustamisen kuluessa. Ja sitten he jatkoivat esittäen seuraavan idioottimaisen lausunnon:

Meidän maassamme ne kaksi vaihetta, joita Lenin tarkoitti esittämässämme mielipiteessä, kuuluvat jo historiaan. Neuvostoliitossa koko kansan valtio — kommunistinen valtiojärjestelmä, kommunismin ensimmäisen vaiheen valtio, on syntynyt ja kehitty-mässä. (40)

Jos Leninin tarkoittamat kaksi kautta ovat jo muuttuneet menneisyyteen kuuluvaksi asiaksi Neuvostoliitossa, silloin valtion pitäisi olla kuolemassa pois, ja mistä "koko kansan valtio" voisi tulla? Ellei valtio ole vielä kuolemassa pois, silloin sen pitäisi olla proletariaatin diktatuuri eikä missään olosuhteissa "koko kansan valtio".

Puhuessaan "koko kansan valtionsa" puolesta Hrustshevin ryhmäkunta näkee paljon vaivaa panetellakseen proletariaatin diktatuuria epädemokraattiseksi. He väittävät, että vain korvaamalla proletariaatin diktatuurin valtio "koko kansan valtiolla" voidaan demokratiaa edelleen kehittää ja muuttaa se "todelliseksi demokratiaksi koko kansalle". Hrustshev on suuriluuloisesti sanonut, että proletariaatin diktatuurin lak-

kaaminen on esimerkkinä "voimallisesti kehittyvän demokratian linjasta" ja että "proletaarinen demokratia on muuttumassa koko kansan sosialistiseksi demokratiaksi". (41)

Nämä lausunnot voivat vain osoittaa, että niiden tekijät ovat joko täysin tietämättömiä valtiota koskevista marxilais-leniniläisistä opeista tai väärastelevät niitä tahallisesti.

Jokainen vähänkin marxismi-leninismiiä tunteva tietää, että demokratian käsite valtiomuotona, kuten diktatuurin käsitteenä, on luokkakäsite. Voi olla vain luokkademokratiaa, ei voi olla "demokratiaa koko kansalle".

Lenin sanoi:

Demokratia kansan valtaenemmistöö varten, ja kansan riistäjien sekä sortajien nujertaminen voimalla, so. niiden jättäminen syjään demokratiasta — sellaista on demokratian muuttuminen siirtäessä kapitalismista kommunismiin. (42)

Diktatuuri riistäviin luokkiin nähden ja demokratia työtätekevän kansan keskuudessa — nämä ovat proletariaatin diktatuurin kaksi puolta. Vain proletariaatin diktatuurin vallitessa voidaan demokratiaa työtätekevän kansan joukkoja varten kehittää ja laajentaa ennennäkemättömään mittaun. Ilman proletariaatin diktatuuria ei voi olla mitään todellista demokratiaa työtätekevää kansaa varten.

Missä on porvarillinen demokratia, siellä ei ole proletaarista demokratiaa ja missä on proletaarinen demokratia, siellä ei ole porvarillista demokratiaa. Yksi sulkee pois toisen. Tämä on väistämätöntä eikä salli kompromissia. Mitä perusteellisemmin porvarillinen demokratia on eliminoitu, sitä enemmän proletaarinen demokratia on kukoistava. Porvariston silmissä jokainen maa, missä tämä tapahtuu, on vailla demokratiaa. Mutta tosiasiallisesti tämä on proletaarisen demokratian edistämistä ja porvarillisen demokratian eliminoimista. Proletaarisen demokratian kehityksessä porvarillinen demokratia tulee eliminoiduksi.

Tätä marxilais-leniniläistä perusteesiä vastustaa revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta. Tosiasiassa he ovat sitä mieltä, että niin kauan kuin vihohiset ovat diktatuurin alaisia, ei ole demokratiaa, ja että ainoa tapa kehittää demokratiaa on lakkauttaa diktatuuri vihollisiin nähden, lopettaa niiden nujertaminen ja vakiinnuttaa "demokratia koko kansalle".

Heidän käsityksensä on valettu samassa muotissa kuin luopio Kautskyn "puhtaan demokratian" käsite.

Kautskya arvostellessaan Lenin sanoi:

... "puhdas demokratia" ei ole vain moukkamainen fraasi, josta ilmenee, ettei ymmärretä enempää luokkataistelua kuin valtion olemustakaan, vaan myös peräti sisällyksetön fraasi, sillä kommu-

nistisessa yhteiskunnassa demokratia alkaa, uudistuen ja muuttuen tottumukseksi, kuoleutua, mutta ei tule koskaan "puhtaaksi" demokratiaksi. (43)

Hän huomautti myös:

Kehityksen dialektiikka (kulku) on seuraava: absolutismista porvarilliseen demokratiaan; porvarillisesta demokratiasta proletaariseen; proletaarisesta ei-minkäänlaiseen. (44)

Toisin sanoen, kommunismin korkeammassa vaiheessa proletaarinen demokratia tulee kuolemaan pois luokkien eliminoitumisen ja proletariaatin diktatuurin poiskuolemisen myötä.

Kaunistelmatta sanoen, kuten "koko kansan valtio", niin myös Hrustshevin julistama "demokratia koko kansalle" on pilantekoa. Hrustshevin ainoana tarkoituksena on pettää neuvostokansa ja maailman vallankumoukselliset kansat ja peittää se, että hän on pettänyt proletariaatin diktatuurin ja asettunut vastustamaan sosialismia.

Mikä on Hrustshevin "koko kansan valtion" olennainen sisältö?

Hrustshev on lakkauttanut proletariaatin diktatuurin Neuvostoliitossa ja perustanut itsensä johdolla revisionistisen ryhmäkunnan diktatuurin, so. neuvostoliittolaisen porvariston etuoikeutetun kerroksen diktatuurin. Tosiasiallisesti hänen "koko kansan valtionsa" ei ole proletariaatin diktatuurin valtio, vaan valtio, jossa hänen pieni ryhmäkuntansa käyntelee diktatuuriaan työläisten, talonpoikien ja vallankumouksellisen sivistyneistön joukkoihin nähden. Hrustshevin ryhmäkunnan hallitessa ei ole demokratiaa Neuvostoliiton työtätekeväälle kansalle, on demokratiaa vain kouralliseksi ihmisiksi, jotka kuuluvat Hrustshevin ryhmäkuntaan, etuoikeutetulle kerrokselle ja porvarillisille aineksille, sekä vanhoille että uusille. Hrustshevin "demokratia koko kansalle" ei ole mitään muuta kuin silkkaa porvarillista demokratiaa, ts. Hrustshevin ryhmäkunnan despoottista diktaturia neuvostokansaan nähden.

Tämän päivän Neuvostoliitossa jokaista, joka pitäytyy proletaarisella kannalla, puoltaa marxismi-leninismiä ja rohkenee sanoa sanottavansa, tehdä vastarintaa tai taistella, tarkkaillaan, seurataan, kutsutaan puhuteluun ja hänet jopa pidätetään, vangitaan tai määritellään "henkisesti sairaaksi" ja lähetetään "mielisairaalaan". Neuvostolehdistö on viime aikoina esittänyt, että on välttämätöntä "taistella" niitä vastaan, jotka osoittavat vähäisintäkin tyytymättömyyttä, ja kehottanut "taipumattomaan taisteluun" "viheliäisiä irvailijoita" vastaan (45), jotka rohkenevat esittää sarkastisia huomautuksia Hrustshevin maatalouspolitiikasta. Eri-tyisen yllättävää on se, että revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on useammin kuin kerran verisesti nujertanut lakkoilevia työläisiä ja vastarintaan ryhtyneitä joukkoja.

Kaava proletariaatin diktatuurin lakkauttamisesta samalla koko kansan valtion säilyttäen paljastaa revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan salaisuuden; se on siinä, että he ovat lujasti proletariaatin diktaturia vastaan, mutta eivät tule luopumaan valtiiovallasta ennen perikatoaan. Revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta tietää valtiiovallan valvomisen olevan erittäin tärkeää. He tarvitsevat valtiokoneistoa Neuvostoliiton työtätekevän kansan ja marxilais-leniniläisten nujertamiseen. He tarvitsevat sitä tien raivaamiseen kapitalismin palauttamiselle Neuvostoliitossa. Nämä ovat Hrustshevin todelliset päämäärät hänen kohottaessaan "koko kansan valtion" ja "koko kansan demokratian" liput.

### **Niin sanotun "koko kansan puolueen" kumoaminen**

NKP:n 22. edustajakokouksessa Hrustshev kohotti avoimesti toisenkin lipun, Neuvostoliiton kommunistisen puolueen proletaarisen luonteen muuttamisen. Hän ilmoitti proletariaatin puolueen tulevan korvatuksi "koko kansan puolueella". NKP:n ohjelmassa todetaan: "Seurauksena sosialismin voitosta SNTL:ssä ja neuvostoyhteiskunnan yhtenäisyyden lujittamisesta työväenluokan kommunistisesta puolueesta on tullut neuvostokansan etujoukko, koko kansan puolue." NKP:n keskuskomitean avoimessa kirjeessä sanotaan, että NKP:sta "on tullut koko kansan poliittinen järjestö".

Miten mieletöntä!

Alkeistiedot marxismi-leninismistä kertovat meille, että kuten valtio, poliittinen puolue on luokkataistelun väline. Jokaisella poliittisella puolueella on luokkaluonne. Puoluehenki on luokkaluonteen keskitetty ilmaus. Ei ole olemassa sellaista kuin luokaton tai luokan yläpuolella oleva poliittinen puolue, ei ole koskaan ollutkaan, eikä ole sellaista asiaa kuin "koko kansan puolue", joka ei edusta jonkin tietyn luokan etuja.

Proletariaatin puolue on rakennettu marxismi-leninismijn vallankumouksellisen teorian ja vallankumouksellisen tyylin mukaisesti, se on proletariaatin historialliselle tehtävälle rajattoman uskollisten eturivin ainesten muodostama puolue; se on proletariaatin järjestynyt etujoukko ja sen organisaation korkein muoto. Proletariaatin puolue edustaa proletariaatin etuja ja sen tahdon keskitystä.

Lisäksi proletariaatin puolue on ainoa puolue, joka kykenee edustamaan koko väestöstä yli 90 % muodostavan kansan etuja. Syynä on se, että proletariaatin edut ovat aivan samat kuin työtätekevien joukkojen edut, että se osaa suhtautua ongelmiin historiallisen roolinsa valossa ja proletariaatin ja työtätekevien joukkojen nykyisten ja tulevien etujen sekä kansan valtaenemmistön etujen mukaan ja että se osaa antaa oikean johdon marxismi-leninismijn mukaisesti.



Työväenluokasta lähtöisin olevien jäsentensä lisäksi proletariaatin puolueella on muista luokista lähtöisin olevia jäseniä. Mutta jälkimmäiset eivät liity puolueeseen muiden luokkien edustajina. Siitä päivästä lähtien, jolloin he puolueeseen liittyvät, heidän on hylättävä entinen luokkakantansa ja omaksuttava proletariaatin kanta. Marx ja Engels sanoivat:

Jos proletaariseen liikkeeseen liittyy muiden luokkien edustajia, niin ennen kaikkea heiltä vaaditaan, etteivät he toisi mukanaan porvarillisten, pikuporvarillisten ja muiden sentapaisten ennako-luulojen jätettä, vaan omaksuisivat ehdottomasti proletaarisen maailmankatsomuksen. (46)

Marxismi-leninismi selvitti kauan sitten proletaarisen puolueen luonnetta koskevat peruseräpäätökset. Mutta revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan mielestä nämä periaatteet ovat "kaavamaisia sanamuotoja", kun taas heidän "koko kansan puolueensa" on "kommunistisen puolueen kehityksen tosiasiallisen dialektiikan" mukainen. (47)

Revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on vaivannut päättään keksiäkseen "koko kansan puolueensa" oikeutetuksi osoittavia argumentteja. He ovat väittäneet Kiinan ja Neuvostoliiton puolueitten välisten keskustelujen aikana heinäkuussa 1963 ja neuvostolehdistössä, että he ovat muuttaneet Neuvostoliiton kommunistisen puolueen "koko kansan puolueeksi", koska:

1. NKP tuo ilmi koko kansan edut.

2. Koko kansa on hyväksynyt työväenluokan marxilais-leniniläisen maailmankatsomuksen ja työväenluokan päämäärä — kommunismin rakentaminen — on tullut koko kansan päämääräksi.

3. NKP:n rivit koostuvat työläisten, kollektiivimaanviljelijöiden ja sivistyneistön parhaimmista edustajista. NKP:n riveissä on yli sadan kansallisuuden ja kansan edustajia.

4. Puolueen toiminnassa käytettävä demokraattinen menetelmä on myös sopusoinnussa sen luonteen kanssa koko kansan puolueena.

Jo yhdellä silmäyksellä käy selväksi, ettei yksikään näistä Hrustshevin ryhmäkunnan esittämistä väitteistä osoita vakavaa suhtautumista vaan ongelmaan.

Kun Lenin taisteli opportunisteja vastaan, hän huomautti:

Voidaanko puhua vakavasti sellaisten henkilöiden kanssa, jotka eivät ilmeisestikään osaa suhtautua vakavasti vakaviin kysymyksiin? Vaikeaa se on, toverit, hyvin vaikeaa! Kysymys, josta eräät henkilöt eivät osaa puhua vakavasti, on sinänsä kuitenkin siksi vakava, ettei ole pahitteeksi eritellä niitäkin vastauksia, jotka ovat ilmeisen epävakavia. (48)

Tänäänkään ei ole vahingoksi tutkia niitä tyhjänpäiviäisiä patenttivastauksia, joita Hrustshevin ryhmäkunta on antanut niin vakavaan kysymyksen kuin proletariaatin puoluetta koskeva kysymys.

Hrustshevin ryhmäkunnan mukaan kommunistisesta puolueesta pitäisi tulla "koko kansan puolue", koska se tuo ilmi koko kansan edut. Eikö siitä sitten seuraa, että aivan alusta alkaen sen olisi pitänyt olla "koko kansan puolue" proletariaatin puolueen asemasta?

Hrustshevin ryhmäkunnan mukaan kommunistisesta puolueesta pitäisi tulla "koko kansan puolue", koska "koko kansa on hyväksynyt työväenluokan marxilais-leniniläisen maailmankatsomuksen". Mutta kuinka voidaan sanoa, että jokainen on hyväksynyt marxilais-leniniläisen maailmankatsomuksen neuvostoyhteiskunnassa, jossa on tapahtumassa jyrkkää luokkapolarisaatiota ja luokkataistelua? Voidaanko sanoa, että kymmenet tuhannet vanhat ja uudet porvarilliset ainekset maassanne ovat kaikki marxilais-leniniläisiä? Jos marxismi-leninismistä on todella tullut kaiken kansan maailmankatsomus, kuten te väitätte, eikö siitä seuraa, ettei teidän yhteiskunnassanne ole mitään eroa puolueen ja ei-puolueen välillä eikä mitään tarvetta puolueen olemassaololle? Eikö ole yhdentekevää, onko "koko kansan puolue" olemassa tai ei?

Hrustshevin ryhmäkunnan mukaan kommunistisesta puolueesta pitäisi tulla "koko kansan puolue", koska sen jäsenistö koostuu työläisistä, talonpojista ja sivistyneistöstä sekä kaikista kansallisuuksista ja kansoista. Merkitseekö tämä sitten sitä, että ennen kuin ajatus "koko kansan puolueesta" esitettiin sen 22. edustajakokouksessa, kukaan NKP:n jäsenistä ei ollut muista luokista kuin työväenluokasta? Merkitseekö se, että aikaisemmin kaikki puolueen jäsenet olivat vain yhdestä kansallisuudesta muiden kansallisuuksien ja kansojen ollessa sen ulkopuolella? Jos puolueen luonne määräytyy sen jäsenistön yhteiskunnallisen taustan mukaan, eikö siitä seuraa, että maailmassa lukuisat poliittiset puolueet, joiden jäsenet ovat myös peräisin eri luokista, kansallisuuksista ja kansoista, ovat kaikki "koko kansan puolueita"?

Hrustshevin ryhmäkunnan mukaan puolueen pitäisi olla "koko kansan puolue", koska sen toiminnassaan käyttämät menetelmät ovat demokraattisia. Mutta aivan alustaan lähtien kommunistinen puolue on rakennettu demokraattisen sentralismin periaatteen pohjalle ja sen olisi aina noudatettava joukkolinjaa ja vakuuttelun ja kasvatuksen demokraattista menetelmää työssä kansan keskuudessa. Eikö siitä sitten seuraa, että kommunistinen puolue on "koko kansan puolue" perustamisensa ensimmäisestä päivästä alkaen?

Lyhyesti sanoen, yksikään revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan luettelemista argumenteista ei ole vedenpitävä.

Sen lisäksi, että Hrustshev on tehnyt suuren numeron "koko kansan

puolueesta", hän on myös jakanut puolueen "teollisuuspuolueeksi" ja "maatalouspuolueeksi" käyttäen verukkeena "puolue-elinten rakentamista tuotantoperiaatteelle". (49)

Revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta sanoo tehneensä näin, koska "talous on asemaltaan politiikan edellä sosialismin vallitessa" (50) ja koska he haluavat asettaa "taloudelliset ja tuotannolliset ongelmat, jotka kommunistisen rakennustyön koko kulku on työntänyt etualalle, puoluejärjestöjen toiminnan keskipisteeseen" ja tehdä niistä "koko niiden työn kulmakiven". (51) Hrustshev sanoi: "Sanomme suoraan, että pääasia puolue-elinten työssä on tuotanto" (52); ja kaiken lisäksi he ovat sanoneet näitä käsityksiä Leninin esittämiksi väittäen toimivansa muka hänen periaatteittensa mukaisesti.

Mutta jokainen hiemankin NKP:n historiaan tutustunut tietää, etteivät ne ole suinkaan Leninin käsityksiä, vaan leninismien vastaisia käsityksiä ja että ne olivat Trotskin käsityksiä. Tässäkin kysymyksessä Hrustshev on Trotskin ansiokas oppilas.

Trotskia ja Buharinia arvostellessaan Lenin sanoi:

Politiikka on talouden keskitetty ilmaus... Politiikka ei voi olla olematta ensisijaista talouteen nähden.

Toisin väittäminen merkitsee marxismin aakkosten unohtamista. Hän jatkoi:

...suhtautumatta poliittisesti oikealla tavalla asiaan kyseessä oleva luokka ei voi säilyttää valtaansa eikä siis ratkaista myöskään tuotannollista tehtäväänsä. (53)

Tosiasiat ovat kristallinkirkkaat: revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan todellisena tarkoituksena sen ehdottaessa "koko kansan puoluetta" oli muuttaa täydellisesti NKP:n proletaarinen luonne ja muodostaa marxilais-leniniläisestä puolueesta revisionistinen puolue.

Suuren NKP:n edessä on vakava vaara rappeutua proletariaatin puolueesta porvariston puolueeksi ja marxilais-leniniläisestä revisionistiseksi puolueeksi.

Lenin sanoi:

Puolue, joka haluaa elää, ei voi sallia vähäisintäkään horjuntaa sen olemassaoloa koskevassa kysymyksessä eikä mitään sovinnon tekoa niiden kanssa, jotka voivat haudata puolueen. (54)

Tällä hetkellä revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on jälleen saattamassa suuren NKP:n laajan jäsenistön juuri tämän vakavan kysymyksen eteen.

## Hrustshevin valekommunismi

NKP:n 22. edustajakokouksessa Hrustshev ilmoitti että Neuvostoliitto oli jo astunut kommunistisen yhteiskunnan laajamittaisen rakentamisen kauteen. Hän teki myös tiettäväksi, että "pääosin me saamme rakennetuksi kommunistisen yhteiskunnan 20 vuoden kuluessa". (55) Tämä on silkkaa petosta.

Kuinka voi olla puhettakaan kommunismin rakentamisesta aikana, jolloin revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on johtamassa Neuvostoliittoa kapitalismin palauttamisen tielle ja jolloin neuvostokansa on vakavassa vaarassa menettää sosialismin hedelmät?

Pystyttäessään "kommunismin rakentamisen" nimikilven Hrustshevin todellisena päämääränä on revisionisminsa todellisten kasvojen peittäminen. Mutta tämän tempun paljastaminen ei ole vaikeata. Revisionismin ei voida sallia kaupittelevan itseään kömmunismina.

Tieteellisellä kommunismilla on täsmällinen ja tarkalleen määritelty merkitys. Marxismi-leninismien mukaan kommunistinen yhteiskunta on yhteiskunta, jossa luokat ja luokkaerot on kokonaan eliminoitu, koko kansalla on korkea kommunistisen tietoisuuden ja moraalien taso sekä rajaton innostus ja aloitteellisuus työssä, yhteiskunnallisia tuotteita on yltäkyläisesti ja periaatetta "jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeitensa mukaan" sovelletaan käytännössä, ja jossa valtio on kuollut pois.

Marx lausui:

Kommunistisen yhteiskunnan korkeammassa vaiheessa, sen jälkeen, kun on tehty loppu yksilön orjuuttavasta alistamisesta työnjakoon ja samalla myös henkisen ja ruumiillisen työn vastakohtaisuudesta; kun työ ei ole enää vain toimeentulokeino, vaan siitä on tullut ensimmäinen elämäntarve; sen jälkeen kun rinnan yksilöiden kaikinpuolisen kehityksen kanssa ovat kasvaneet myös tuotantovoimat ja kun yhteiskunnallisen rikkauden kaikki lähteet pulpuavat täydellä voimallaan, vasta silloin voidaan astua lopullisesti ahtaan porvarillisen oikeuspiirin ulkopuolelle ja yhteiskunta voi kirjoittaa lippuunsa: Jokainen kykynsä mukaan, jokaiselle tarpeitensa mukaan! (56)

Marxilais-leniniläisen teorian mukaan sosialismin kaudella ylläpidettävän proletariaatin diktatuurin tarkoituksena on nimenomaan varmistaa se, että yhteiskunta kehittyy kommunismin suuntaan. Lenin sanoi, että "kehitys eteenpäin, so. kommunismiin, käy proletariaatin diktatuurin kautta, eikä voi käydä muulla tavoin". (57)

Koska revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on hylännyt proletariaatin diktatuurin Neuvostoliitossa, se on menossa taaksepäin eikä eteenpäin,

menossa kapitalismiin eikä kommunismiin.

Kulkeminen kommunismiin merkitsee siirtymistä kohti kaikkien luokien ja luokkaerojen loppumista. Ei voida ajatellakaan kommunistista yhteiskuntaa, joka säilyttää yleensä joitakin luokkia, riistävistä luokista puhumattakaan. Kuitenkin Hrustshev vaalii nyt uutta porvaristoa, palauttaa ja laajentaa riistojärjestelmää ja kiihdyttää luokkapolarisaatiota Neuvostoliitossa. Neuvostokansaa vastaan olevalla etuoikeutetulla porvarillisella kerroksella on nyt hallitseva asema puolueessa ja hallituksessa sekä talouden, kulttuurin ym. aloilla. Voiko tästä kaikesta löytää hitustakaan kommunismia?

Kulkeminen kohti kommunismia merkitsee siirtymistä kohti tuotantovälineiden koko kansan omistuksen yhtenäistä järjestelmää. Ei voida ajatellakaan kommunistista yhteiskuntaa, jossa on rinnan useita tuotantovälineiden omistuksen lajeja. Kuitenkin Hrustshev luo nyt tilannetta, jossa koko kansan omistamat yritykset ovat vähitellen rappeutumassa kapitalistisiksi yrityksiksi ja kollektiiviomistuksessa olevat tilat ovat vähitellen rappeutumassa kulakkitalouden yksiköiksi. Voiko kaikesta tästäkään löytää hitustakaan kommunismia?

Kulkeminen kohti kommunismia merkitsee siirtymistä kohti yhteiskunnallisten tuotteiden yltäkylläisyyttä ja "jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan"-periaatteen toteutumista. Ei voida ajatellakaan kommunistista yhteiskuntaa, joka rakentuu vain muutamien henkilöiden rikastumiselle ja joukkojen köyhtymiselle. Sosialistisen järjestelmän vallitessa suuri neuvostokansa kehitti yhteiskunnallisia tuotantovoimia ennennäkemättömällä vauhdilla. Mutta Hrustshevin revisionismi tuottaa tuhoa Neuvostoliiton sosialistisessa taloudessa. Lukemattomien ristiriitojen alati ahdistamana Hrustshev muuttelee tuon tuostakin talouspolitiikkaansa ja peruu usein omat sanansa syösten siten Neuvostoliiton kansantalouden kaaoksen tilaan. Hrustshev on tosiaankin parantumaton tuhlaaja. Hän on tuhlassaan Stalinin aikana luodut viljavastot ja aiheuttanut suuria vaikeuksia neuvostokansan elämään. Hän on vääristellyt ja loukannut sosialistista jakoperiaatetta "jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan" sekä antanut muutamille henkilöille mahdollisuuden anastaa itselleen neuvostokansan laajojen joukkojen työn hedelmät. Yksinä nämä seikat riittävät todistamaan, että Hrustshevin valitsema tie johtaa pois kommunismista.

Kulkeminen kohti kommunismia merkitsee siirtymistä kohti joukkojen kommunistisen tietoisuuden kohoamista. Ei voida ajatellakaan kommunistista yhteiskuntaa, jossa porvarilliset aatteet rehottavat. Kuitenkin Hrustshev elvyttää nyt innokkaasti porvarillista ideologiaa Neuvostoliitossa ja palvelee amerikkalaisen rappiokulttuurin lähetyssaarnaajana. Propagoimalla aineellista kiihoketta hän muuttaa kaikki inhimilliset suhteet

rahasuhteiksi ja rohkaisee individualismia ja itsekkyyttä. Hänen vuokseen ruumiillista työtä pidetään jälleen alhaisena ja nautinnonhalua toisten ihmisten työn kustannuksella pidetään jälleen kunniallisena. Hrustshevin ajama yhteiskunnallinen etiikka ja ilmapiiri ovat todellakin loitontuneet kommunismista kaukaistakin kauemmaksi.

Kulkeminen kohti kommunismia merkitsee siirtymistä kohti valtion poiskuolemista. Ei voida ajatellakaan kommunistista yhteiskuntaa, jossa on valtiokoneisto kansan sortamiseksi. Proletariaatin diktatuurin valtio ei tosiasiallisesti ole enää valtio sen alkuperäisessä merkityksessä, koska se ei ole enää koneisto, jota muutamat riistäjät käyttävät kansan valtaenemistön sortamiseen, vaan koneisto diktatuurin harjoittamiseksi riistäjien varsin pieneen määrään nähden, samalla kun demokratiaa harjoitetaan kansan valtaenemistön keskuudessa. Hrustshev on nyt muuttamassa Neuvostoliiton valtiovallan luonnetta ja muuttamassa proletariaatin diktatuurin takaisin välikappaleeksi, jolla kourallinen etuoikeutettuja porvarillisia aineksia harjoittaa diktaturia neuvostotyöläisten, -talonpoikien ja -sivistyneistön joukkojen nähden. Hän jatkaa diktaattorimaisen valtiokoneistonsa vahvistamista ja neuvostokansan alistamista. On todellakin suurta pilkantekoa puhua kommunismista näissä olosuhteissa.

Kaiken tämän vertaaminen tieteellisen kommunismin periaatteisiin paljastaa helposti, että revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on joka suhteessa johtamassa Neuvostoliittoa pois sosialismin tieltä ja astumaan kapitalismin tielle ja sen seurauksena yhä kauemmaksi kommunistisesta päämäärästä "jokaiselta kykynsä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan" sen lähentymisen asemasta.

Hrustshevilla on salattuja motiiveja kun hän käyttää kommunismin nimikilpeä. Hän käyttää sitä neuvostokansan hämäämiseksi ja peitelläkseen pyrkimyksensä kapitalismin palauttamiseen. Hän käyttää sitä-pettääkseen kansainvälisen proletariaatin ja koko maailman vallankumoukselliset kansat sekä pettääkseen proletaarisen internationalismin. Tämän nimikilven alla Hrustshevin ryhmäkunta itse on hylännyt proletaarisen internationalismin ja pyrkii kumppanuuteen USA:n imperialismin kanssa maailman jakamiseksi; kaiken lisäksi se haluaa sosialististen veljesmaitten palvelevan ryhmäkunnan omia yksityisetuja ja olevan vastustamatta imperialismia tai tukematta sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksia ja haluaa niiden hyväksyvän poliittisen, taloudellisen ja sotilaallisen valvontansa ja olevan itse asiassa siitä riippuvaisia maita ja sen siirtomaita. Edelleen Hrustshevin ryhmäkunta haluaa kaikkien sorrettujen kansojen ja kansakuntien palvelevan ryhmäkunnan yksityisetuja ja hylkäävän vallankumouksellisen taistelunsa ollakseen häiritsemättä ryhmäkunnan toiveita kumppanuudesta imperialismien kanssa maailman jakamiseksi ja alistuvan sen sijaan imperialismien ja sen lakei-

joiden harjoittamaan orjuutukseen ja sortoon.

Lyhyesti sanottuna, Hrustshevin tunnus "kommunistisen yhteiskunnan rakentamisesta 20 vuoden kuluessa" pääosiltaan Neuvostoliitossa ei ole ainoastaan valheellinen, vaan myös taantumuksellinen.

Revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta sanoo, että kiinalaiset "menevät niin pitkälle, että asettavat kyseenalaiseksi jopa puolueemme ja kansamme oikeuden rakentaa kommunismia" (58). Tämä on halveksittava yritys hämätä neuvostokansaa ja myrkyttää Kiinan ja Neuvostoliiton kansojen välistä ystävyyttä. Meillä ei koskaan ole ollut mitään epäilystä siitä, että suuri neuvostokansa on lopulta astuva kommunistiseen yhteiskuntaan. Mutta juuri nyt revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta vahingoittaa neuvostokansan sosialistisia hedelmiä ja aikoo viedä pois sen oikeuden kulkea eteenpäin sosialismiin. Näin ollen neuvostokansan edessä ei ole kysymys siitä, miten rakentaa kommunismia, vaan pikemminkin siitä, miten nousta vastarintaan ja vastustaa Hrustshevin pyrkimystä kapitalismin palauttamiseksi.

Revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta sanoo myös, että "KKP:n johtajat vihaavat neuvostoyhteiskunnan olevan 'porvarillistumassa' ja 'rappeutumassa', koska puolueemme on ottanut päämääräkseen paremman elämän kansalle". (59) Tämä tempu, joka koettaa ohjata sivuun neuvostokansan tyytymättömyyden Hrustshevin ryhmäkuntaan, on surkultettava ja typerä. Me toivomme vilpittömästi neuvostokansalle kasvavassa määrin parempaa elämää. Mutta Hrustshevin rehentelyt "kansan hyvinvointiin osoitetusta huolenpidosta" ja "paremmasta elämästä jokaiselle ihmiselle" ovat perin valheellisia ja demagogisia. Neuvostokansan joukoille elämä on jo tarpeeksi huonoa Hrustshevin käsissä. Hrustshevin ryhmäkunta pyrkii saamaan "paremman elämän" vain etuoikeutetun kerroksen jäsenille sekä vanhoille ja uusille porvarillisille aineksille Neuvostoliitossa. Nämä ihmiset anastavat itselleen neuvostokansan työn hedelmät ja elävät porvarillisten herrojen elämää. He ovat todella perin pohjin porvarillistuneet.

Hrustshevin "kommunismi" on olemukseltaan porvarillisen sosialismin toisinto. Hän ei pidä kommunismia luokkien ja luokkaerojen täydellisenä lakkaamisena, vaan sanoo sitä "kullhoksi, jolle kaikki voivat päästä ja joka on ääriään myöten täynnä ruumiillisen ja henkisen työn tuotteita". (60) Hän ei pidä työväenluokan taistelua kommunismin puolesta taisteluna koko ihmiskunnan sekä itsensä perusteelliseksi vapauttamiseksi, vaan sanoo sitä taisteluksi "hyvän gulashikulhollisen" puolesta. Hänen päässään ei ole tieteellisen kommunismin hitustakaan, vaan ainoastaan kuva porovareitten yhteiskunnasta.

Hrustshevin kommunismi pitää Yhdysvaltoja esikuvanaan. USA:n kapitalistisen talouspolitiikan jäljittely ja porvarillinen elämäntapa on ko-

hotettu Hrustshevin toimesta valtiollisen politiikan tasolle. Hän sanoo, että hän "aina pitää suurella arvossa" Yhdysvaltain saavutuksia. Hän "iloihtee näistä saavutuksista, on toisinaan hieman kateellinen" (61). Hän ylistää taivasiin amerikkalaisen suurtilallisen Roswell Garstin kirjettä, joka propagoi kapitalistista järjestelmää (62); tosiasiallisesti hän on ottanut sen maatalousohjelmaansa. Hän haluaa jäljitellä Yhdysvaltoja teollisuuden ja maatalouden suhteen ja erityisesti hän haluaa jäljitellä USA:n kapitalististen yritysten voittomotiivia. Hän osoittaa suurta ihailua amerikkalaista elämäntapaa kohtaan väittäen, että Amerikan kansa "ei elä huonosti" (63) monopolipääoman vallan ja orjuutuksen alaisena. Edelleen Hrustshev toivoo kommunismin rakentamista USA:n imperialisteilta saaduilla lainoilla. Yhdysvaltoihin ja Unkariin tekemiensä vierailujen aikana hän ilmaisi useampaan otteeseen olevansa valmis "ottamaan luottoja itse paholaiselta".

Siten voidaan nähdä, että Hrustshevin "kommunismi" on tosiaan "gulashikommunismia", "amerikkalaisen elämäntavan kommunismia" ja "kommunismia, joka pyrkii saamaan luottoja paholaiselta". Ei ihme, että hän usein kertoo läntisen monopolipääoman edustajille, että heti kun tällainen "kommunismi" on Neuvostoliitossa toteutettu, "te kuljette eteenpäin kommunismiin ilman mitään kehotusta minulta". (64)

Tällaisessa "kommunismissa" ei ole mitään uutta. Se on yksinkertaisesti toinen nimi kapitalismille. Se on vain porvarillinen nimilippu, merkki tai mainos. Ivatessaan vanhan suunnan revisionistisia puolueita, jotka teeskentelivät olevansa marxilaisia, Lenin sanoi:

Siellä, missä marxilaisuus on työläisten keskuudessa populääristä, tämä poliittinen virtaus, tämä "porvarillinen työväenpuolue" tulee vannomaan ja vakuuttamaan Marxin nimeen. Niiltä ei voida sitä kieltää, kuten ei voida kieltää kauppaliiikettä käyttämästä mitään esitettä, nimikilpeä, mainosjulistetta hyvänsä. (65)

Siten on helposti ymmärrettävissä, miksi imperialismi ja monopolipääoma pitävät arvossa Hrustshevin "kommunismia". USA:n ulkoministeri Dean Rusk on sanonut:

...siinä määrin kuin gulashi ja toinen housupari ja sentapaiset kysymykset tulevat tärkeämmiksi Neuvostoliitossa, minusta samassa määrin sovitteluva vaikutus on tullut nykyiselle näyttämölle. (66)

Ja Britannian pääministeri Douglas-Home on sanonut:

Hra Hrustshev sanoi, että venäläinen kommunismin laji panee opetuksen ja gulashin ensimmäiseksi. Se on hyvä! Gulashikommunismi on parempaa kuin sotakommunismi, ja olen iloinen saadesani tämän vahvistuksen käsityksellemme, jonka mukaan lihavat ja mukavasti elävät kommunistit ovat parempia kuin laihat ja nälkäiset kommunistit. (67)



Hrustshevin revisionismi tyydyttää täysin sen "rauhanomaisen muutoksen" politiikan tarpeita, jota USA:n imperialismi noudattaa Neuvostoliittoon ja muihin sosialistisiin maihin nähden. John Foster Dulles sanoi:

...Neuvostoliitossa oli havaittavissa merkkejä suurempaan liberaalisiin suuntautuvista voimista, jotka, mikäli ne pysyvät lujina, voisivat saada aikaan perusmuutoksen Neuvostoliitossa. (68)

Ne liberaalit voimat, joista Dulles puhui, ovat kapitalistisia voimia. Dullesin toivoma perusmuutos on sosialismin rappeutuminen kapitalismiksi. Hrustshev on toimeenpanemassa juuri sitä perusmuutosta, josta Dulles uneksi.

Miten imperialistit toivovatkaan kapitalismin palauttamista Neuvostoliittoon! Miten he riemuitsevatkaan!

Neuvoisimme imperialistisia herroja olemaan iloitsematta liian aikaisin. Hrustshevin ryhmäkunnan kaikista palveluksista huolimatta ei mikään voi pelastaa imperialismia sen perikadolta. Revisionistinen hallitseva ryhmäkunta potee samanlaista sairautta kuin imperialistinen hallitseva ryhmäkunta: se on äärimmäisen vihamielinen kansanjoukoille, jotka muodostavat yli 90 % maailman asukasluvusta, ja sen vuoksi sekin on heikko ja voimaton ja se on paperitiikeri. Revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta ei kykene pelastamaan edes itseään, joten kuinka se voisi antaa imperialismille pitkän elämän?

### **Proletariaatin diktatuurin historialliset opetukset**

Hrustshevin revisionismi on tuottanut varsin suurta vähinkoa kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle, mutta samalla se on kasvattanut marxilais-leniniläisiä ja vallankumouksellisia kansoja kautta maailman kielteisen esimerkin kautta.

Jos voidaan sanoa, että Lokakuun suuri vallankumous antoi marxilais-leniniläisille kaikissa maissa mitä tärkeimmän myönteisen kokemuksen ja avasi tien proletaariselle poliittisen vallan haltuunottamiselle, silloin Hrustshevin revisionismin voidaan puolestaan sanoa antaneen heille mitä tärkeimmän kielteisen kokemuksen, antaen kaikkien maitten marxilais-leniniläisille mahdollisuuden ottaa asianmukaisesti opikseen ehkäistykseen proletaarisen puolueen ja sosialistisen valtion rappeutumisen.

Historiallisesti kaikilla vallankumouksilla on ollut vastoinkäymisensä, mutkansa ja käänteensä. Lenin kysyi kerran:

...jos tarkastellaan kysymystä sen **oleelliselta** puolelta, niin onko-han historiassa koskaan tapahtunut niin, että uusi tuotantotapa olisi juurtunut heti, ilman pitkää sarjaa epäonnistumisia ja virheitä, vanhojen vikojen uusiintumista? (69)

Kansainvälisellä proletarisella vallankumouksella on vajaan vuosisadan historia laskien vuodesta 1871, jolloin Pariisin kommuunin proletariaatti teki ensimmäisen sankarillisen yrityksen poliittisen vallan haltuunottamisessa, tai tuskin puolen vuosisadan historia laskettuna Lokakuun vallankumouksesta. Proletaarinen vallankumous, suurin vallankumous ihmiskunnan historiassa, korvaa kapitalismin sosialismilla ja yksityisomistuksen yhteisomistuksella sekä poistaa juurineen kaikki riiston järjestelmät ja kaikki riistävät luokat. On sitäkin luonnollisempaa, että näin mullistavan vallankumouksen on läpikäytävä vakavia ja kiivaita luokkataisteluja, että sen on väistämättömästi kuljettava vastoinkäymisten ahdistamaa pitkää ja vaikeaa tietä.

Historia tarjoaa joukon esimerkkejä, joissa proletaarinen valta kärsi tappion porvariston suorittaman aseellisen nujertamisen tuloksena, kuten Pariisin kommuuni ja Unkarin neuvostotasavalta v. 1919. Meidänkin aikamme oli vastavallankumouksellinen kapina Unkarissa v. 1956, jolloin proletariaatin valta melkein kumottiin. Ihmiset osaavat helposti havaita tämän kapitalismin palauttamisen muodon ja ovat entistä valppampia ja tarkkaavaisempia sen suhteen.

Mutta he eivät osaa helposti havaita eivätkä useinkaan ole varuillaan tai valppaina kapitalismin palauttamisen erään toisen muodon suhteen, sen ollessa näin ollen suurempi vaara. Proletariaatin diktatuurin valtio astuu revisionismin tai "rauhanomaisen muutoksen" tielle puolueen ja valtion johdon rappeutumisen tuloksena. Tällaisen opetuksen antoi joitakin vuosia sitten revisionistinen Titon ryhmäkunta, joka sai aikaan sosialistisen Jugoslavian rappeutumisen kapitalistiseksi maaksi. Mutta Jugoslavian opetus yksin ei ole riittänyt herättämään ihmisten tarkkaavaisuutta täydellisesti. Jotkut saattavat sanoa sen olleen kenties sattuma.

Mutta nyt revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on anastanut puolueen ja valtion johdon ja kapitalismin palauttamisen vakava vaara on olemassa Neuvostoliitossa, Lokakuun suuren vallankumouksen maassa, jolla on takanaan usean vuosikymmenen historia sosialismin rakentamisessa; ja tämä on hälytysmerkki kaikille sosialistisille maille, Kiina mukaanluettuna, ja kaikille kommunistisille ja työväenpuolueille, Kiinan kommunistinen puolue mukaanluettuna. Se herättää väistämättömästi varsin suurta huomiota ja pakottaa marxilais-leniniläiset ja vallankumoukselliset kansat kautta maailman mietiskelemään syvällisesti ja terästäämään valppauttaan.

Hrustshevin revisionismin esiinnousu on huono asia ja se on myös hyvä asia. Mikäli maat, joissa sosialismi on saavutettu ja myös ne maat, jotka myöhemmin tulevat astumaan sosialistiselle tielle, tutkivat vakavasti revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan ajaman "rauhanomaisen muutoksen" opetuksia ja ryhtyvät asianmukaisiin toimenpiteisiin, ne kykene-

vät estämään tämän kaltaisen "rauhanomaisen muutoksen" sekä murskaamaan vihollisen aseelliset hyökkäykset. Siten maailman proletaarisen vallankumouksen voitto on oleva entistä varmempi.

Kiinan kommunistisella puolueella on 43 vuoden historia. Pitkällisen vallankumouksellisen taistelunsa aikana puolueemme taisteli sekä oikeisto- että "vasemmisto"-opportunistisia virheitä vastaan, ja toveri Mao Tsetungin johtama keskuskomitean marxilais-leniniläinen johto perustettiin. Soveltaen marxismi-leninisin yleispäteviä totuuksia Kiinan vallankumoukseen ja rakennustyön konkreettiseen käytäntöön toveri Mao Tsetung on johtanut Kiinan kansan voitosta voittoon. Kiinan kommunistisen puolueen keskuskomitea ja toveri Mao Tsetung ovat opettaneet meitä käymään hellittämätöntä taistelua teoreettisella, poliittisella ja järjestöllisellä alalla samoin kuin käytännön työssä revisionismin torjumiseksi ja kapitalismin palautumisen ehkäisemiseksi. Kiinan kansa on läpikäynyt pitkällisiä aseellisia vallankumoustaisteluita ja omaa kunniaakkaan vallankumouksellisen perinteen. Kiinan kansan vapautusarmeija on varustettu Mao Tsetungin ajattelulla ja erottamattomasti joukkoihin yhdistynyt. Kiinan kommunistisen puolueen lukuisat kaaderit on kasvatettu ja karrattu oikaisuliikkeissä ja kiiwaissa luokkataisteluissa. Kaikki nämä tekijät tekevät kapitalismin palauttamisen maassamme varsin vaikeaksi.

Mutta katsokaamme tosiasioita. Onko tämän päivän yhteiskuntamme täysin puhdas? Ei, ei ole. Luokkia ja luokkataistelua on yhä, paluuta suunnittelevien kumottujen taantumsluokkien toiminta jatkuu yhä ja meillä on vieläkin vanhojen ja uusien porvarillisten aineiden harjoittamaa keinottelua ja kavaltaajien, lahjonnan harjoittajien ja rappeutuneiden yksilöiden suorittamia häikäilemättömiä ryöstöjä. On myös olemassa tapauksia muutamien perusorganisaatioiden rappeutumisesta; kaiken lisäksi nämä rappeutuneet yksilöt tekevät kaikkensa löytääkseen suojelijoi- ta ja asiamiehiä korkeammassa johtaelimissä. Emme saisi vähimmäskään määrin hellittää valppauttamme tällaisiin ilmiöihin nähden, vaan meidän pitää pysyä täydellisesti varuillamme.

Sosialistisissa maissa taistelu sosialistisen ja kapitalistisen tien välillä — paluuta yrittävien kapitalismin voimien ja sitä vastustavien voimien välillä — on väistämätön. Mutta kapitalismin palautuminen sosialistisissa maissa ja niiden rappeutuminen kapitalistiseksi maiksi ei toki ole väistämätöntä. Me voimme estää kapitalismin palautumisen, mikäli johto on oikea ja ongelma ymmärretään oikein, mikäli pidämme kiinni vallankumouksellisesta marxilais-leniniläisestä linjasta, ryhdymme asianmukaisesti toimenpiteisiin ja käymme pitkällistä, hellittämätöntä taistelua. Sosialistisen ja kapitalistisen tien välisestä taistelusta saattaa tulla yhteiskunnallisen eteenpäinmenon käyttövoima.

Miten kapitalismin palautuminen voidaan ehkäistä? Tästä kysymyk-

sestä toveri Mao Tsetung on kehittänyt sarjan teorioita ja menettelytapoja tehtyään yhteenvedon proletariaatin diktatuurin käytännöllisestä kokemuksesta Kiinassa ja tutkittuaan muiden maiden, pääasiassa Neuvostoliiton, myönteisiä ja kielteisiä kokemuksia marxismi-leninisin perusperiaatteiden mukaisesti, ja siten hän on rikastuttanut ja kehittänyt marxilais-leniniläistä teoriaa proletariaatin diktatuurista.

Toveri Mao Tsetungin tässä yhteydessä esittämien teorioiden ja menettelytapojen pääsisältö on seuraava:

1. On välttämätöntä soveltaa marxilais-leniniläistä vastakohtien ykseyden lakia sosialistisen yhteiskunnan tutkimiseen. Kaikissa asioissa ilmevästä ristiriidasta laki, so. vastakohtien ykseyden laki, on materialistisen dialektiikan peruslaki. Se toimii kaikkialla, olipa kysymys luonnosta, ihmis-yhteiskunnasta tai inhimillisestä ajatuksesta. Vastakohtat ristiriidassa sekä yhtyvät toisiinsa että taistelevat keskenään ja juuri tämä pakottaa asiat liikkumaan ja muuttumaan. Sosialistinen yhteiskunta ei ole mikään poikkeus. Sosialistisessa yhteiskunnassa on kahdenlaisia yhteiskunnallisia ristiriitoja, nimittäin ristiriidat kansan kesken sekä ristiriidat meidän ja vihollisen välillä. Nämä yhteiskunnallisten ristiriitojen kaksi lajia ovat olemukseltaan täysin erilaisia ja menetelmien niiden käsittelemiseksi tulisi olla myös erilaisia. Niiden oikean käsittelyn tuloksena on proletariaatin diktatuurin jatkuva lujittuminen ja sosialistisen yhteiskunnan vahvistuminen ja kehittyminen. Monet ihmiset tunnustavat vastakohtien ykseyden lain, mutta eivät kykene soveltamaan sitä tutkiessaan ja käsitellessään sosialistisen yhteiskunnan kysymyksiä. He kieltäytyvät tunnustamasta, että sosialistisessa yhteiskunnassa on ristiriitoja — että paitsi meidän ja vihollisen välisiä ristiriitoja on myös ristiriitoja kansan kesken — eivätkä he tiedä, miten nämä yhteiskunnallisten ristiriitojen kaksi lajia erotetaan toisistaan ja miten niitä käsitellään oikein, ja sen vuoksi he ovat kykenemättömiä hoitamaan oikealla tavalla proletariaatin diktatuurin kysymystä.

2. Sosialistinen yhteiskunta käsittää varsin pitkän historiallisen kauden. Luokkia ja luokkataistelua on jatkuvasti olemassa tässä yhteiskunnassa, ja taistelu jatkuu yhä sosialismin tien ja kapitalismin tien välillä. Sosialistinen vallankumous taloudellisella rintamalla (tuotantovälineitten omistuksessa) on yksinään riittämätön eikä sitä voida lujittaa. Myös poliittisella ja ideologisella rintamalla on tapahduttava perusteellinen sosialistinen vallankumous. tässä tarvitaan varsin pitkä ajanjakso sen ratkaisemiseksi, "kuka on voittava" taistelussa sosialismin ja kapitalismin välillä. Useat vuosikymmenet eivät siihen riitä; menestys vaatii kaikkialla yhdestä useampiin vuosisatoihin. Kestoaikaa koskevassa kysymyksessä on parempi varautua pitempään kuin lyhyempään ajanjaksoon. Ponnistusta koskevassa kysymyksessä on parempi pitää tehtävää vaikeana kuin help-

pona. On oleva edullisempaa ja vähemmän vahingollista ajatella ja toimia tällä tavoin. Jokainen joka ei tätä tajua tai anna sille täyttä arvoa, tulee tekemään suunnattomia virheitä. Sosialismin historiallisen kauden ajan on välttämätöntä säilyttää proletariaatin diktatuuri ja viedä sosialistinen vallankumous loppuun saakka, mikäli halutaan ehkäistä kapitalismin palautuminen, viedä eteenpäin sosialistista rakennustyötä ja luoda edellytykset kommunismiin siirtymiselle.

3. Proletariaatin diktatuuria johtaa työväenluokka perustanaan työläisten ja talonpoikien liitto. Tämä merkitsee, että työväenluokka ja sen johtama kansa harjoittavat diktatuuria taantumuksellisiin luokkiin ja yksilöihin nähden sekä niihin aineksiin nähden, jotka vastustavat sosialistista uudistusta ja sosialistista rakennustyötä. Kansan riveissä harjoitetaan demokraattista sentralismia, meidän proletaarinen demokratiamme on laajinta demokratiaa, joka on mahdollisuuksien rajojen ulkopuolella jokaisessa porvarillisessa valtiossa.

4. Sekä sosialistisessa vallankumouksessa että sosialistisessa rakennustyössä on välttämätöntä pitää kiinni joukkolinjasta, herättää rohkeasti joukot ja kehittää joukkoliikkeitä suuressa mitassa. Joukkolinja "joukoilta joukoille" on peruslinja puolueemme kaikessa työssä. On välttämätöntä luottaa vankasti kansan enemmistöön ja ennen kaikkea työläisten ja talonpoikien joukkojen enemmistöön. Meidän täytyy olla taitavia pitämään neuvoa joukkojen kanssa työssämme emmekä missään olosuhteissa saa vieraantua niistä. Sekä komentokantaa että suosikkiasennetta vastaan on taisteltava. Mielipiteitten täydellinen ja suora ilmaiseminen sekä suuret väittelyt ovat vallankumouksellisen taistelun tärkeitä muotoja, jotka maamme kansa on luonut pitkän vallankumoustaistelunsa kuluessa, taistelun muotoja, jotka nojautuvat joukkoihin kansan keskuudessa ilmenevien ristiriitojen sekä meidän ja vihollisen välisten ristiriitojen ratkaisemiseksi.

5. Olipa kysymys sosialistisesta vallankumouksesta tai sosialistisesta rakennustyöstä, on välttämätöntä ratkaista kysymys siitä, keneen nojaututaan, kenet voitetaan puolelle ja ketä vastustetaan. Proletariaatin ja sen etujoukon on tehtävä luokka-analyysi sosialistisesta yhteiskunnasta, nojaututtava todella luotettaviin voimiin, jotka vakaasti astuvat sosialistista tietä, voitettava puolelleen kaikki voitettavissa olevat liittolaiset sekä liityttävä yhteen kansan joukkojen kanssa, jotka muodostavat yli 95 pros. väestöstä, yhteisessä taistelussa sosialismin vihollisia vastaan Maaseutualueilla on maatalouden kollektivisoinnin jälkeen välttämätöntä nojautua köyhiin ja alemman keskitason talonpoikiin proletariaatin diktatuurin ja työläisten ja talonpoikien liiton lujittamiseksi, spontaanien kapitalististen suuntausten voittamiseksi ja sosialismin asemien vahvistamiseksi ja laajentamiseksi jatkuvasti.

6. Kaupungeissa ja maaseudulla on välttämätöntä suorittaa toistuvasti laajoja sosialistisia valistusliikkeitä. Näissä jatkuvissa kampanjoissa kansan kasvattamiseksi meidän tulee olla taitavia organisoimaan vallankumoukselliset luokkavoimat, kohottamaan niiden luokkatietoisuutta, käsittelemään oikealla tavalla kansan keskuudessa ilmeneviä ristiriitoja ja liittämään yhteen kaikki ne, jotka voidaan yhdistää. Näissä liikkeissä on välttämätöntä käydä kiivasta, kärjen kärkeä vastaan asettava taistelua antisosialistisia, kapitalistisia ja feodaalivoimia — tilanherroja, rikkaita talonpoikia, vastavallankumouksellisia ja oikeistoporvareita sekä kavaltajia, lahjusten käyttäjiä ja rappeutuneita yksilöitä vastaan — heidän sosialismia vastaan tekemiensä hyökkäysten lyömiseksi ja heidän enemmistönsä muokkaamiseksi uusiksi ihmisiksi.

7. Yksi proletariaatin diktatuurin perustehtäviä on sosialistisen talouden aktiivinen laajentaminen. On välttämätöntä saavuttaa teollisuuden, maatalouden, tieteen ja teknologian sekä kansallisen puolustuksen nykyaikaistaminen askel askelelta maataloutta perustana ja teollisuutta johtavana tekijänä pitävän kansantalouden kehittämisen yleispolitiikan opastamana. Tuotannon kasvun pohjalla on välttämätöntä kohottaa kansan elintasoa asteittain ja laajassa mitassa.

8. Koko kansan omistus ja kollektiivinen omistus ovat sosialistisen talouden kaksi muotoa. Siirtyminen kollektiiviomistuksesta koko kansan omistukseen, kahdesta omistuksen lajista koko kansan yhtenäiseen omistukseen, on melko pitkä prosessi. Kollektiivinen omistus sinänsä kehittyä alemmilta korkeammille tasoille ja pienemmästä suurempaan mittaan. Kiinan kansan luoma kansankommuuni on sopiva organisaatiomuoto tätä siirtymistä koskevan kysymyksen ratkaisemiseksi.

9. "Annettakoon sadan kukan kukkia ja sadan ajatussuunnan kilpailu" on poliittikkaa taiteitten kasvun ja tieteen edistyksen kiihoittamiseksi sekä kukoistavan sosialistisen kulttuurin edistämiseksi. Opetustoimen tulee palvella proletaarista poliittikkaa ja se on yhdistettävä tuotannolliseen työhön. Työtätekevän kansan olisi perehdyttävä tieteeseen ja sivistyneistön olisi totuttauduttava ruumiilliseen työhön. Tieteen, kulttuurin, taiteitten ja opetustoimen harjoittajien keskuudessa taistelu proletaarisen ideologian edistämiseksi ja porvarillisen ideologian hävittämiseksi on pitkäaikaista ja kiivasta luokkataistelua. On välttämätöntä luoda suuri joukko työväenluokkaan kuuluvaa sivistyneistöä, joka palvelee sosialismia ja on sekä "punainen että asiantuntija", ts. on sekä poliittisesti tietoisia että ammatillisesti pätevää, kulttuurivallankumouksen sekä luokkataistelun, tuotantotaistelun ja tieteellisen kokeilun vallankumouksellisen käytännön kautta.

10. On välttämätöntä säilyttää järjestelmä kaaderien osallistumisesta kollektiiviseen tuotannolliseen työhön. Puolueemme ja valtiomme kaade-

rit ovat tavallisia työläisiä eivätkä kansan selässä istuvia valtaherroja. Osallistamalla kollektiiviseen tuotannolliseen työhön kaaderit säilyttävät laajat, jatkuvat ja läheiset siteet työtätekevään kansaan. Tämä on sosialistiselle järjestelmälle olennaisen tärkeä toimenpide; se auttaa voittamaan byrokratian ja estämään revisionismin ja dogmatismia.

11. Järjestelmää korkeista palkoista pienelle ihmismäärälle ei pitäisi koskaan käyttää. Kuilua toisaalta puolueen, valtion, yritysten ja kansankommuunien työtätekevän henkilökunnan tulojen ja toisaalta kansan suuren joukon tulojen välillä pitäisi järkipäisesti ja aseitteisesti kaventaa eikä laajentaa. Koko työtätekevää henkilökuntaa täytyy estää käyttämästä väärin valtuuksiaan ja nauttimasta erikoistuja.

12. Aina on välttämätöntä, että sosialistisen maan kansan asevoimat ovat proletariaatin puolueen johdon ja joukkojen valvonnan alaisena, ja niiden on aina säilytettävä kansanarmeijan kunnias perinne armeijan ja kansan välisen ja upseerien ja miehistön välisen yhtenäisyyden vallitessa. On välttämätöntä säilyttää järjestelmä, jonka mukaan upseerit palvelevat tavallisina sotilaina säännöllisin väliajoin. On välttämätöntä harjoittaa sotilaallista demokratiaa, poliittista demokratiaa ja taloudellista demokratiaa. Lisäksi olisi kaikkialla maassa organisoitava ja koulutettava milii-siyksiköitä, jotta jokaisesta tehtäisiin sotilas. Kiväärien on aina oltava puolueen ja kansan käsissä, eikä niiden saa koskaan antaa tulla pyrkyreitten välikappaleksi.

13. Kansan yhteisen turvallisuuden elinten täytyy aina olla proletariaatin puolueen johdon ja kansanjoukkojen valvonnan alaisena. Taistelussa sosialismin hedelmien ja kansan etujen puolustamiseksi on sovellettava laajojen joukkojen ja turvallisuuselinten yhdistettyihin ponnistuksiin nojautumisen politiikkaa, jottei ainoakaan keho henkilö pääse pakene-maan tai jottei ainoakaan hyvä henkilö joudu kärsimään vääryyttä. Vastavallankumoukselliset on nujerrettava aina kun heitä tavataan, ja erehdykset on oikaistava aina kun niitä huomataan.

14. Ulkopolitiikassa on välttämätöntä pitää voimassa proletaarista internationalismia ja vastustaa suurvaltashovinismia ja kansallista itsekkyyttä. Sosialistinen leiri on kansainvälisen proletariaatin ja työtätekevän kansan taistelun tuote. Se kuuluu koko maailman proletariaatille ja työtätekevälle kansalle yhtä hyvin kuin sosialististen maitten kansoille. Meidän on todella pantava täytöntöön taistelutunnukset "Kaikkien maitten työläiset, liitykää yhteen!" ja "Maailman työläiset ja sorretut kansakunnat, liitykää yhteen!" taistelemaan päättäväisesti imperialismin ja taantumuksen antikommunistista, kansanvastaista ja vastavallankumouksellista politiikkaa vastaan ja tukemaan kaikkien sorrettujen luokkien ja sorrettujen kansakuntien vallankumouksellisia taisteluita. Sosialististen maitten välisen suhteiden olisi pohjaututtava itsenäisyyden, täydellisen tasa-ar-

voisuuden periaatteisiin sekä keskinäisen tuen ja keskinäisen avunannon proletariais-internationalistiseen periaatteeseen. Jokaisen sosialistisen maan olisi nojaututtava pääasiassa itseensä rakennustyönsä osalta. Jos jokin sosialistinen maa harjoittaa kansallista itsekkyyttä ulkopoliittisessaan tai, mikä vieläkin pahempaa, työskentelee innokkaasti imperialismin kumppanina maailman jakamiseksi, tällainen menettely on rappeutunut ja proletariaisen internationalismin pettämistä.

15. Proletariaatin etujoukkona kommunistisen puolueen on oltava olemassa niin kauan kuin proletariaatin diktatuuri on olemassa. Kommunistinen puolue on proletariaatin organisaation **korkelin muoto**. Proletariaatin johtava rooli toteutuu kommunistisen puolueen johdon välityksellä. Johtoa harjoittavien puoluekomiteoitien järjestelmä on pantava täytäntöön kaikilla aloilla. Proletariaatin diktatuurin aikana proletariaisen puolueen on ylläpidettävä ja lujitettava läheisiä siteitään proletariaattiin ja työtätekevän kansan laajoihin joukkoihin, ylläpidettävä ja kehitettävä pontevaa vallankumouksellista tyyliään, pidettävä voimassa periaate marxismin-leninismin yleispätevän totuuden soveltamisesta yhteen oman maansa konkreettisen käytännön kanssa sekä järkähtämättömästi jatkettava taistelua kaikenlaista **revisionismia, dogmatismia ja opportunistia** vastaan.

Proletariaatin diktatuurin historiallisten opetusten valossa toveri Mao Tsetung on lausunut:

Luokkataistelu, tuotannon hyväksi käytävä kamppailu ja teollinen kokeilu ovat kolme suurta vallankumouksellista liikettä mahtavan sosialistisen maan rakentamiseksi. Nämä liikkeet ovat varmana takeena siitä, että kommunistit ovat vapaita byrokratiasta ja immuuneja revisionisille ja dogmatismille ja pysyvät alati voittamattomina. Ne ovat luotettavana takeena siitä, että proletariaatti kykenee yhdistymään laajojen työtätekevien joukkojen kanssa ja toteuttamaan demokraattista diktatuuria. Jos näiden liikkeiden puuttuessa tilanherrojen, rikkaitten talonpoikien, vastavallankumouksellisten, huonojen aineiden ja kaikenlaisten kummitusten sallittaisiin ryömiä esiin samalla kun kaaderimme sulkisivat silmänsä kaikelta tältä ja monissa tapauksissa olisivat jopa tekemättä eroa vihollisen ja itsemme välillä ja toimisivat yhteistyössä vihollisen kanssa ja joutuisivat sen lahjomiksi, hajottamiksi ja turmelemiksi, jos kaaderimme tulisivat siten vedetyiksi ulos tai vihollinen pystyisi livahtamaan sisään ja jos monet työläisistämme, talonpojistamme ja sivistyneistöstämme jätettäisiin varustamattomiksi niin vihollisen pehmeätä kuin kovaakin taktiikkaa vastaan, silloin ei keistäisi kauan, kenties vain useita vuosia tai vuosikymmeniä tai enintään muutamia vuosikymmeniä, ennen kuin vastaval-



lankumouksellinen valtaanpaluu valtakunnallisessa mitassa tapahtuisi väistämättömästi, marxilais-leniniläinen puolue muuttuisi epäilemättä revisionistiseksi puolueeksi tai fasistipuolueeksi ja koko Kiina muuttaisi väriään. (70)

Toveri Mao Tsetung on todennut, että sen takaamiseksi, etteivät puolueemme ja maamme muuta väriään meillä on oltava ei ainoastaan oikea linja ja oikea politiikka, vaan meidän on myös koulutettava ja kasvatettava miljoonia seuraajia jotka tulevat viemään proletaarisen vallankumouksen asiaa eteenpäin.

Lopullisesti eriteltyinä kysymys seuraajien kouluttamisesta proletariaatin vallankumoukselliselle asialle on kysymys siitä, onko vai eikö oleva ihmisiä, jotka kykenevät viemään eteenpäin proletaaristen vallankumouksellisten vanhemman polven aloittamaa marxilais-leniniläistä vallankumouksellista asiaa, onko puolueemme ja valtiomme johto pysyvä proletaaristen vallankumouksellisten käsissä vai ei, tulevatko jälkeläisemme jatkamaan etenemistä marxismi-leninisin määrittelemällä oikealla tiellä vai eivätkö, eli toisin sanoen, kykenemmekö vai emmekö kykene menestyksellisesti estämään hrustshevilaisen revisionismin esiinnousua Kiinassa. Lyhyesti sanoen, se on äärimmäisen tärkeä kysymys, kysymys elämästä ja kuolemasta puolueellemme ja maallemme. Se on oleellisen tärkeä kysymys proletaariselle vallankumoukselliselle asialle sadan, tuhannen, jopa kymmenen tuhannen vuoden ajan. Neuvostoliitossa tapahtuneiden muutosten perusteella imperialistiset profeetat kiinnittävät toiveensa "rauhanomaisesta muutoksesta" Kiinan puolueen kolmanteen tai neljänteen sukupolveen. Meidän on murskettava nämä imperialistiset ennustukset. Korkeimmista järjestöistämme alimpiin saakka meidän on kaikkialla kiinniitettävä alituista huomiota seuraajien kouluttamiseen ja kasvattamiseen vallankumoukselliselle asialle.

Mitkä ovat vaatimukset proletariaatin vallankumouksellisen asian perivien ansiokkaitten seuraajien osalta?

Heidän tulee olla todellisia marxilais-leniniläisiä eikä marxismi-leninisin viittaaan pukeutuneita revisionisteja, kuten Hrustshev.

Heidän tulee olla vallankumouksellisia, jotka kaikesta sydämestään palvelevat Kiinan ja koko maailman kansojen enemmistöä, eivätkä he saa olla kuten Hrustshev, joka palvelee sekä etuoikeutetun porvarillisen kerroksen jäsenten ja pienen joukon etuja omassa maassaan että ulkomaisen imperialismin ja taantumuksen etuja.

Heidän tulee olla proletaarisia valtiomiehiä, jotka kykenevät liittymään yhteen ja työskentelemään yhdessä valtaenemmistön kanssa. Heidän tulee liittyä yhteen ei ainoastaan kanssaan samaa mieltä olevien kanssa, vaan heidän tulee olla taitavia liittymään yhteen myös eri mieltä olevien kanssa

ja niidenkin kanssa, jotka aikaisemmin vastustivat heitä ja joiden on sittemmin osoitettu olleen väärässä. Mutta heidän tulee erityisesti varoa Hrustshevin kaltaisia pyrkyreitä ja vehkeilijöitä ja estää tällaisia kehoja aineksia anastamasta puolueen ja hallituksen johtoa millään tasolla.

Heidän tulee olla esikuvia puolueen demokraattisen sentralismin soveltamisessa, heidän tulee hallita "joukoilta joukoille" -periaatteeseen pohjautuva johdon menetelmä ja heidän tulee harrastaa demokraattista tyyliä ja olla taitavia kuuntelemaan joukkoja. He eivät saa olla despoottisia, kuten Hrustshev, ja rikkoa puolueen demokraattista sentralismia, tehdä yllätyshyökkäyksiä tovereiden kimppuun tai toimia mielivaltaisesti ja diktaattorimaisesti.

Heidän tulee olla vaatimattomia ja harkitsevia ja kavahtaa röyhkeyttä ja kiivautta; heidän tulee olla itsekritiikin hengen kyllästämiä ja heillä tulee olla rohkeutta korjata erehdykset ja puutteet työssään. He eivät saa salata virheitään kuten Hrustshev, eivätkä lukea kaikkea ansiota itselleen ja siirtää syytä kokonaisuudessaan toisten kannettavaksi.

Proletariaatin vallankumouksellisen asian perivät seuraajat tulevat esiin joukkotaisteluissa ja karaistuvat vallankumouksen suurissa myrskyissä. On välttämätöntä koetella ja oppia tuntemaan kaadereita ja valita ja kouluttaa seuraajia joukkotaistelun pitkänä kautena.

Yllä olevat toveri Mao Tsetungin esittämät periaatteet ovat marxismileninisin luovaa kehittämistä ja lisäävät sen teoreettiseen asevarastoon uusia aseita, jotka ovat meille ratkaisevan tärkeitä kapitalismin palautumisen ehkäisemisessä. Niin kauan kuin noudatamme näitä periaatteita, me voimme lujittaa proletariaatin diktatuuria, varmistaa sen, etteivät puolueemme ja valtiomme ole koskaan muuttava väriään, suorittaa menestyksellisesti sosialistisen vallankumouksen ja sosialistisen rakennustyön, auttaa kaikkia kansojen vallankumouksellisia liikkeitä imperialismin ja sen lakeijoiden kumoamiseksi ja taata tulevaisuudessa tapahtuvan siirtymisen sosialismista kommunismiin.



Revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan esiinnousuun nähden Neuvostoliitossa asenteemme marxilais-leniniläisinä on sama kuin asenteemme mihin tahansa "häiriöön" — ensinnäkin, me olemme sitä vastaan; toiseksi, me emme pelkää sitä.

Me emme toivoneet sitä ja olemme sitä vastaan, mutta koska revisionistinen Hrustshevin ryhmäkunta on jo noussut esiin, siinä ei ole mitään kauhistuttavaa eikä ole tarpeen tuntea levottomuutta. Maapallo jatkaa pyörimistään, historia jatkaa kulkuaan eteenpäin, maailman kansat tulevat kuten aina ennenkin tekemään vallankumouksia ja imperialistit ja

heidän lakeijansa tulevat väistämättömästi kohtaamaan perikatonsa.

Suuren neuvostokansan antamat historialliset panokset tulevat aina pysymään loistavina; revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan petos ei voi niitä koskaan himmentää. Neuvostoliiton työläisten, talonpoikien, vallankumouksellisen sivistyneistön ja kommunistien laajat joukot tulevat lopulta voittamaan kaikki esteet tiellään ja marssimaan kohti kommunismia.

Neuvostokansa, kaikkien sosialististen maitten kansat ja vallankumoukselliset kansat kautta maailman tulevat varmasti ottamaan opikseen revisionistisen Hrustshevin ryhmäkunnan petoksesta. Taistelussa Hrustshevin revisionismia vastaan kansainvälinen kommunistinen liike on kasvanut ja tulee jatkuvasti kasvamaan mahtavammaksi kuin milloinkaan ennen.

Marxilais-leniniläisillä on aina ollut vallankumouksellisen optimistinen asenne proletaarisen vallankumouksen asian tulevaisuutta kohtaan. Olemme syvästi vakuuttuneita siitä, että proletariaatin diktatuurin, sosialismin ja marxismi-leninismen kirkas valo on loistava neuvostomaassa. Proletariaatti on varmasti voittava koko maailman ja kommunismi on varmasti saavuttava täydellisen ja lopullisen voiton maan päällä.

## VIITTEET:

1. Marx, "Gothan ohjelman arvostelua", ME 3.13
2. Lenin, "Valtio ja vallankumous", LVT 3.216
3. Sama, LVT 3.212
4. Lenin, "Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky", LVT 4.40
5. Lenin, "Tervehdys Unkarin työläisille", LKT 29.369
6. Marx J. Wedemeyerille 5.3.1852, ME 1.467
7. Marx, "Gothan ohjelman arvostelua", ME 3.21
8. Marx, "Luokkataistelut Ranskassa vv. 1848—50", ME 1.249
9. Lenin, "Johdanto puheeseen 'Kansan petkuttamisesta vapauden ja tasa-arvoisuuden tunnuksilla'", LKT 29.361
10. Lenin, "'Vasemmistolaisuus' lastentautina kommunismissa", LVT 4.206
11. Stalin, "SNTL:n perustuslakiluonnoksesta", Leninismien ongelmia, VKK, Moskova 1954, s. 690
12. Stalin, "Selonteko NKP(b):n 18. edustajakokoukselle keskuskomitean työstä", Leninismien ongelmia, s. 777

13. Krasnaja Zvezda 19.5.1962
14. Pravda Vostoka 8.10.1963
15. Pravda Ukraini 18.5.1962
16. Izvestija 20.10.1963 ja Izvestijan sunnuntailiite no 12, 1964
17. Komsomolskaja Pravda 9.8.1963
18. Sovjetskaja Kirghizia 9.1.1962
19. Selskaja Zhizn 26.6.1962
20. Ekonomitsheskaja Gazeta 14.8.1963
22. Pravda 14.1.1962
23. Pravda 6.2.1961
24. Izvestija 9.4.1963
25. Sovjetskaja Rossija 9.10.1960
26. Izvestija 18.10.1963
27. Selskaja Zhizn 17.7.1963
28. Ekonomitsheskaja Gazeta no 27, 1963
29. Literaturnaja Gazeta 27.7. ja 17.8.1963
30. Sovjetskaja Rossija 27.1.1961
31. Lenin, "Jäsennys kirjaseen 'Elintarvikeverosta'", LKT 32.317
32. N. S. Hrustshev, haastattelulausunto ulkomaisille kirjeenvaihtajille Brionissa Jugoslaviassa 28.8.1963
33. Lenin, "Narodnikkilaisuuden taloudellinen sisältö ja sen arvostelu hra Struven kirjassa", LKT 1.408
34. Pravdan toimitusneuvoston artikkeli "Ohjelma kommunismin rakentamiseksi", 18.8.1961
35. Lenin, "Yhteenveto itsemääräämisoikeutta koskevasta keskustelusta", LKT 22.314
36. Lenin, "Valtio ja vallankumous", LVT 3.168
37. Sama, LVT 3.184
38. Sama, LVT 3.168
39. M. A. Suslov, Selonteko NKP:n keskuskomitean täysistunnossa helmikuussa 1963, Uusi aika, englanninkielinen painos, no 15, 1964, s. 62
40. "Työväenluokan puolueesta koko neuvostokansan puolueeksi", Partijnaja Zhiznin toimitusneuvoston artikkeli, Moskova, no 8, 1964
41. N.S. Hrustshev, "NKP:n keskuskomitean selonteko" ja "NKP:n ohjelmasta", esitetty NKP:n 22. edustajakokouksessa lokakuussa 1961
42. Lenin, "Valtio ja vallankumous", LVT 3.209
43. Lenin, "Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky", LVT 4.30
44. Lenin, "Valmistavaa aineistoa kirjaseen 'Valtio ja vallankumous'", LKT 33.170
45. Izvestija 10.3.1964
46. "Marx ja Engels A. Bebelille, W. Liebknechtille, W. Brackelle ym. ("Kiertokirje") 17—18.9.1879", ME 3.82

47. "Työväenluokan puolueesta koko neuvostokansan puolueeksi". Partijnaja Zhiznin toimitusneuvoston artikkeli, Moskova, no 8, 1964
48. Lenin, "Selvyys ennen kaikkea", LKT 20.538
49. N.S. Hrustshev, Selonteko NKP:n keskuskomitean täysistunnossa, marraskuussa 1962
50. "Tutkikaa, tietäkää, toimikaa", Ekonomitsheskaja Gazetan pääkirjoitus, no 50, 1962
51. "Kommunisti ja tuotanto", "Kommunistin" pääkirjoitus, no 2, 1963
52. N.S. Hrustshev, puhe Moskovan Kalininin vaalipiirin kokouksessa 27.2.1963
53. Lenin, "Vielä kerran ammattiliitoista, nykytilanteesta ja Trotskin ja Buharinin virheistä", LVT 4.338
54. Lenin, "Kuinka Vera Zasulich hävittää likvidaattoruutta", LKT 19.409
55. N.S. Hrustshev, "Neuvostoliiton kommunistisen puolueen ohjelmasta", NKP:n 22. edustajakokouksessa lokakuussa 1961
56. Marx, "Gothan ohjelman arvostelua", ME 3.14
57. Lenin, "Valtio ja vallankumous", LVT 3.208
58. M.A. Suslov, Selonteko NKP:n keskuskomitean täysistunnossa helmikuussa 1964
59. "Neuvostoliiton kommunistisen puolueen avoin kirje puoluejärjestöille ja kaikille kommunisteille Neuvostoliitossa", 14.7.1963
60. N.S. Hrustshev, puhe Itävallan radiolle ja televisiolle, 7.7.1960
61. N.S. Hrustshev, haastattelutilaisuudessa Yhdysvaltain kongressin johtajien ja senaatin ulkomaisia suhteita hoitavan komitean jäsenen kanssa, 16.9.1959
62. N.S. Hrustshev, puhe NKP:n keskuskomitean täysistunnossa helmikuussa 1964
63. N.S. Hrustshev, keskustelutilaisuudessa liikemiesten ja julkisen elämän johtohenkilöiden kanssa Pittsburghissa USA:ssa 24.9.1959
64. N.S. Hrustshev, keskustelutilaisuudessa ranskalaisten parlamentaarikkojen kanssa 25.3.1960
65. Lenin, "Imperialismi ja sosialistisen liikkeen hajaannus" LKT 23.113
66. Dean Rusk, haastattelu BBC:n televisiossa 10.5.1964
67. A. Douglas-Home, puhe Norwichissa, Englannissa 6.4.1964
68. J.F. Dulles, lehdistökonferenssi 15.5.1956
69. Lenin, "Suuri aloite", LVT 4.132
70. Mao Tsetung, "Huomautus Tshekiangin maakunnan seitsemästä hyvin kirjoitetusta asiakirjasta, jotka koskevat kaadereitten osallistumista ruumiilliseen työhön", Otteita puheenjohtaja Mao Tsetungin teoksista, Helsinki 1967, s. 41—42